Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Andersen, H. C.
Titel | Title:	Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 15-16
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1854-1879
Fysiske størrelse | Physical extent:	33 bd.

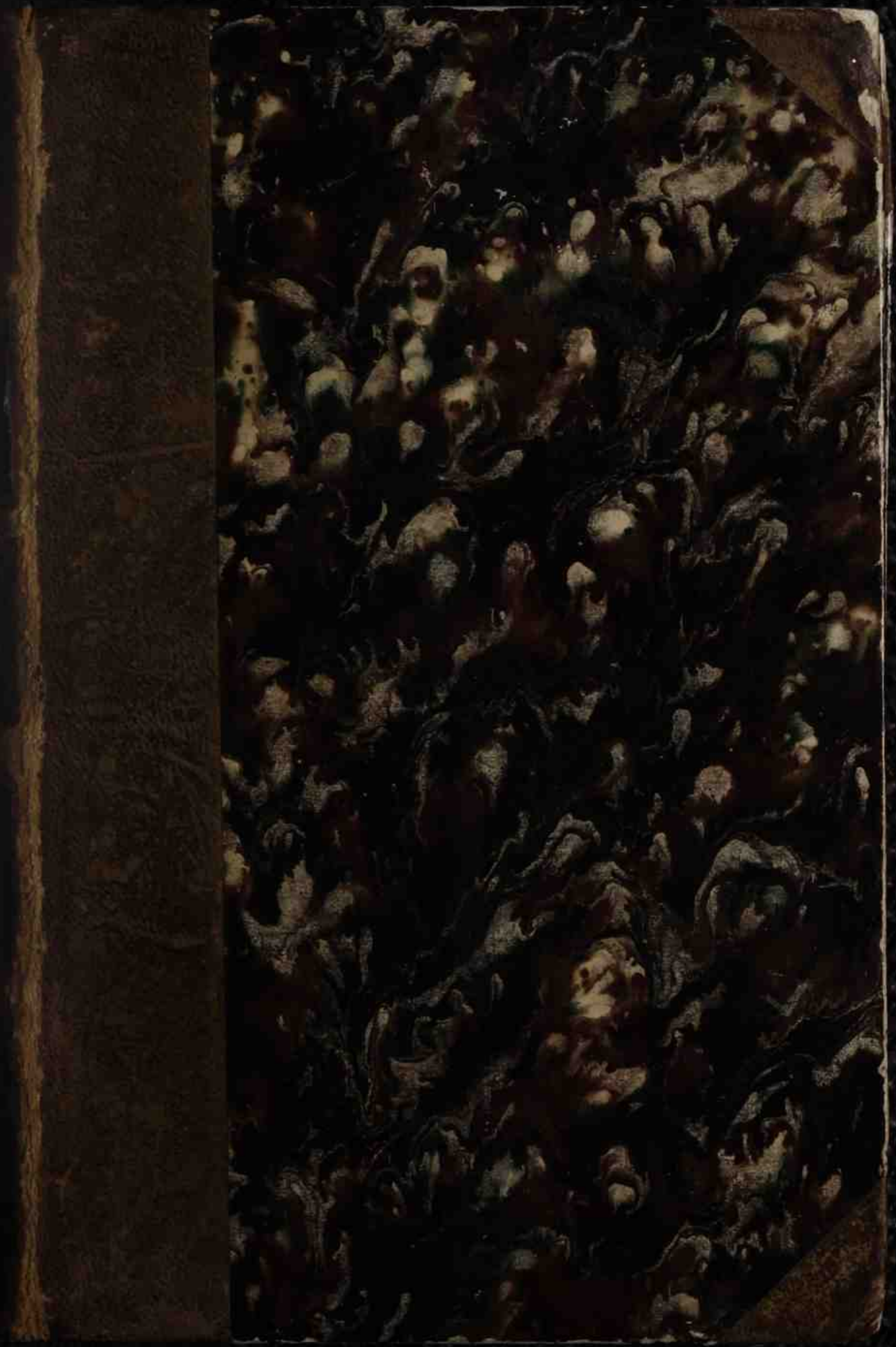
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

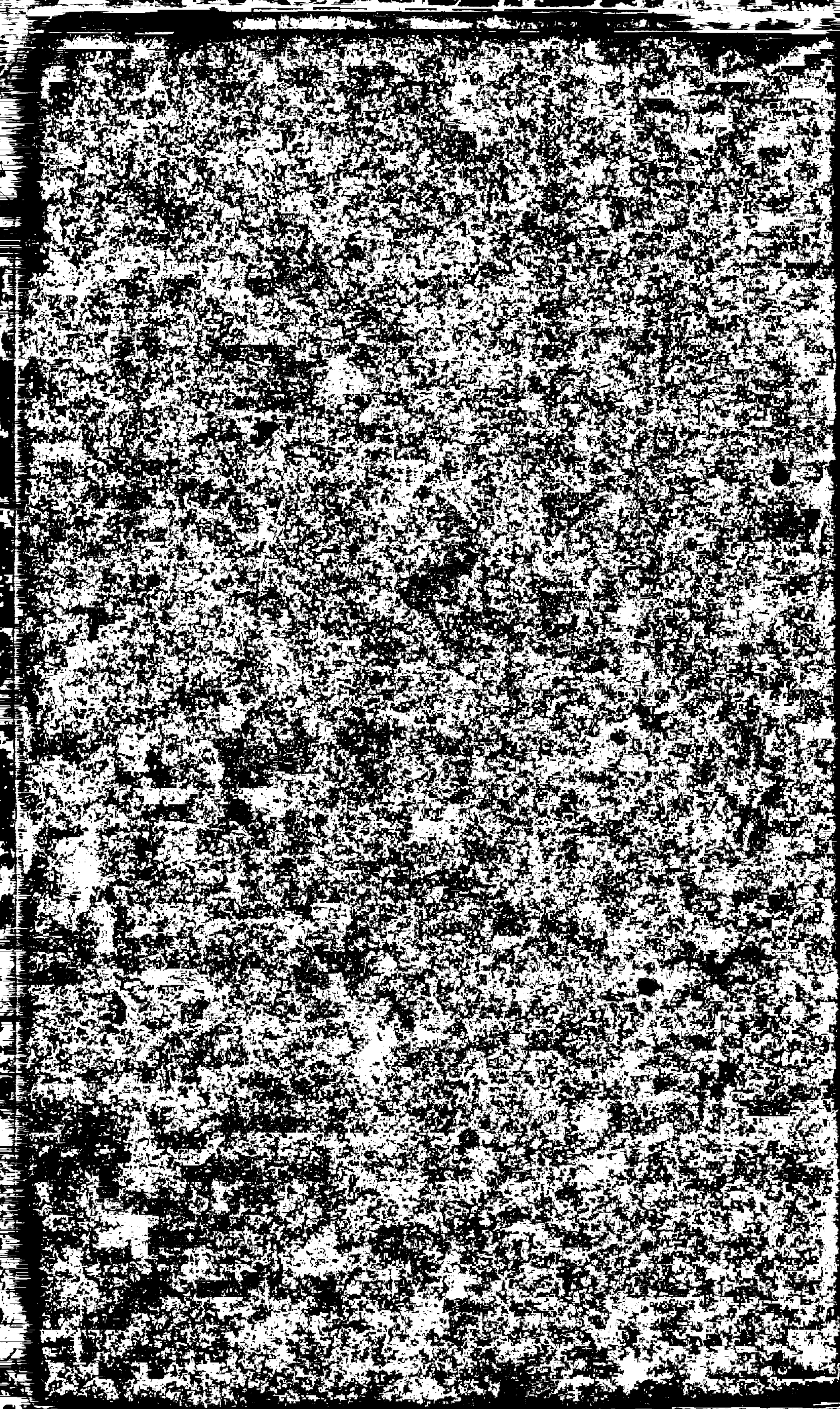
52,-69.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 01611 3

R:0/5

BIBLIOTHECA REG. AFNIENSIS

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Femtende Bind.

(Digte. Første Deel.)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Femtende Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.
Bianco Lunos Bogtrykkeri.
1854.

REGIA • SIS • HAFNIENSIS • BIBLIOTHECA

Digte

af

H. C. Andersen.

Forste Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

BIBLIOTHECA REG.
HAFNIENSIS

Indhold.

	Side.
Poesien	1.
Recension	2.
Til min Moder	3.
Sjælen	4.
Det døende Barn	6.
Nytaarsnat	7.
Rimedjævelen	8.
Rabbi-Meyer	13.
Aftenlandskab	17.
Avis aux lectrices	18.
Tanker ved en ituslagen Lydepotte	19.
Hjertetyven	21.
Mai	24.
Sommerflugt og Hvile	27.
August	33.
Gesion	37.
Aarets Børn	38.
En Reisende	40.
Et Digt om Konerne	40.
Skovbal	42.

Side.

Klinteforset paa Moen . . . . . 43.

Slaaentjernen . . . . . 48.

Rosen paa Kisten . . . . . 49.

Kjærlighed . . . . . 49.

Den fremmede Fugl . . . . . 50.

Fædrelandet . . . . . 54.

Moderen med Barnet . . . . . 55.

Mosters Skjermbrædt . . . . . 56.

Nogle Viser . . . . . 59.

Barnet ved Kirken . . . . . 66.

„En Guddoms Tanke er Du, Poesi" . . . . . 68.

Martsviolerne . . . . . 71.

Drkenens Sen . . . . . 72.

Hjertets Melodier . . . . . 72.

Livet en Drøm . . . . . 75.

Studenten . . . . . 78.

Stakkels Mary Anne . . . . . 80.

Manden fra Paradiis . . . . . 81.

Prolog og Epilog . . . . . 86.

Elbkongens Brud . . . . . 87.

Til J. P. E. Hartmann . . . . . 89.

Den rædselsfulde Time . . . . . 91.

Phantasistykke i min egen Maneer . . . . . 93.

Hjertesuk til Maanen . . . . . 95.

Kometen . . . . . 96.

Kometen 1835 . . . . . 100.

Rosenknoppen . . . . . 104.

Side.

De to Fugle . . . . . 105.

Spillemanden . . . . . 106.

Vegetræet . . . . . 107.

„Pjat, Pjat“ . . . . . 108.

Studie efter Naturen . . . . . 109.

Sange af Syngestykkerne „Ravnen,“ „Bruden fra Lammermoor“ og „Festen paa Kenilworth.“

I. Af „Ravnen“. . . . . 110.

II. Af „Bruden fra Lammermoor“ . . . . . 112.

III. Af „Festen paa Kenilworth.“ . . . . . 114.

Skildvagten . . . . . 119.

Kong Frederik den Sjette . . . . . 123.

Havfruen ved Samsø . . . . . 130.

Jagtsang . . . . . 132.

Veirmøllen paa Bakken . . . . . 133.

Vevse . . . . . 135.

Holger Danske . . . . . 135.

Taaren . . . . . 137.

Bruden i Rorvig Kirke . . . . . 138.

Formens evige Magi . . . . . 142.

Oldtids huuslige Liv . . . . . 146.

Amors Spillefort . . . . . 146.

Svinene . . . . . 147.

Varulven . . . . . 149.

Min Vise . . . . . 150.

Indledende Smaavers . . . . . 152.

Vandrerliv . . . . . 153.

Side.

Rosen . . . . . 154.

Fyen . . . . . 155.

Phantasus . . . . . 155.

Min Undskyldning . . . . . 157.

Herregaarden og Bernene . . . . . 158.

September . . . . . 165.

October . . . . . 169.

Paaskesang . . . . . 172.

Billeder fra Jylland . . . . . 175.

Vignetter til danske Digtere (1832) . . . . . 186.

Poesien.

Der er et herligt Land,
Det kaldes Poesien!
Det naaer i Himlen op,
Det rummes i en Rosenknop,
Og Hjerte-Melodien
Boer paa dets grønne Strand.

Der faaes det rige Guld,
Hvorved Du Verdner vinder,
Der bliver Hjertet ungt;
Og er Dig Livet altfor tungt,
Du Jacobsstigen finder
Til Himlen underfuld.

Der til et Skjønheds-Digt
Sig Hverdags-Livet hæver;
Du føler Gud er nær.
Det Forbigangne lever der;
Den stærke Tanker bæver,
Saa stort er her, saa rigt!

Hvor Verden savner Ord,
Her liden Fugl har Sange;
Held Den, som der blev Drot!
Ved ham alt Sandt og Skjent og Godt
— Trods Paradisets Slange —
Slaaer Glorie om vor Jord!

Det Aandens Hindostan,
Det Hjem for Melodien,
Det Pagtens Land med Gud,
Som staaer naar Verdner slettes ud,
Det kaldes Poesien,
Det Lysets Fædreland.

Recension.

Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aftensolens Flamme,
Men ak, Maneren, mærker man, bestandig er den samme.
Original er Solen ei, hvad saa den er forresten;
Bestandig staaer den op i Øst, og synker ned i Vesten.
Saa komme Nattens Stjerner frem, men man sig ret maa harm
De skinne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme.
En Nattergal ret snurrigt slaaer sin Trille hist bag Muren,
Men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
Desuden er den altfor ung, har neppe Duun paa Hagen,
Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om Dagen.
Nu staaer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa ilde,
Var den dog bare altid rund, og ikke skifte vilde.
Høit skummer Bølgen, men for stærkt, den maa sig moderere
— Det Hele rober vel Genie, men heller ikke mere!

Til min Moder.

(1823.)

I Barndoms Kraftløshed paa Moder=Arme
Du bar mig, lærte Læben stamme Gud;
Jeg fra dit Bryst indsuged' Liv og Varme,
Du lærte mig at kjende Herrens Bud.
O, aldrig skal jeg glemme hine Goder,
Og hvad jeg lærte af min fromme Moder,
Men evig, trofast, barnlig elske Dig,
Saaledes som Du altid elsked' mig.

Naar Aanden modnet folder ud sin Vinge,
Og jeg tør værdigt Digter=Harpen slaae,
For Gud og Dyd skal da dens Toner klinge,
Og som en Virak Guddoms=Thronen naae;
Saa vil Du glædes, Fryd vil Dig forynge,
Da skal din Søn i Aft'nen for Dig synge,
Du sang jo før for ham i Barndoms Tid,
Skjøndt ei saa stærk, men from, enfoldig, blid.

Jeg veed det Moder, hvad mig Gud forlener,
Min hele Lykke ene skyldes Dig,
Thi ikke jeg mit store Held fortjener,
Nei kun for din Skyld Herren hører mig.
I mangen søvnløs Nat din Bøn jo lyder,
For mig din hede Modertaare flyder,
Du beder varmt til Herren for din Søn,
Og Godheds Gud opfylder Fromheds Bøn!

Sjælen.

(1824.)

„Unendlichkeit kann nur das Wesen ahnen,
Das zur Unendlichkeit erkohren ist."
Urania von Tiedge.

Kraft, som i vort Indre lever,
Men ei tolkes kan med Ord;
Du, som os til Himlen hæver,
Adler Støvet her paa Jord,
Er Du vel en Guddoms-Aand,
Som forvildet sank fra Himlen,
Og nu under Støvets Baand,
I en mægtig Kamp og Svimlen
Venter paa den nye Vinge,
Der skal Dig til Hjemmet bringe?

Ingen fatter Dig, Du Høie!
Du jo selv Dig ei forstaaer.
Drømme svæve for dit Øie
Og en Evighed Dig spaaer;
Naar den sidste Time slaaer,
Naar den tunge Jord-Dragt falder,
Hvorhen mon vel Veien gaaer?
Hvor mon Herren Dig da kalder?
Straaler da for Dig i Døden
Evig Dag bag Aftenrøden?

Skal Du her paa Jorden leve,
Skjøndt dit Støv er bragt til Ro?
Skal usynlig Du omsvæve,
Og hos dine Kjære boe?

Skal Du see det Frø sig hæve,
Som din Haand har her nedlagt?
Skal Du fra dets Krone svæve
I en større Himmel-Pragt?
Skal Du end herneden skue
Større Glimt af Almagts Lue?

Skal Du kunne høit udtale
Hver en Tanke i dit Bryst?
Svinge Dig fra Jordens Dale
Til den høie Himmel-Kyst?
Vil da lyst for Blikket staae
Hvad ei Støvet kunde fatte?
Skal som Tanken Du udgaae,
Skue alle Jordens Skatte,
Og i Aande-Vrimlens Klynge
Være, Priis Alherren synge?

Eller skal Du dristigt svinge
Dig i det umaalte Blaa?
Høre Sphærerne at klinge,
Og den dybe Klang forstaae?
Eller er det i det Fjerne,
Høit, hist under Nattens Blaa,
At Du paa en venlig Stjerne
Først fra Støvet luttres maa,
Før Du med de Engle glade,
Kan Dig i Guds Straaler bade?

Eller — nei! — ha fæle Tanke! —
Aand, forgik Du ved vor Død?
Skal saa fort mit Hjerte banke,

Og forgaae i Intets Skjød?
O hvi maatte Du da brænde
Efter Himlens høie Fred?
Hvorfor mon da Herren tænde
Anelse om Evighed?
„Lev og nyd," blev da, o Gud,
Livets store, sande Bud.

Nei, o Aand! Du lever! lever!
Ellers var jo Gud ei Gud;
Til en Salighed Du svæver,
Som kun Engle stamme ud.
Som paa Tankens stærke Vinge
Du kan her hver Gjenstand naae,
Skal som Aand Du fri Dig svinge,
Skue Alt, og Alt forstaae.
Fortid, Nutid, Fremtid skue,
Hist hvor ingen Storme true.

Det døende Barn.

(1825.)

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,
Lad mig ved dit Hjerte slumre ind;
Græd dog ei, det maa Du først mig love,
Thi din Taare brænder paa min Kind.
Her er koldt og ude Stormen truer,
Men i Drømme, der er Alt saa smukt,
Og de søde Englebørn jeg skuer,
Naar jeg har det trætte Øie lukt.

Moder, seer Du Englen ved min Side?
Hører Du den deilige Musik?
See, han har to Vinger smukke hvide,
Dem han sikkert af vor Herre fik;
Grønt og Guult og Rødt for Øiet svæver,
Det er Blomster Engelen udstrøer!
Faaer jeg ogsaa Vinger mens jeg lever,
Eller, Moder, faaer jeg naar jeg døer?

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder?
Hvorfor lægger Du din Kind til min?
Den er vaad, og dog som Ild den brænder,
Moder, jeg vil altid være din!
Men saa maa Du ikke længer sukke,
Græder Du, saa græder jeg med Dig.
O, jeg er saa træt! — maa Øiet lukke —
— Moder — see! nu kysser Englen mig!

Nytaarsnat.

(1826.)

— Nu slummrer Hoben i den store Stad,
I usle Vraa den Arme drømmer glad;
Ham Natten dækker med de sorte Vinger
Og ei han drømmer, hvad ham Dagen bringer.
Et Nu — og Aaret synker i sin Grav,
Det nye stiger frem af Tidens Hav —
Seer Du hvor bleg, hvor kraftløs Gubben staaer?
Tolv Maaneder alt gjorde hvidt hans Haar.

Den korte Tid Dig ikke undre maa,
Een Nat, blot een, kan gjøre Lokken graa.
Farvel, Du Gubbe med din Børneflok,
Du gaaer til Hvile, Du har kjæmpet nok,
Din Ild er slukket, brudt din Vandrings-Stav,
Snart visner ogsaa Krandsen paa din Grav,
Dens Blomster flagrer hen i Nattens Vinde; —
Var det hiint store Maal, Du vilde finde?
Hvad hjalp nu al din Stræben, al din Lyst?
Et Aar — og Døden isnede dit Bryst.
Vort hele Liv hensvinder jo saa brat;
— Et Stjerneskud i Evighedens Nat —
Et Skridt fra Intet til et Intet atter,
Hvad eller til — hvad Tanken ikke fatter!
See, fra den Dødes Grav et Barn fremstaaer,
Med friske Blomster i det lyse Haar.
Kan Gravens Søn vel bringe Haab og Lyst?
Nei, isne vil han mangen Broders Bryst.
— Dog skee hvad vil! — Hvo kan mod Aander kjæmpe?
Kun Dødens Jis kan Hjertets Flamme dæmpe! —

Rimedjævelen.

(1828.)

„*Μὴ εἰσενεγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμον.*"

For jeg med Blæk Papiret vil bemale,
En lille Tale:
Troer, Læser, Du paa Aander, eller ei?
— „Nei!!!"

Det klang lidt negativt, dog lad saa være,
Hør videre og svar mig saa, min Kjære!
— Naar Du har Ærter spiist, saa mange som Du vil,
Tør Du da negte, der er Ærter til?
Naar i din egen Krop en Aand logerer,
Den existerer?
Hver Adams Søn en saadan føle vil,
Og altsaa, seer man, der er Aander til!
Er mit Beviis Dig ikke klart, min Kjære,
Læs Swedenborg — dog lad det heller være! —
— De fleste Aander, som paa Jord har hjemme,
Er' flemme;
Blandt Andet opfandt deres Præ-Genie
Tallotteri;
Snørliv for Damer og for Officerer,
Som fælt generer.
En saadan Djævel eller lille Nisse
Tilvisse
Var Slangen, som, paa Fransk, i Paradiis
Til Eva sagde: „spiis Madame, spiis!"
— Dog, lad mig ei for vidt fra Texten springe,
Men paa Papiret mine Ovaler bringe,
Med Pennen af den dræbte Gaases Vinge.
— Orest, forfulgt af Helvedes Chariter
Og Aphroditer,
Selv Don Juan i Flammer
Er Børne-Leg mod min ukjendte Jammer:
Thi viid, saalangt min Tanke naaer tilbage,
Ak! alle Dage
Seer jeg en lille Djævel mig ledsage;
Han lever i mig, om mig, allevegne,
Dog kan jeg ei hans Skikkelse betegne,

Skjøndt vaagen og i Drømme, hver en Time
Han gjør, at jeg maa — rime. —
Ved Dødsfald tidt,
Jeg seer han ogsaa plager Andre lidt,
Hvorfor om Aaret
Han har sit Visse paa Aviscontoiret,
Men skjøndt af mig han aldrig Noget fik,
Holdt han dog Stik.
— I Skolen selv ved Typto og Amare,
Jeg følte ham i mine Lemmer fare,
Selv ved Examen — disse „Farens Dage" —
Han turde plage,
Skjøndt midt om Natten Badens Grammatik
Mig skrænmed' med sit Robespierre-Blik
Lig hiin — — (ja Navnet har jeg glemt,
Og det er slemt,
Men i Horatses Breve kan det findes,
Saa vidt jeg mindes),
Der, hvad han rørte, Klæder, Vand og Muld
Forvandlede til Guld.
Saa gaaer det mig: hvorhen jeg end mig vender,
Med Vers det ender,
Derfor man skjænder
Og raaber til mig vredt, i hver en Time:
„Lad vær' at rime!"
Ja, Herre Gud! just det jeg vilde gjerne,
Men jeg er født ved en usalig Stjerne.
Bedrøvet,
Naar Dit og Dat er røvet,
Jeg skrive maa en Elegi med Jamber,
Og er jeg glad — det bliver Dithyramber.
O, hvis jeg dog min Djævel undflye kunde!

Men selv ei Døden vil han mig forunde:
Nys vilde jeg i Peblingsøen blunde,
Smukt paa Papiret stod min Svane-Sang;
Og alt jeg satte Fødderne i Gang;
Men som jeg nu, i Afstand, øiner Vandet,
Min Djævel sender mig en Ven fra Landet.
Der blev nu talt om — Ingenting, med Mere;
Jeg vil ei repetere
Den lange Snak, da der var Intet i,
Tilsidst kom Talen hen paa Poesi,
Da følte jeg en dyb veemodig Længsel,
At tage frem min Sang af Lommens Fængsel,
Og læse ham min Afskeds-Elegi,
Mens Folk paa Veien gik os taus forbi;
Thi ærligt talt — for ei at sige Mere,
Jeg har den Feil med flere,
Og skkerligt den fra min Djævel kommer,
Har jeg et Vers i en af mine Lommer,
Da vee hver Ven, der kommer mig for Die,
Han maa det døie! —
Saa gik det her — ja, knap var Verset endt,
Før Tankerne var' bort fra Peblingsøen;
Jeg følte det saa sødt i denne Time,
At kunne rime.
Men nu forleden
Kom jeg igjen i Heden,
Da stod mig Runde-Taarn som Trøstens Kjæmpe
Der kunde mig min Rime-Djævel dæmpe;
Jeg foer forbi smaa Huse og Pauluner,
Saae ei til Livets brogede Kattuner,
Uldstrømper, Sokker, Shawler, røde Baand,
Der hang paa høire, som paa venstre Haand;

Ei Reitzels Bogskab paa den brune Muur,
Thi Gaden var mig som et Fangebuur.
Nu følte jeg mig kold, nu atter varm,
Som jeg steg op i Taarnets Snirkel-Tarm;
Men da jeg nu var kommen i det Høie,
Med Graad i Øie,
Hvo dadler da, om før det store Spring,
Jeg følte Lyst, at see mig lidt omkring?
— De brune Tage smilte mig imøde
I Aftenrøde,
Og hist
En Skrædder sad og sang paa Husets Qvist,
Og, mens han syede paa Næstens Trøie,
Steg Sang og Skorsteens-Røg imod det Høie;
Paa Søen Skibe fløi i hvide Frakker,
Og hist jeg skued' Sveas gule Bakker.
Paa Vre,
Jeg maatte være
Lidt mindre følsom, end en Kampesteen,
Hvis ikke Følelserne, hver og een,
Var blevet
Rørt ved hvad nys jeg daarligt har beskrevet.
Jeg stirrede, jeg skrev, jeg stirred' om igjen
Paa Tage, Skrædder og paa Himmelen;
Vognlarmen bruste giennem Byens Gader
Med lange catalaniske Roulader;
Snart paa Papiret jeg en Ode saae,
Hvoraf endnu jeg Intet kan forstaae.
Jeg skrev og skrev — jeg hørte Sphærer klinge,
Men glemte reent at springe. —
Saa gik det da, saa vil det altid gaae,
En Rime-Djævel sagtens seire maa;

Ja, vorte der paa Marken Hat og Frakke,
Var Morgenrøden noget Spiseligt,
Jeg lod den hele vide Verden snakke;
Men stigt
Et Eldorado ei man finder.
Dog, muligt alt, man paa Liiglagnet spinder,
Det sidste Bræt til Kisten færdigt staaer;
Gid da, naar Laaget over mig man slaaer,
Det blive maa med denne Indskrift stret:
„Han intet Ondt bedrev, kun klakkede Papiret."

Rabbi Meyer.

Israels Folk forsamlet var i Skolen;
Ind ad Ruden skinned' Sommersolen,
Rabbi Meyer stod paa Talerstolen,
Silkekjolen
Faldt om ham i prægtigt Drapperi!

Vandringen i Ørk'nen han udmalte,
Manna blev hvert Ord hans Tunge talte,
Hjertets Sprog sødt Hjerterne husvalte;
Mod den hvalte,
Høie Himmel svang sig Tanken fri.

„For den unge Slægt hæv Eders Bønner!
„Jehova med Canaans-Landet lønner,
„I de friske Skud vort Haab sig grønner,
„Vore Sønner
„Høste vil den Sæd, vi har nedlagt!"

Mens han talte, kom i broget Skare
Folk mod Byen, tvende Liig de bare,
Bølgen kun sit dræbte Rov lod fare;
Siig, hvo vare
Disse Liig? O Rabbi! Israels Pragt!

Rabbis Sønner, kyndige i Loven,
Kraftige, som Cederen i Skoven,
Dinene var' Stjernen lig deroven,
Under Boven
Slukt, udslukt, nu kun det døde Leer!

Ei fra Dødens Cherub vristes Rovet.
Rabbis Hustru bøiede sit Hoved:
„Herren gav, han tog, han være lovet!"
Sødt hensovet
Laae de, for ei lyer at vaagne meer.

Over hendes Dines bedste Glæde
Bredte hun det hvide Dødningklæde,
Græd, det er en Trøst at kunne græde;
Nu indtræde
Saae hun Rabbi, og hun smilte da.

Kjærligt han paa Panden kysed' hende.
Dagen og dens Virken var tilende,
Og han hjalp Sølvlamperne at tænde.
Snart de brænde.
„Mine Sønner gaaet er herfra?

„Siig hvorfor de ikke er herinde?
„Ei jeg dem i Skolen kunde finde,
„Der de savnedes jo ingensinde."
Rabbis Qvinde
Svarede: „De ere tæt herved!"

Nadverdugen hun paa Bordet lagde,
Bægeret med Viin hun Manden rakte,
Gud han takked' for hvad Dagen bragte;
Atter sagde
Han: „Kald begge mine Sønner ned!"

Hun mod Himlen saae, som en Forklaret!
Qvindens Tro ei briste kan, som Glaret,
„De er ikke langt herfra!" hun svared',
„Sødt bevaret
„Er for os vor Stammes Blomsterblad!"

Rabbi smilte, var saa vel tilmode,
Livets bedste Timer for ham stode,
Herren takked' han for alt det Gode,
Denne Klode
Er velsignet. Takkebøn han bad.

„Kald dog mine Sønner!" — „Tilgiv Kjære!"
Sagde hun: „Du maa mig først belære,
„Du er min Forstand, mit Lys, min Ære —
„Maa mig være
„Her forundt et Spørgsmaal?" — „Tal Du kun!"

— „Et Klenodie, der knap fik Mage,
„Blev betroet mig for nogle Dage;
„Hjem igjen vil Eieren det tage,
„Skal tilbage
„Jeg vel give denne sjeldne Skat?"

— „Kan om Sligt Du spørge, Israels Datter?
„Tage i Betænkning? Giv det atter!" —
— „Rabbi, ei min Sjælekamp Du fatter,
„Jeg det skatter,
„Det har fyldt min Tanke Dag og Nat!"

„Giv tilbage hvad Dig ei tilhører!“ —
Med sin Læbe hun hans Kind berører,
Kjærligt mildt hun ham til Leiet fører,
Der afslører
Hun de kjære Liig; de blunde sødt!

„Mine Sønner! O, hvad er min Brøde!
„Mine Sønner!“ Og hans Taarer fløde.
„Livets Aften er mig nu saa øde,
„Døde, døde
„Ere de! Mit Haab, mit Alt er dødt!“

Og hun bort sig vendte ved hans Klage,
Følte Gud i sig paa Prøvens Dage.
„Rabbi, Du jo lærte nys mig Svage:
„Giv tilbage
„Hvad dets Eier fordre kan med Ret!

„Hvis jeg vægred' mig, en Synd jeg voved'!“
Rabbi Meyer hævede sit Hoved:
„Herren gav, han tog, han være lovet!
„Sødt hensoved'
„Er de Fromme! Støvet vorde Muld!“

Og han følte Trøst og Haab derinde,
Ja, et Sjæle-Mod, som ingensinde.
„Den, som Gud velsigne vil, han finde
„Skal en Qvinde,
„Trofast, prøvet, som det rene Guld!“

Aftenlandskab.

(1830.)

See Solen gaaer ned i det deiligste Rødt,
I Stakker staaer Høet og dufter saa sødt.
En Bonde gaaer hjem med Lee paa sin Ryg,
I Luften dandse de surrende Myg.
Ved Landsbyen ligger en Kjæmpehøi,
Der hører man Ungdommens jublende Støi;
De løbe omkring mellem Busk og Krat,
Og lege Tagfat.

Høit kneiser ved Degnens Huus et Træ,
Der sidder den Gamle med Børn og Fæ;
En Rævebælg hænger paa Træets Green,
I Toppen kneiser Stork Langebeen.
Men Gadekjæret er blevet en Pjøs,
Dog vandes der Heste af Karl og Knøs;
De fløite og synge til Frøernes Qvæk,
Og ride saa væk.

Hist lege to Børn med Sundheds Kind,
De ridse i Jorden med en Pind,
De ridse sig Gaard og Høienloft,
Mens Moder lapper paa Faders Kost.
Smukt lyder fra Taarnet Klokkens Klang;
En Bonde synger sin Aftensang,
Og Børnene fromt om Bordet staae,
Ret som Engle smaae

Ved Kirkegaards-Muren hvor Hindbærret groer,
Der sidder paa Stenen en gammel Mo'er;
Bag Huen man skimter det sølvgraa Haar,
En Bøtte med Melk ved Fødderne staaer;
Sin Støttestav holder hun paa sit Skjød,
Jeg troer hun spiser det tørre Brød.
Bag Muren sidde de Elskende to — —
O lad dem ha' Ro! —

Avis aux lectrices.

(1830.)

Und wenn Du schiltst und wenn Du tobst,
Ich werd' es geduldig leiden;
Doch wenn Du meine Vers' nicht lobst,
Laß ich mich von dir scheiden.

H. Heine.

Jeg savner Noget! — skal jeg Navnet sige?
Det er just ikke af en sjelden Slags;
Jeg savner — ja — en lille, bitte Pige —
Ak, Herre Gud! - nu leer man ad mig strax!
Tør jeg da aldrig elske, aldrig skærme?
Hvad? Er jeg ikke gammel nok dertil?
Gud veed, jeg vil jo ei en Sjæl fornærme,
Nei, holde af, det er jo, det jeg vil.

Enhver Poet, selv ganske smaa Personer,
Har sig en Kjærest'; — det maa være rart!
Man er ulykkelig, man sukker og man daaner,
O, jeg maa med! og jeg maa med lidt snart.

Men endnu har jeg Ingen ret i Sigte,
At jeg kan blive for min Længsel qvit;
Gud veed, jeg sværmer nok for mine Digte,
Men Herre Gud, det er mig dog for lidt!

Nei, jeg maa eie — hvad jeg nu vil sige —
En Kjæreste, saa faaer vist Hjertet Ro;
En lille, kun en ganske lille Pige,
Thi jeg er stor nok for os begge To.
O, kom! Lad ei det søde Haab mig svigte;
Thi Kjærlighed dog klæder Folk saa net.
Men Du maa rose alle mine Digte,
Thi jeg slaaer op, saasnart Du glemmer det.

Tanker ved en ituslagen Lydepotte*).

(1829.)

— minuentur atræ
carmine curæ.

Horatius.

Du er ei meer!
Din Digter græder ved dit brudte Leer.
Det blev din Lod at taale Røg og Flamme,
Dog stod Du fast, Du altid blev den samme.
Faa kjendte Dig paa denne store Jord,
Dog i din Død Du nævnes skal i Nord;
Jeg i Avisen vil et Grav-Vers sætte,
Saa Taarer skal de Skjønnes Kinder tvætte.
— Først var Du Leer, nu bliver Du det atter!
Saa gaaer det selv Naturens bedste Datter.

---

*) Er ikke optaget i Gravblomsterne.

Ak, var Du falden i en Kunstners Haand,
Du havde vundet ved hans Skaber-Aand;
Som Vase skulde Du da Diet gotte;
Men Skjæbnen bød — Du blev en Lydepotte.
Dit Liv svandt hen saa stille, indgetogen;
Som Askepot Du stod i Skammekrogen.
Tidt saae jeg Dig imellem Røg og Ild,
Naar Maanens Straale flød paa Ruden mild.
Jeg saae din Damp, i den steg Aander frem,
Og søgte gjennem Skorsteens-Piben hjem;
Dig glemte de, naar de saae Stjerner tindre,
Da hørte jeg det koge i dit Indre.
Ja, Du har følt og lidt som en Heltinde,
Fred med dit Minde!

En Digter hører helst sin egen Sang;
Thi vil jeg læse min saa mangen Gang,
Til Alfen kommer paa de hvide Vinger
Og Trøsten bringer.

— Om Æg og Linned drømte jeg i Nat,
Da vidste jeg, det ei var rigtigt fat;
Et Skrig fra Kjøkkenet jog mig af mine Drømme,
Der saae jeg dine Skaar i Suppe svømme.
Alt var Forvirring, slukt var Skorsteens-Flammen —
Malene græd og samlede Dig sammen.
I Gaarden skal nu dine Stumper hvile,
Smaa-Blomster snart vil fra din Gravhøi smile.
Lad Tiden dække Alt med sine Vinger,
Maaskee i Døden den dit Held Dig bringer!
Hvor nu er Land, var fordums Tid et Hav:
En Bøge-Skov kan vore om din Grav —

Et Sekel gaaer —
En Antiqvar vil finde dine Skaar.
Dybt i hans Indre taler høit en Stemme,
At Konge-Støv Du engang maatte gjemme.
Til et Musæum skal Du Veien finde,
Som Skaar og Stumper Livets Krandse vinde.
Og nu Farvel! Jeg skal din Grav besøge,
Men lov mig, at Du aldrig her vil spøge.
Græd ei Malene!
Hun har det godt,
Den salig Pot!
Snart hvile ogsaa vore trætte Bene.

Hjertetyven.

(1830.)

Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte bag,
En Tyv er dog en Tyv, det er en afgjort Sag.
Wessel.

Bekjendt er Amor jo, det slemme Skarn!
Man ham afmaler som et deiligt Barn
Med Piil og Bue, samt med store Vinger;
Men det jo næsten som en Fabel klinger,
Hvor kan man troe, han saadan vilde gaae,
Nei, Gud bevares! han har Klæder paa;
Og for hver Gang han et Partie vil stifte,
Saa veed han snildt sin hele Dragt at skifte.
Den unge Pige allerhelst ham seer
Klædt som Student, hvad eller Officeer;
Og disse, ja, det falder nu saa lige!
De see ham atter allerhelst som Pige.

I Grunden er han, ja, fra Taa til Top,
En Tyvknegt, der burde klynges op.
— Den første Gang jeg saae ham for mit Die,
Var jeg endnu en Dreng og gik i Trøie;
Jeg leged' Skjul med nogle andre Børn,
Ved Plankeværket stod en Rosentjørn,
Der krøb jeg ind, man kunde nig ei finde,
Thi ganske stille sad jeg jo derinde;
Da kom vor Naboes Lise — og hvad meer?
Vor Indqvartering — han, den smukke Officeer!
Men hvad de talte om, det veed jeg ikke,
Kun saae jeg alle Roserne at nikke,
Og midt i en af dem, som hang
Ud over Plankeværket — tænk en Gang!
Der sad, — ja ganske underligt det klinger!
Der sad en Officeer knap som en Finger,
Med Knebelsbarter, Sabel og Kasket,
Der ligned Officeeren paa en Plet!
Jeg saae, hvor Rosen gyngede i Vinden,
Saae, at den Lise slog paa Næsen og paa Kinden,
Derfor den store Officeer den brød,
Og Lise tog den, men var ganske rød.
Vips, fløi en Sommerfugl paa smukke Vinger,
Det Amor var — og med sin lille Finger
Han bød mig være taus med hvad jeg saae;
Thi der blev kysset og jeg saae derpaa!
Jeg siden traf den lille Amor ofte,
Snart var han silkeklædt, snart i en Vadmels Kofte;
Men jeg, som ældre, mærkede nu snart,
At, hvad han gjorde, var just ei saa rart,
Thi lovede jeg høit, i hvor det vilde gaae,

Paa mig han skulde aldrig Fingre faae.
Det svor jeg høit, den Tid jeg gik til Præsten,
Og nu — ja, vil I bare høre Resten! —
— Ved Bondebyen hist, hvor Præsten boer,
Er der en Hasselskov, den er ei stor,
Men Diet taber sig i Jordbær-Brimlen,
Der kom jeg just i Dag, — høit Solen stod paa Himlen;
Bag Buskene en Bondedreng jeg saae,
Der gik og samled Jordbær paa et Straa;
Jeg samled' selv mig Haanden fuld og spiste;
Den Lille mig sit fulde Græsstraa viste,
Og som vi stod', kom vi i Passtar;
Da var det, som man mig i Hjertet skar,
Jeg blev saa løierlig — høit loe Krabaten,
Thi Bondedrengen var den lille Satan.
Det var ei Jordbær, nei! men Hjerter smaa,
Han alle havde trukket paa sit Straa;
Det mærkede jeg nu, og mellem disse,
Mit eget arme Hjerte var tilvisse!
Jeg skjændte, græd og bad, men høit han loe,
Og svarede mig kun et kort: „Jo, jo!
„See, disse Hjerter jeg i Dag har faaet,
Og dit, det er det sidste her paa Straaet."
Paa disse Ord især han lagde Vægt,
Og løb saa bort, den slemme Tyveknegt!
Jeg løb, saa godt jeg kunde, strax bag efter,
Og skreg, og skreg igjen af alle Kræfter,
Men altfor snart han mig af Die kom.
Nu kan jeg tænke, løber han vel om
Fra Dør til Dør med sine stjaalne Hjerter,
Og hvad især der allermeest mig smerter,

Falbyder mit til baade den og den;
Nu maa jeg see at stjæle et igjen!
Hvis ingen kan og vil mig et forære?
Thi hjerteløs, det kan jeg ikke være!

Mai*).

Hver Maaned har sin Characteer,
Sit Hang og sine Pligter,
Mai er ei mindre eller meer,
End Aarets unge Digter!
Han synger paa sin Blomstersti,
Om Kjærlighed og Poesi.

Han synger os om Helene,
Om Romeo og Werther,
Om Hermann og hans Dorothe',
Og vinder alle Hjerter.
Den hele, blomstrende Natur
Er Kjærlighedens Troubadour.

Med samme Grønt stod Bøgens Hang
Og hvælved' sig foroven,
Da Freia mødte første Gang
Sin Odur her i Skoven.
De planted' ved den stille Bæk
Den sydlig friske Rosenhæk.

---

*) Dette og de to efterfølgende Digte ere fra „Aarets tolv Maaneder". (1832)

Saaledes løb den klare Aa,
Og Linet laae paa Blegen,
Da Signe Kongeskibet saae
Fra Stranden, under Egen.
Saa dufted' Skov og Blomst og Blad,
Da hun og Hagbarth skiltes ad!

See, lig et Speil staaer Sø og Strand
Om Landets Blomsterbede;
Hvad Bølgen saae i fremmed Land,
Det drømmer den dernede,
Hvor paa den Vei saa dyb og bred,
Agnete dog fandt Kjærlighed.

Hør, Bølgen nynner Dig sin Drøm:
„Mod Grønlands Kyst jeg vugged';
Kajakken gled paa striden Strøm,
Hvor mangen Sælhund dukked'.
Der lærte jeg, paa nøgne Bred,
Hvor Hjerter slaae, boer Kjærlighed."

„Jeg over Verdens-Havet gik,
Blikstille hvilte Søen,
Hvor Trommen lød, som stolt Musik,
For dem paa Palme-Øen;
Den Vilde høit i Dandsen sprang,
Det var om Kjærlighed han sang."

Saa drømmer Bølgen rundt om Vang,
Mens Vaarens nye Scene
Indbyder til en Vandrings-Gang
Bag Skovens grønne Grene.
Høit Lærken slaaer paa Mark og Eng,
Den bygger der sin Brudeseng.

I Dammen hvide Blomster staae
Imellem brede Blade,
See Fiskene med Halen slaae
Og sig i Solen bade.
Stum svømmer Fisken rundt om Jord,
Thi Kjærlighed tidt mangler Ord.

Paa Himlen staaer en Sommersky,
Den halve Eng den skygger,
Men dobbelt Lys faaer Mark og By;
Hvad er det der man bygger?
Der staaer en Stang med Baand og Flag,
Det er i Dag jo Valborg Dag!

Hver Ungersvend med Sundheds Kind,
Sig paa sin Ganger svinger,
I Dag han rider Sommer ind,
Hør, hvor Musiken klinger!
En gammel, simpel Melodi;
Smukt blander Sangen sig deri.

— „Vor Skov og Mark sig fryder smukt.
Hør dette, som vi bede!
O Valborg, skjænk os Græs og Frugt,
Vær for os Gud med Glæde!

Thi bære vi Dig Mai i By,
Hør dette, som vi bede!
Og love Dig med Psalmer nye,
Vær for os Gud med Glæde!

Lad Humlen voxe høi og stor,
Hør dette, som vi bede!
Velsign Du Kornet, at det groer,
Vær for os Gud med Glæde!

Tag Danmark i din Varetægt,
Hør dette, som vi bede!
Beskjærm vor Konge og hans Slægt,
Vær for os Gud med Glæde!

Du kjender bedst vort sande Gavn,
Hør dette, som vi bede!
Vi bede det i Jesu Navn,
Vær for os Gud med Glæde!" —

Dem svare høit de Piger smaae:
„Velkommen Mai Du være!"
Saa lysteligt skal Dandsen gaae,
Men hvem skal Krandsen bære?
— See, rødmende hun blandt dem staaer.
Sæt Krandsen om de løste Haar!

— Spil kun din simple Melodi,
Du Gamle hist ved Muren,
Alt hæver sig til Poesi
I Hjertet og Naturen.
Du skjønne Mai, af Dig jeg veed,
At Poesi er Kjærlighed!

Sommerflugt og — Hvile.

Gjærdet staaer med vilde Roser,
Nedenfor er' Tørvemoser,
Storken der paa røde Hoser
Fisker i det lave Vand.

Under disse gamle Pile,
Her paa Stenen vil jeg hvile,
See omkring mig mange Mile,
Medens Garnet de udspile
Nede ved den blanke Strand.

Mægtigt trykker Søen Furen,
Hvor, omkrandset af Naturen,
Fiskerhytten staaer med Muren,
Overgroet af Bukketjørn!
Inde toner Aftensangen,
Mens med Seilet løst om Stangen,
Baaden lige sætter Gangen
Ind mod Kysten, hvor i Tangen
Lege halvt afklædte Børn.

Lille Baad, det er min Villie,
At med Dig paa Søens Tillie,
Over Skummets hvide Lilie,
Svæver jeg til Skibet der;
Stolt det staaer med sine Master,
Medens Solen, som en Aster,
Rund og rød i Bølgen hviler,
Og sin sidste Straale kaster
Hen ad Skibets Seil og Ræer!

Intet Anker længer tynger,
Alting svulmer, Alting gynger,
Bølge, Luft og Hjerte synger
Høit din Priis, Du stolte Hav!
Du er skjøn, naar Bølgen tier,
Den ved dit Hjerte dier,

Til Begeistring Du indvier
Os ved Stormens Melodier,
Skjøndt hver Bølge er en Grav!

Lystig bort, Du raske Skipper,
Mellem Brændinger og Klipper,
Til, hvor Nordens Bjerg=Pynt slipper
Ved den iisomkrandste Pol!
Snart igjen vi vexle dette,
Vi det tunge Anker lette,
Havet ligger som en Slette,
Palme=Der Fladen spætte,
I den hede Middags=Sol.

Vildt de grønne Bølger koge;
Høit paa Seilet slaaer en Maage,
Og i Maan'skin, som en Taage,
Dødningskibet gaaer forbi.
Men i Stavnen paa sit Anker,
Sidder Skipperen i Tanker;
Fra de tangomvundne Planker,
I de hvide Skjær og Banker,
Toner Dybets Melodi.

Glad vi følge Hjemmets Svale,
Flyve over Bølge=Dale
Til de danske Bøge=Sale,
Tiden svandt, men som et Blund.
Alt opløser sig i Minder,
Verdens=Havet selv hensvinder.
Ei det kjendte Hjem Du finder,
Engang, som en Bæk kun, rinder
Du, mit stolte Øresund!

Sildigt da, mens Stjerner stige,
Mødes Ungersvend og Pige,
Rige bindes fast til Rige,
Ved en bladfuld Bøgegreen.
Høit paa Luftens friske Strømme,
Skyer hen mod Maanen svømme,
Og de To, med Blikke ømme,
Sidde taus i søde Drømme
Tæt ved Bækken paa en Steen! —

Tiden løfter stolt sin Vinge!
Hvad dens Storme nu os bringe,
Da, som gamle Sagn skal klinge
Over Slægters muldne Been.
— Mægtigt hæver sig min Tanke!
Hjerte, Du saa vildt ei banke,
Selv af Drømmens grønne Ranke
Vil jeg modne Druer sanke,
Søge Frugt paa hver en Green. —

— Aftenen er skjøn og rolig.
I den lille Fisker-Bolig,
Hos Familien, fortrolig,
Sidder jeg og lytter til.
Loftet stærkt paa Bjælken tynger,
Hvor sig en Sanct-Hans-Urt slynger,
Og den stakkels Flue synger,
Der paa Spindelvævet gynger;
Sangen snart vist ende vil.

Gubben her jeg hører heller,
End hvad Cooper selv fortæller;

Raske, lystige Noveller
Kan han fra den vilde Sø.
Nu i Masten, nu i Rummet,
Alt jeg med ham har fornummet;
Hørt, hvor Bølgen harmfuldt brummed',
Mens den vasked' mig med Skummet,
Ude, langt fra Land og Ø.

Djærvt fra Søens raske Gutter
Nok saa lystigt Videt sprutter;
Timer svinde som Minuter,
Ved at høre paa ham her. —
— Det er sildigt, skal jeg mene!
Thi god Nat! jeg vandrer ene.
Bag de tætte Hasselgrene,
I den tause Aftenscene,
Mødes jeg med Vennen der!

Ludvig, lad os med hverandre
Arm i Arm ved Stranden vandre,
See hvor Skyerne forandre
Deres Form i Nattens Luft.
Armen jeg om Vennen slynger,
Hjertet sig til Hjertet klynger,
Venskab, Dig min Sjæl besynger,
Hver en Sorg, som Hjertet tynger,
Svinder da i Blomster-Duft.

Du mit Hjertes Dyb vil fatte;
Dine Aandens rige Skatte,
Og det Uskylds-Præg, Gud satte
I dit Blik, mit Hjerte vandt.

Broder, lad vort Løsen være:
„Venskab, Viden, Kunst og Ære,"
Hjertets friske Træ det bære
Vil som Blomst og Frugt, du Kjære
Gud jeg takker, Dig jeg fandt!

Tanken flagrer i Naturen
Flyver over Bølge-Furen,
Til hvor Linden, smukt ved Muren,
Voxer i den store Stad;
Der jeg Eduard besøger;
Livsglad, mellem sine Bøger,
Sidder han og lystigt smøger;
Snillet efter Kundskab søger;
Han mit Hjerte er saa kjær!

Selv hos Dig jeg ham kan savne,
Hjertet Eder vil omsavne,
Eders kjære, kjære Navne
Leve, aande i mit Bryst.
I til Daad mit Liv indvier!
Hver en Mismods Stemme tier,
Diet seer kun Harmonier.
Barnlig' fromme Melodier
Gjennembæve mig med Lyst.

Havet staaer saa blankt og stille,
Himlen speiler sig deri,
Som de Hjertet kysse ville,
Smelte det i Melodi.

Hvorfor tør jeg ei udsige
Hver en Tanke i mit Bryst?
Strækker sig ei Barnets Rige
Selv ud over Himlens Kyst?

Hen ad Livets Strøm vi seile,
Sorg er Baglast i vor Baad,
Medens Smiil af Engle speile
Sig i hver Uskyldigs Graad.

Ved hvert Hjerte vil jeg blunde,
Halv i Drømme lytte der,
Vist jeg da fortælle kunde,
Om hvor meget godt der er.

Jorden staaer som Brudesale,
Hver en Luftning aander Fred,
Hjertet maa sig høit udtale,
Svulme, døe i Kjærlighed!

August.

Heden trykker; Østens Varme blunder lidt hos os i Dag!
Som en ægte persisk Fyrste, vil jeg strække mig i Mag.
Grøften er mit Hovedgjærde, smukt den staaer med Caprifol',
Egetræets grønne Grene skjærme mod den stærke Sol.
Flagrende, men luftig lette Skygardiner hænge ned;
Tæppet, hvorpaa jeg har lagt mig, er et broget Blomsterbed.

Kløver, Rølleker, Papaver spille i den grønne Grund,
Og med modne Hindbær hænger Grenen lige ved min Mund.
Nyde, drømme, søde Lykke! see, ved Blomstens Hjerte tyst,
Ligger Bien sødt beruset, Blomst og Vi er Bryst ved Bryst.
Sommerfuglen lystigt flagrer, kysser hvert et broget Blad,
Synger ei, men hvisker stille Kjærligheds — den veed nok,
hvad! —

Ha! en kjølig Luftning zittrer gjennem Skovens grønne Tag,
Høit paa Himlen staaer et Bjergland, Uveirsskyer Lag ved Lag;
Nu, som Kjæmpeseil de svulme, nu er det en Klippehal,
Hør det stærke Eccho ruller gjennem Bjergets dybe Dal.
Hver en Fugl sig bange skjuler, og et Gys i Skoven gaaer,
Mens i store Kredse Svalen Jorden med sin Vinge slaaer.
Skyen brister, Regnen strømmer, den betage vil mit Syn!
Himlen viser Flamme-Tanker, Videt gnistrer Lyn paa Lyn.

— I det lille, lave Skovhuus staaer jeg, til det er forbi,
Men da Ruderne er' knækked', ei for Regn jeg bliver fri;
Konen sidder paa en Træstol, dier Barnet, søde Lyst!
See, de butted' runde Fingre lægger det paa hendes Bryst!
Stormen rusker stærkt i Taget, flyver nu til Markens Neg,
Favner dem og knækker Aret i sin Elskovs vilde Leg.
Tys, nu sagtnes det derude, Himlen bliver atter blaa,
Hele Skoven, alle Blomster dobbelt duftende jo staae,
Og paa Horizonten Solen synker ned saa luerød,
Den sit vilde Flamme-Hjerte lægger nu i Bølgens Skjød.
Vindens kjøle, milde Luftning tørrer atter Blomstens Kind,
Høstfolk gaae nu hjem fra Marken, synge høit med muntert Sind.
Pigerne skal over Stænten, tør man ikke see derpaa? —
Skjortet hænger fast ved Gjærdet, saa de Andre hjelpe maae.
See, hvor alle Blomster nikke! hvad de tænke, veed jeg klart,
Kunde man forstaae Mimiken, hørte man vist noget Rart.

Fuglene.

Qvivit! qvivit! det gaaer affted,
Nu oppe, nu dernede!
Mit Liv er Sang og Kjærlighed,
Mit Huus en Børnerede!

Ungerſvenden.

Snart ſover Alt, ja Stort og Smaat,
Paa Græs og grønne Grene,
Men jeg — ak! det er ikke godt,
At Menneſket er ene!

O, gid jeg var af Jern og Staal!
Mit Hjerte let kan faae det!
Det er mig ligeſom en Aal,
Jeg kan ei holde paa det!

Hver en Luftning ſover paa det grønne Blad,
Stille drømmer Blomſten midt i Duggens Bad.
Seer Du, Maanen kommer hiſt, hvor Krattet groer?
Lavt paa Horizonten ſtaaer den rund og ſtor.
Ved den ſorte Granſkov Søen gjør en Bugt,
Klart i Vandet ſpeiler Krattet ſig ſaa ſmukt.
Tys! ſig Noget rører! mon en Fugl der fløi?
Nei, det er to Piger, ſtille! gjør ei Støi.
Barnligt, uſkyldsglade, gaae de Arm i Arm.
Ha! de kaſte Klædet fra den hvide Barm!
Høit de løfte Armen! ſee det ſmækre Liv! —
— O, nu blev' de borte bag det høie Siv!
Jeg kan ikke ſee dem, det var dog ſaa ſmukt!
Men der har vi Maanen over Søens Bugt.
Den kan ſtaae og ſee dem, høit fra Skyens Vold,
Den kan ſee dem begge, og er dog ſaa kold! —

Hør, med Eet det pladsked', see en Ring saa bred!
Hele Søen bæver jo af Salighed.
Hver en Blomst ved Bredden lukker Øiet op,
Og de stolte Graner bøie deres Top!
Alt er Duft og Længsel, Natten er saa tys,
Søen dem omfavner, giver Kys paa Kys,
Trykker sig saa salig op til Bryst og Arm,
Aldrig dog den svulme kan som deres Barm.
Aldrig nogen Morgen den i Solens Skjær
Rødmet har saa deiligt frisk, som Kinden her!
Ingen Tid den viste Himlen os saa klar,
Som den Uskylds-Himmel, den i disse har.
Nu med Vandet, Pigen paa den Anden slaaer,
Om de runde Skuldre falder deres Haar;
Maaneskinnet viser det saa tykt og stort —
— Men der gik jo Maanen! — det var grusomt gjort! —

Fiskeren:

Aakanden har sit Bæger lukt,
Den under Fladen svømmer;
I Vandet Maanen staaer saa smukt,
Det er det Blomsten drømmer:
At begge To
Dernede boe;
Hvad kan man ei i Drømme troe?
Jo, jo!

Jægeren.

Blomsten dufter, for at brydes,
Frugen modnes, for at nydes,
Ender Livet, var det da
Dog et jublende: „Trara!“

Ecco ſvarer, hør! „ja, ja!
Lev og nyd, trara, trara!“

Gefion.

Kong Gylfe ſidder i Gildehuus,
Saa klare Kjerterne brænde;
Han drikker Mjød af det blanke Kruus,
Med ſine gjæveſte Svende.
Mens Kruſet lyſtigt om Bordet gaaer,
Veifarende Qvinde ved Døren ſtaaer;
Snildt kan hun Strængene røre,
Kong Gylfe lyſter at høre.

Sært toner den dybe Strængeleg,
En Qvinde kunde den kyſe!
Det er, ſom Stormen ryſter en Eeg,
Som vilde Ørne der fnyſe.
Ja, Sangen trænger til Marv og Been,
Saa ſynger Bølgen mod Klippens Steen,
Og huler de ſtolte Kyſter,
Som den i Brændingen kryſter.

Snart ſtiger Tonen klagende, øm,
Det haardeſte Bryſt at bøie,
Snart klinger den mild, ſom Barnets Drøm,
Som Fuglens Sang i det Høie.
Kong Gylfe lytter ſaa taus dertil.

„Din Sang jeg kongelig lønne vil!
Spænd fire Ørne for Ploven,
Pløi Dig en Ager fra Skoven!"

„Hvad Du i et Døgn kan pløie der,
For Sangen jeg Dig vil skjænke!"
— Hun takker og gaaer — Men Een og hver
Nu sidde saa taus paa Bænke.
„Tys! atter rører hun Harpen snildt."
— „Det Ørnene er, som snyse vildt!"
— „Tys! hører I Storm og Torden?"
— „Nei! Ploven hun sætter i Jorden."

„Tro mig, jeg hører nu hendes Sang,
Som Brændingen monne den tone!"
— „Nei, det er Ploven hun sætter igang,
Hun pløier det Bedste fra Skaane!
I Furen bølger den salte Sø,
Hun har sig pløiet en deilig Ø,
Med Kjæmpehøie og Skove."
— Vi Danske maae Gefion-love!

Aarets Børn.

Tolv Sønner Aaret har; pas paa,
Saa skal I deres Skudsmaal faae.

Den første Søn er Januar,
Stor Trang til Vintertøi han har.

Hans Broder, Februar ved Navn,
„Slaaer Katten af" hver Fastelavn.

Men Marts det er et lille Smøl,
Han vælter sig i Regn og Søl.

En evig Feber har April,
Han skjærer Ansigt, det er Smiil.

Men Mai, hans Rygte det er godt,
I Smug han lastes dog saa smaat.

Høit raaber Juni: „Godtfolk kom,
Kjør med i Skoven, see Jer om!"

Og Juli — tidt han gjør lidt vaadt,
Men af den Regn har Jorden godt.

August fortæller: „her er smukt!
I Gangen strutter det med Frugt."

September har en Farvepot,
Han maler baade Stort og Smaat.

October er i slet Humeur
Fordi den gamle Sommer døer.

November blæser Storm-Trompet,
Jeg troer den Karl har aldrig leet!

December fra sit Vinter-Skjul
Tilraaber os: „Kom med, leg Juul!"

En Reisende.

I den lille Kjøbstad er en Gade
Hvor ei Tiden har forandret stort;
See, det gamle Vertshuus sin Façade
Vender ud mod Kirkegaardens Port.
Her er jo et Herberg paa hver Side.
Der til Venstre var det, Hornet klang,
Men til Høire kalder Psalme-Sang.
Gaden har et Herberg paa hver Side,
Hvor mon bedst man hviler gad jeg vide.
Jeg maa ind til Venstre denne Gang.

Biblens Byer saae jeg, Upsals Høie,
Londons Tunnel! hvad har jeg ei seet!
Verdens Steder gled forbi mit Øie,
Øiet dog har mere grædt end leet.
O jeg har en Længsel efter Hvile,
Og jeg har dog intet Dagværk gjort.
Sove maa jeg, styrkes, handle stort,
Over Solen Trillioner Mile, —
Jeg er træt, imorgen maa jeg ile,
Død, luk op, dit store Herbergs Port!

Et Digt om Konerne.

En Kurvemager havde gjort
En Kurv. Nu det var ikke stort,

Men den var smuk og Manden værdig.
„Nu, Gud skee Lov, at den er færdig!"
Udraabte han, da Konen kom;
Men Konen brød sig ei derom.
— „Siig: Gud skee Lov, den er istand!"
— „Det gjør jeg ikke, lille Mand!
Du har jo sagt det, det er nok!" —
— „Siig: Gud skee Lov!" — Han tog sin Stok.
Hun sagde: „nei, jeg ikke vil!"
Saa fik hun Prygl, og han slog til.
Høit skreg hun; Nabokonen kom
Og spurgte ud: hvorfor? Hvorom?
Og strax, saasnart hun hørte det,
Saa gav hun ganske Konen ret,
Gik hjem og hun var meget vred;
Knap fik hun Tid at sidde ned,
Sin Mand fortalte hun det Hele.
„Din Mening kan jeg ikke dele,"
Begyndte han: „det var ei Ret,
At Konen ikke sagde det!" —
— „Jo det var Ret! hun skulde ei,
Jeg havde heller ikke, jeg!" —
— „Du?" svarede Manden, „ei Du turde! —
For jeg slog ogsaa! — ja jeg gjorde!"
— „Det gad jeg see, min lille Mand!" —
— „Siig: Gud skee Lov, den er istand!" —
— „Det gjør jeg ei!" — saa slog han til.
Hun skreg — det var det samme Spil.
Strax kom den næste Nabomo'er,
Hun hørte Alt, og høit hun svor,
At Konerne de havde Ret.
Sin Mand hun strax fortalte det,

Og Enden her, jo det gik smukt,
Madamen med sit Product;
Fra Huus til Huus det stadigt gik,
Og Prygl de Allesammen fik,
Thi ingen Kone fandt behov,
At sige Mandens: „Gud skee Lov!"
Fra Gade det til Gade kom,
Tilsidst saa var det Byen om,
Ja Landet med! og eens det gik,
De sagde „Nei," og Prygl de fik.
Om det er Sandhed eller hvad —?
Du spørge kan din Kone ad.

Moral.

Brug Kys og ikke Stok, min Ven!
Thi hun forstokkes kun ved den.

Skovbal.

(1825.)

Den friske, varme Sommerluft
Beaander Danmarks Sletter,
Nu hvert et Blad er fyldt med Duft,
Vi har de lyse Nætter;
Orangelandets Alfehær
Besøger Nordens Bøgetræer,
Da er her skjønt at være!

De vinke os fra Byens Muur,
Og gjerne Hjertet kommer,
Thi skjønnest er dog Guds Natur
Vor korte smukke Sommer;
Brat hvirvler den i Tidens Strøm,
Thi nyde vi den smukke Drøm,
Hos den er godt at være!

Her Træerne med Blad ved Blad
Et Telt-Tag for os bygge,
Her Hjertet føler sig saa glad,
Og jubler i sin Lykke,
Det føler ret: vort Liv er smukt,
Det griber Glæden i dens Flugt,
Hos den er godt at være!

De lyse Sommernætter døe,
Alt verler, som vor Lykke!
Vi spredes selv paa Verdens Ø
I Solskin og i Skygge;
Men hver en skyldfri Glæde her
Er ved Erindringen os kjær,
I hvor vi monne være!

Klintekorset paa Møen.

(1829.)

Det er en lys, en deilig Sommernat;
En Jæger vandrer mellem Klintens Krat,
Han er saa bleg, ak! Sorgen tungt ham nager.

Med Jæger=Taske og med ladt Gevær
Han eensom vandrer Klippe=Skrænten nær,
Mens Hunden rundt i store Kredse jager.
— Just denne Nat, for otte Somre siden,
Hans Moder døde, længe alt før Tiden,
Og nys hans Brud man jordede bag Kirken,
Hvor Storken bygger Rede høit i Birken.
En mægtig Veemod gaaer i Sjælen frem,
Han tænker paa de Kjære, paa sit Hjem,
Den lille Have ved det gamle Huus,
Ak, Huset selv, det faldet er i Gruus. —
En Stund han staaer der tankefuld nedbøiet,
Da hæver fromt, fortrøstningsfuldt han Øiet;
Guds store Himmel skinner reen og blaa,
Saa udstrakt før han aldrig Havet saae.
Mens fjernt han seer i Maanelyset blaane
Den hvide Klint paa Stevns og paa Arcone,
Hans Tanke gaaer i Verdens=Rummet ud,
Og troende han stoler paa sin Gud;
Han græder meer ei for de tabte Kjære,
Han skal med dem jo snart gjensamlet være.
En salig Fred opfylder alt hans Bryst;
Hans Øie følger langs den høie Kyst;
Som Tempelvægge staaer den hvide Klint med Skoven,
Og Himlen danner Kuppelen for oven.

Dybt nede leger Bølgen med Klintens brune Tang,
Det lyder sært i Natten, som dæmpet Orgelklang.
Fra Stevns og fra Arcona en Straale lyser smukt,
Og spiller som en Stjerne hen over Hav og Bugt.
Som Jægeren det skuer, sært banker da hans Bryst,
Thi Lyset hurtigt nærmer sig Møens hvide Kyst.

Stevns Klintekonge kommer med Spil og Havfru-Sang,
Hans Kjortel er en Taage, hans Haar og Skjæg er Tang,
Et Dødningbeen hans Scepter, Sølv-Kronen skinner blaa,
Og rundt om Karmen svømme Delphiner store, smaa,
Sit Scepter høit han hæver, og ved de stærke Slag
Sig Klinten for ham aabner, men uden Larm og Brag.

Snart kommer og Arconas Drot
Til Møens hvide Sommerflot.
Hans Krone flammer som Guldet rødt,
Men Kinden er bleg og Øiet dødt;
En Skibsmast er hans Spiir og Stang,
Og Kappen er vævet af Skum og Tang,
Den flagrer saa fært i Nattens Vind,
Idet han stiger i Fjeldet ind.

En Stund er Alt saa stille, kun Bølgen ruller fort,
Da stiger ud af Fjeldet en Taage tyk og sort,
Og begge Konger ile fra Møens Klint i Harm,
Den tykke Taage skjuler den lette Bølgekarm;
Men Havet vildt sig hæver, det er saa fært at see
De høie, sorte Bølger med Skummets hvide Snee;
De vælte sig mod Kysten og løfte Steen og Tang,
Men høit fra Dronningstolen man hører selsom Sang;
Der sidder Klintens Dronning, den høie, blege Mø,
Og skuer stolt og rolig ud paa den sorte Sø!
„Et jordisk Bryst jeg elsker, men ingen Klinte-Drot.
Dig, Jæger, jeg udkaarer, boe hos mig i mit Slot!
Dybt under Dig sig hvælver en Verden skjøn og smuk,
Der skal hos mig Du glemme Jordlivets bittre Suk.
Lad Bøilerne kun fnyse, og rase vildt paa Sø,
Du er min Brudgom, Jæger, Dig kaarer Klintens Mø!"

Saa toner det i Natten, og Stormen stiger meer,
Igjennem Krat og Grene den hvide Mø han seer;
Et Fader vor han læser, et Kors han for sig slaaer,
Og roligt med sin Bøsse han hjem til Hytten gaaer.
Han tænker paa sin Moder og paa sin tabte Brud,
Saa inderligt han beder: „send Du mig Døden, Gud!"
Hver Søndag klinger festligt hen over Bondens Vang,
Fra Landsby-Kirken, deiligt den stærke Orgelklang,
Og Menigheden synger og alle Lærker slaae!
De sorte Kors paa Graven i Sommersolen staae,
Og under Kirkens Bue han atter beder Gud:
„O lad mig snart gjensamles med Moder og med Brud!"
— De søndagsklædte Bønder med Hustruer og Smaa
Med Psalmebog i Haanden, fra Kirken hjemad gaae;
Sødt dufte Mark og Enge, og Skoven staaer saa grøn,
Men ved de Kjæres Grave han læser først en Bøn.
I Hyldetræet synger en lille Fugl saa smukt:
„Snart skal, som jeg, Du svinge Dig bort fra Jordens Bugt!
Før Vinterstormen kommer, din Vinge voxer ud,
Og Du skal atter favne din Moder og din Brud!"

Han hører Fuglen gjerne, thi Sangen han forstaaer,
Men naar ved Midnat ene han gjennem Skoven gaaer,
Da seer han mellem Krattet den hvide Klintens Mø,
Hun sidder høit paa Skrænten, tæt ved den salte Sø.
Snart vinker hun saa venlig, snart truer hun i Harm,
Men Natte-Duggen falder som Graad paa hendes Barm.

Endt er den gyldne Sommer,
Alt Vinterstormen kommer
Og Svalen drager bort, —
O, sikkert ikkun kort.

Den arme Jæger dæmpe maa sin Længsel,
Snart aabner Englen ham vist Livets Fængsel.
Tidt tænker han paa Fuglens Trøstesang.
Nu Sneen ligger alt paa Mark og Vang,
De hvide Bier sværme vildt derude
Og Blomster staae paa Vinduets frosne Rude.
— Mørk Natten er, en stormende Orcan;
Det knager vildt i Skovens Birk og Gran,
Men under Hvilen, mellem Stormens Brag,
Man tydelig fornemmer Øre=Slag.
Skovthyen bruger sig i slig en Nat;
Der kommer Ingen for at faae ham fat,
„Du flinke Jæger skynd Dig! — ud Du maa!" —
Med sit Gevær og Jæger=Taschen paa
Han skynder sig afsted, han Lyden følger.
Alt er han Skrænten nær — han hører Havets Bølger;
Men hver en Sti og Plet han kjender noie,
Skjøndt Alt er Nat og Mørke for hans Øie.
— Alt ryster Stormen stærkere sin Vinge,
Tæt foran sig han hører Øren klinge.
Et Skridt — — — og med et Skrig,
I Dybet ligger han et blodigt Liig.

„Jeg fanged' Dig min Brudgom!" saa synger Klintens Mø;
„Ak, var Du villigt kommen, da skulde Du ei dø.
Dit Liig jeg kun kan trykke op til mit hvide Bryst,
Din stolte Sjæl har svunget sig høit til Himlens Kyst!"

Ved Kirken i de Dødes stille Have
Høit bølger Græsset paa de glemte Grave,
Men høit paa Klinten staaer
Det hvide Kors alt mange, mange Aar;

Tidt synger Lærken der i Aftenrøden,
Hvor Jægeren fandt Døden;
Og Bølgen leger venligt med Klintens brune Tang,
Det klinger smukt i Natten, som dæmpet Orgelklang.

Slaaentjørnen.

(1851.)

Vor Junker kom i Skoven, der Grethe han saae,
Hun gik og samled Jordbær, hun trak dem paa Straa,
De modneste de bedste, hvert af dem frisk og sødt.
„Ei Grethelil," saa talte han: „det er jo heldigt mødt.
Jeg vil hjelpe med at plukke!"

„Det rødeste det bedste, jeg fandt denne Stund,
Det sødeste meest friske, det groer paa din Mund,
Du veed ei selv din Rigdom, men Grethe jeg veed den,
Og derfor vil jeg hjelpe Dig, jeg er en ærlig Ven.
Jeg vil hjelpe med at plukke!"

I Skoven stod en Slaaentjørn, den hørte derpaa,
Før Junkeren det vidste i Tjørnen han laae,
Og Grethe løb, hun smilte, og sagde mange Tak!
Den Slaaentjørn havde Torne og alle Torne stak.
Jeg vil hjelpe med at plukke!

49

Rosen paa Kisten.

(1851.)

See Sørgetoget gjennem Gyden gaaer,
Det er et deiligt Solskin, Lærken slaaer,
Paa Kistelaaget er en Rose lagt,
Den unge Brud til Graven bliver bragt.

I Gyden her, som Barn hun leged glad,
Ved Hyldetræet hist, som Brud hun sad,
Ved Stenten der de skiltes, da han gik,
Ved Stenten der om ham hun Dødsbud fik.

Hvad drømte Rosen vel i Knoppen nys,
Hvad drømte den ved Solens første Kys,
Og ved det sidste glødende Farvel,
Hvad drømmer den paa Kistens sorte Fjel.

Kjærlighed.

(1830.)

Kjærlighed er stærk som Døden, —
— Skjøn som Morgenrøden.

Oehlenschläger.

See Solen blusser saa elskovsrød!
Den lægger sit Hoved i Bølgens Skjød.
Dog, hvem kan skildre det ret med Ord!
Tilbedende tier den hele Jord,
Kun Blomsterne nikke i Vinden,
De kysse hinanden paa Kinden.

I Bugten hist, hvor Sivene groe,
Der gynge i Baaden de Elskende to;
I Havet, i Diet og høit i det Blaa,
Alle tre Steder jo Himle staae,
Men allerherligst blandt disse,
Er Diets Himmel tilvisse.

Den Himmel eier det reneste Blaa,
Og Tankerne der, som Stjerner staae;
Der skuer man klart i Aandernes Land,
Man føler sig Barn og dog en Mand;
Hver Tanke mod Himlen sig taber,
Og Hjertet troer paa sin Skaber.

Den fremmede Fugl.

(1830.)

Soll ich dir die Gegend zeigen,
Mußt Du erst das Dach besteigen.
Goethe.

Seer Du Huset med de røde Bjelker i den hvide Muur?
Rundt om kneise stolte Bøge i den store, frie Natur,
Seer Du hist, bag Brombærhækken, Drengen med det aabne Blik?
Ene tumler han sig, lystig efter muntre Drenges Skik;
Men nu standser han og lytter, thi høit oppe paa en Green
Sidder der en Fugl og synger, o en lille, deilig en!
Ret som Guld og skjønne Perler skinner Hoved jo og Krop,
Fuglen selv er ikke større end en fyldig Rosenknop.
Drengen og den lille Sanger blive snart fortrolig, her,
Og de skiftes til at synge i det røde Aftenskjær.

Men i Drengens Hoved spøger mange rare Eventyr,
Dem han alle vil fortælle for det lille, smukke Dyr;
Men see, Fuglen kan dem alle, selv han saae det paa sin Flugt,
Ingen kan som han fortælle, nei, det er dog alt for smukt!
Men det er ei nok med dette, den kan ogsaa hexe lidt;
Tusind Mile kan den flyve, mens den siger „qvirevit!“
See den flyver, og den kommer, Drengen er saa sjæleglad,
Fuglen bringer sjeldne Frøkorn, svøbte i et Rosenblad.
I hvert Frø er' skjulte Kræfter, knap er et i Jorden lagt,
Før et Trylleslot der vorer i sin hele, stolte Pragt.
Taget er af Morgenrøde, Søilerne af Bjergets Snee,
Og igjennem. Slots-Portalet kan man ind i Himlen see!
Men et andet Frøkorn svulmer til en deilig Sommersky,
Og med Dreng og Fugl den svæver over Skov og Mark og By,
Seiler ind i Aftensolen, o den er saa rød og stor!
Stiger derpaa ind i Himlen, hvor den gode Gud jo boer;
Seer de mange, mange Stjerner, der som hvide Blomster staae,
Jesusbarnet og Guds Engle med de store Vinger paa.
Skyen daler atter med dem, bringer dem til Skovens Krat,
Hvor de smukke Alfer lege i den lyse Sommer-Nat,
Og hvor Aanden af hvert Blomster, der henvisner Aar for Aar,
Atter nu i Midnats-Timen duftende for Øiet staaer.
Fra et Frøkorn stiger hurtigt frem en Palme høi og stor,
Drengen der med Fuglen sidder, Træet meer og mere groer;
Høit det vorer over Skoven, over Skyen mod sin Gud,
Breder stolt sin grønne Krone over hele Jorden ud.
Fjerne Lande, fjerne Have seer han dybt dernede staae,
Dog imellem Jord og Himmel underlig han længes maa.
Over Skyen, høit deroppe, Hjertet vil mod Jorden ned,
Og fra Jorden vil det atter søge hist — hvad det ei veed.
Saadan svinde Aar og Dage, Barnets søde Sorg og Lyst,
Øiet bliver da til Flamme, thi det brænder i hans Bryst.

Fuglen flyver, Fuglen kommer, og den flyver bort igjen;
See, da sidder han ved Stranden, stirrer over Fladen hen;
Diet seer kun Hav og Himmel; Alt er det umaalte Blaa;
Ingen Ø og ingen Skyer for det trætte Die staae.
Men see hist, en sneehvid Svane nærmer sig mod Kysten her,
Og sin kjære Fugl han kjender i den stolte Svane der.
Ja, en Blomsterbaad den trækker, bunden ved sit Vinge-Par!
Og en underdeilig Pige den jo med i Baaden har.
Fra det barnlig' kloge Die strømmer Freden i hans Bryst.
Kjærlighed —! O Hjertet svulmer — Du er meer end jordisk Lyst!
Tanken styrter, Tanken knuser, Jord og Himmel er saa nær!
Alle gode Aander juble i det klare Morgenskjær.
Skoven mere grøn sig hvælver, Alt er Duft og Alt er Sang,
Og der kysses og der drømmes, og der kysses nok engang!
Uger svinde som Minuter, Aaret er en Sommer-Nat,
Hvor kun Glædens Alfer lege i det friske, grønne Krat.
Hvad kan Svanen bringe mere end en trofast Hjertenskjær?
Blomsterbaaden gynger atter, hvad mon vel den bringer her?
Det er meget meer end Perler, meget meer end Sølv og Guld;
Søde Englebørn den bringer, hele Baaden er jo fuld!
Moderen dem ømt omfavner, Faderen er Barn med dem,
Og de begge To er' bange, at de flyve fra dem hjem,
Flyve op til Himmerige, til de andre Børn hos Gud,
Thi et Nu — og Engle-Vingen vore kan fra Skuldren ud!
Fuglen kaster Svanehammen, er den lille Fugl igjen,
Og den flagrer og den synger smukt i Barnehimmelen.
Trylleslottet stiger atter af det lille Blomster-Frø,
Og til Solens Land de seile henad Himlens store Sø;
Palmen vorer, og i Kronen gynger Børneflokken glad,
Og med Alferne de skabe Baade af et Rosenblad.
Manden seer sin Barnehimmel og sin første Kjærlighed,
Som to klare Stjerner funkle de i Aandens Blomsterbed;

Men i Svanehammen stiger han i det umaalte Blaa,
Og som Sandet dybt i Havet seer han Verd'ner for sig staae.
Alt er kun een Guddoms Tanke, Alt er kun een Kjærlighed!
Aanden svulmer, Hjertet synker til sin Barnehimmel ned. —
Men saa sært sig Verden tumler, det er en ret broget Drøm!
Aarene, som Draaber, svinde i den store, stride Strøm.
Gjennem samme Tidens Prisme hver betragter Livet her,
Men vi see det ikke altid gjennem samme Farveskjær. —

Taus og ene sidder Manden ved den kolde Marmorsteen,
Børn og Hustru ere døde, Fuglen synger ei paa Green.
Diet seer hen over Havet, hvor den røde Sol gaaer ned;
„Mon dog aldrig Svanen kommer? Faaer dog Hjertet aldrig Fred?"
Og saa inderlig han længes, træt er Hjertet af at slaae,
Men der dykker ingen Svane op fra Havets dunkle Blaa.
— Dog, hvad er det hist som svæver i det milde Aftenskjær?
See, paa Svanens hvide Vinger kommer Dødens Engel her;
Hvad han synger, synes Manden han har hørt som Barn engang,
Og en mægtig Hjemvee føler Hjertet ved hiin Barndoms-Sang.
Fuglen kan ei bringe mere fra det undersulde Land,
Derfor er det, Englen kommer til den trætte Vandringsmand;
Begge stige de i Baaden, glide fra den snevre Bugt,
Og i Aftnens sidste Straale sees den, som en Stjerne smukt.
Men naar Baaden reent er svunden, er han i det bedre Hjem,
Og de store, hvide Vinger vorne er' fra Skuldren frem.

Fædrelandet.

ÆGypteren ved Nilen gaaer,
Glad ved den rige Høst, som kommer,
Stolt Vandrefuglen med Vingen slaaer,
Fortæller om den danske Sommer.
„Et Land, Ægypten ligt, i Nord jeg veed,
Med Oldtids Minder og med Frugtbarhed,
Skoven er saa grøn,
Qvinden er saa skjøn!
Og dette Land, det kaldes Danmark!"

Naar Svanen synger sin sidste Sang,
Den synger om de grønne Der,
Om Kjæmpegrave paa Kløvervang,
Om skovomkrandste stille Søer;
Den Strand, hvor Havfruen i Maaneskjær
Forkynder høit hvad Stort sig rører her.
Havet har fortalt
Smukt til Svanen Alt; —
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Den lille Svale veed god Besked,
Den boer, saa den seer ind i Stuen;
Om huuslig Lykke, om Trofasthed
Den qviddrer der i sin Beskuen.
Fra Slottets Marmor og til Hyttens Straa
Et ærligt Sind og Stræben Fuglen saae;
Offre vil hver Stand
Alt for Fædreland,
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Ja, Danmark er vort Fædreland,
For det at virke, er at leve!
Gud signe Kongen og hver en Mand,
Som ærligt stræber det at hæve!
Paa sommergrønne Der høit i Nord,
Hvor Skoven gjør til Indsøe Bugt og Fjord,
Arets Guldkorn groe!
Gid der Lykken boe!
Vort Fædreland, det kaldes Danmark!

Moderen med Barnet.

Hist, hvor Veien slaaer en Bugt,
Ligger der et Huus saa smukt.
Væggene lidt skjæve staae,
Ruderne er ganske smaa,
Døren synker halvt i Knæ,
Hunden gjøer, det lille Kræ,
Under Taget Svaler qvid're,
Solen synker — og saa vid're.

I den røde Aftensol
Sidder Moder i sin Stol;
Kinden luer dobbelt rød,
Barnet har hun paa sit Skjød.
Drengen er saa frisk og sund,
Ablekinden rød og rund!
See, hvor hun i Spøg ham banker
Paa de søde Pusselanker.

Katten staaer og krummer Ryg,
Men forstyrres af en Myg;
Barsk han den med Poten slaaer.
Og igjen som Hofmand staaer.
Moder klapper Barnets Kind;
See hvor sødt det sover ind,
Drømmer om de Engle smukke
I sin lille, pene Vugge.

Mosters Skjermbræt.

Naar Kulden barsk sig nærmed',
Naar Vintrens hvide Bier sværmed',
Var der saa hjemligt og saa lunt i Mosters Stue.
Paa Flisekakkelovnen saae man malet smukt,
Hvorledes Jonas blev af Hvalen slugt.
Idyllisk knistred' Ildens røde Lue.
For Dørene hang Tæpper og et paa Gulvet laae,
Og grønne Tafts-Gardiner for Vinduet man saae.
Paa Væggen var der i forgyldte Ramme,
Med Tulipan i Haanden en Madame;
(Saavidt jeg troer,
Var det min Moders Bedstemo'er.)
Desuden saae man al vor Slægt i Silhouetter.
Men hvad der meest behaged' mig og lille Fætter,
Det var et Skjermbræt, nydeligt at skue,
Thi Billeder var klinet smukt derpaa,
Og jeg og Fætter, vi var' dengang smaa,
Og sad paa Skammelen i Mosters Stue.

Vi saae hvorledes bort fra Paradiset
Adam og Eva løb af Frygt for Riset,
Dengang de havde gjort den gode Gud imod.
Kain flygtede med Mærket paa sin Pande.
Syndflodens Vande
Gik over Skov og Bjerg. I Arken Noa bad,
Og Duen kom med Haabets Olieblad.
Ved Ørknens Kilde Hagar sad,
Og Drengen hvilte bleg i hendes Skjød;
Det fæle Sodom' sank i Flamme-Glød;
Vi hørte Josephs Klager,
Saae Pharao med samt Ægyptens Plager.
Her tog' de Barnet Moses op af Vandet,
Der førte han, som Mand, sit Folk til Canaans-Landet.
Med Spil og Sang drog Jephtas Datter ud.
Vildt hærged' Samson, her stod Ruth som Brud.
Nu saae vi Drotten,
Den bange Saul, hos Hexen hist i Grotten.
Kong David sad med Harpen i sin Haand;
Hist førtes Folket bort i Lænker og i Baand.
Imellem Fædre-Hjems Ruiner
Nomade-Skaren gik med Sorgens Miner,
Da lyste Stjernen for det taarefyldte Øie,
Og Engle sang: „Jehova i det Høie."
De hellige Konger tre ved Krybben stod',
Hvor Øxen kysted' Jesu-Barnets Fod.

— Saa tidt og gjerne
Vi saae derpaa, og i vor lille Hjerne
Fremstod en Verden underfuld og smuk.
Men ak, en Morgen blev der Graad og Suk;

Ved Døren holdt en Reisevogn — klart skinned' Solen;
Den lille Fætter skulde langveis bort til Skolen.
— Jeg saae ham ei i hele otte Aar,
Men nu igaar
Fortæller Moster: „lille Fætter kommer
Endnu i Dag, og bli'r her for i Sommer."
Da blev jeg ret saa glad; hvert Barndoms-Minde
Randt mig istnde;
Jeg glemte reent, jeg alt var femten Aar.
Saa underligt mit Hjerte slaaer,
Da jeg ham hører komme. Ak, saa bange
Jeg bag det gamle Skjermbræt skjulte mig.

Han kysed' Moster, Gud, saa mange Gange!
Og sagde: „Hvor jeg længtes efter Dig!"
— Han var saa smuk, jeg havde knap ham kjendt,
Men nu var han jo ogsaa en Student.

Snart fandt han mig: ak, jeg var næsten død!
Jeg følte, jeg blev ganske rød.
Ak, hvor hans Kys dog brændte, min Kind var luehed;
Jeg slog mit Øie ned —
Da stod en lille Dreng med Kogger og med Pile
Paa Skjermen her;
Ei før vi lagde Mærke til ham der,
Nu syntes han saa ondskabsfuld at smile.
Thi før, da jeg og Fætter vare smaa,
Vi heller paa de andre Stykker saae,
Nu vil han hævne sig med sine Pile!

Nogle Viser.

I.

Paa en Faders Fødselsdag, afsjunget af hans Børn.

Mel. Du lille Purk.

Nu kommer Visen med Knald, Hurra!
Humeur forneden og foroven.
Held Elephanten i Africa,
Den gaaer paa Palmer op til Boven,
Paa røde Roser og paa Tamerinth,
I Foden træder den sig ei en Splint,
Dog for vist og sandt
Ingen Elephant
Fik sig en Fader, som vor Fader!

En Hvalros har det saa mageligt,
Han lider ei af Solens Hede;
Paa Is han sover behageligt,
Om han er oppe eller nede.
Ved Spidsbergs Klipper faaer han sig et Blund,
Ja lægger Hoved tidt paa Ederduun;
Det os ærgrer ei,
Ingen Hvalros nei,
Fik sig en Fader, som vor Fader!

Paa Ararat, der hvor Arken stod,
Tør Kongeørnen frit sig svinge,
Mod Skyen peger den med sin Fod,
Jo, Ørnen den er ei saa ringe!
De røde Roser og de Dine blaae,
I Dalen dybt de for ham neie maae,
Dog tør vi Børn
Sige: „ingen Ørn
Har sig en Fader, som vor Fader!"

Nei, Elephant, Hvalros og Ørn,
Jo, de maae smøre sig om Munden!
Tænk! de sik heller ikke slige Børn,
Som os, det ærgrer dem i Grunden!
Som Torn i Øiet vi dem alle staae,
Men Dig vi er en Torn med Roser paa.
Rosens Duft er Sang,
Fader, see en Gang
Ved din Skaal hver en Rose nikker!

II.

„Ved en Vens Afreise til Paris!"

Mel. Jeg er et Søndagsbarn!

Hør Venners Stemme: drik og spiis!
Thi snart, saa er Du i Paris,
Og nyder der, ja, Gud veed hvad,
Men det er ei den danske Mad!

Paa Boulevarden skal Du gaae;
Gud give at vi saae derpaa!
I Omnibus og i Coucou,
Hvo er saa lystig vel, som Du!

Vi see Dig alt halv udenlandsk,
Grisetter smaa Dig lære Fransk;
Du reiser bort som Nordens Is,
Men kommer hjem som — ak Paris!

Du oversættes skal paa Fransk,
Originalen er dog Dansk,
Dit Træk med Hovedet, dit Smiil —
Nei, aldrig glemmes det Emil!

Skjøndt Hjertet ſidder lidt paatvers,
Skal Viſen aande kun Comers!
Igjennem Taarer kan man lee!
Farvel! farvel! det Bedſte ſkee!

III.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Vi er i Marts, men Martsviol
Kun ſees i Rude-Iſen,
Man ſelv maa bringe Foraars-Sol
Og „Fatter" bringe Viſen!
Her er vi jo den gamle Stok,
(Det ſagt er med Poliſkhed)
:,: Og more os det ſkal vi nok,
Vi har jo Ungdoms Friſkhed! :,:

See Stuen her, hvor pompeianſk,
Nei, det er den ved Siden,
Herinde, her er østerlandſk,
Med Nyden hele Tiden.
Hver Væg et Billedgalleri,
Imens vi kildre Ganen,
:,: Paa kjøbenhavnſk kaldt Poeſi,
Paa østerlandſk: Divanen! :,:

Det er omtrent eengang hvert Aar,
Vi her ſlaae Basſerallen,
I Danmarks ny Hiſtorie ſtaaer
Det ei — ſpørg kun von Allen!
Men det er ligemeget det,
Vi ærgre os ſlet ikke.
:,: Vi ſvinge Hue og Kaſket,
Vor egen Skaal vi drikke! :,:

Har Tiden ingen Martsviol,
Saa har den her „Slukefter"!
Din Skaal, min Skaal, vort Selskabs Skaal,
Hurra, af alle Kræfter!
Her er gemytligt friskt og sundt,
Og ingen Rigsdags Tanker,
:,: Drik ud dit Glas, det er Dig unɔt,
„Hvil Hoved paa et Anker!" :,:

IV.

Mel. Hvis et godt Raad I følge kan.

Hæv Dig vor Sang! her synger Stort og Smaat,
Har man kun Rost, paa den megen gode Spisen!
Blæse være Røsten! er bare Hjertet godt,
Man kan indvortes-folge med i Visen!
:,: Hjertet slaaer Tact og Diet leer,
Her Ingen er, som fordrer meer! :,:

Rosenhækken har Geburtsdag i Guds Sol,
Roserne dens Børn, de drikke Dug og nikke.
Hver har sin Stilk, vi sidde paa en Stol,
De dufte, men vi Andre vi drikke,
:,: Alle synge samme Skaal i Chor:
Din Skaal, Du kjære Bedstemo'er! :,:

Skjænd passer ei, og dog vi skjænde maae,
Fødes i November, det er ikke rigtigt!
Det er jo umuligt at vi kan Blomster faae!
Til en Fest er Blomster noget Vigtigt!
:,: Nu maae vi binde en Tone-Bouquet,
Dog Hjertets Sang er aldrig slet! :,:

Blomster har Du selv i Hjertets Mindebog,
Blomster, som kan Sindet styrke og fornøie.
Dengang Nattens Sky hen for dit Øie drog,
Stærkt og klart saae dit indre Øie!
:,: Skyen tager Flugt! — dog nok er sagt,
Du os forstaaer: Skaal Solens Pragt! :,:

Der boer i hvert et Bryst, som elsker ret,
Toner, som ingen Digter kan udsige;
Han kun peger hen — men vi, vi føle det,
Det er Summen fra Kjærlighedens Rige!
:,: Hjertet har seet da Skyen laae,
Hjertet vil og vor Sang forstaae! :,:

V.

„Det er Liv at reise."

(Afsjungen i Studenterforeningen, da Borgaard reiste.)

Mel. Danmark deiligst Vang og Vænge.

Foraars-Taagerne sig hæve,
Grøn er hver en Plet!
Det at reise er at leve,
Blodet ruller let!
Solen kalder, Blomster dufte,
Milde Sommervinde lufte;
Ud, ja ud! vi Seilet heise.
Det er Liv at reise!

Damp paa Bølgen, Damp paa Banen,
Fremad drage vil,
Hverken Svalen eller Svanen
Flyve bedre til;

Nye Folk og nye Byer
Veksle om, som Luftens Skyer,
Held Enhver, som Seil kan heise!
Det er Liv at reise!

Fuglen Vingen slaaer mod Rude,
Vi maae ud, afsted!
Kundskabs-Frugten groer derude,
Sundheds-Æblet med:
Flyve vil vi! Frugter plukke!
Alt det Herlige, det Smukke!
Glæde! Glæde! Seil vi heise!
Det er Liv at reise!

VI.

Sang,
skreven og afsjungen paa Fregatten Bellona under Opseilingen til Helsingør.

Mel. Vift stolt paa Codans Bølge.

Du, som nys Flugten satte
Ned mod Italia
Og Kunstens rige Skatte
Os bragte hjem derfra *),
Flyv atter over Vandet,
Sang er hvert Bølgeslag,
Bring til Columbus-Landet
Det stolte danske Flag!

Med Skove, Fiskerleier
Staaer Sjællands Kyst saa smukt,

---

*) Fregatten Bellona bragte, som bekjendt, den første Ladning hertil af Thorvaldsens Kunstværker.

Dg for dens Skjønhed neier
Bellona i sin Flugt.
Hver Luftning Afsked bringer,
Det er en Sommerdag,
Bellona løfter Vinger,
Farvel! Held Danmarks Flag!

VII.

Ved Botanikeren Liebmanns Afreise til Mexico 1840.

Mel. Danmark deiligst Vang og Vænge.

Naar Du nu om ikke længe
Staaer i Mexico,
„Danmark deiligst Vang og Vænge"
I din Tanke boe!
Tropisk Farve-Pragt Du finder,
Dog i Hjertet leve Minder,
Ei Du vil derude glemme
Kløverblomsten hjemme!

Videnskaben Guld Du hente
I Amerika!
Ja med slige Skatte vente
Vi Dig hjem derfra.
Danmarks Søn, gjør Danmark Ære,
Blomst og Træ dit Navn maa bære!
Kraftig Villie, Tro paa Himlen
Følge Dig i Vrimlen!

Ja med den vor Tanke følger
Dig til fjerne Strand,
Over Oceanets Bølger
Fra dit Fædreland.

Engang i den danske Sommer
Naar Du atter til os kommer,
Hvilken Jubel vil der være!
Gud med Dig, Du kjære!

VIII.

Ved Festen for Architekt Bindesbøll.

Som Du tænkte det staaer nu Museet,
Klart vi have for os din Idee!
Stille gjemmer i sig Rosentræet
Tanken til den Blomst vi siden see;
Og vort Hjerte slaaer ved dette Skue,
Sangen runger over Sund og Bugt,
Det gjør godt at føle Hjertet lue,
Juble for hvad dygtigt er og smukt!

Livet leves skal! hvo ret har levet
Frisk og sundt i Tanke, Daad og Gud,
Han sit Navn i Verdens Bog har skrevet,
Fuldendt sin Mission, sin Skabers Bud!
Danmark fik en Skat, Du Capi'len bragte,
Mangt et Kunstværk, skabe Du lig den!
I vort Die Gud en Guldmønt lagde,
Glædens Guld, tag din Betaling Ven!

Barnet ved Kirken.

Vi over Kirkegaarden maae,
De sorte Kors i Sneen staae,

Skjult ligge Gravens Stene;
Den gamle Præst gaaer til sit Hjem,
Bag Kirken bryder Maanen frem;
Det er en Midnats-Scene.

Alt Maanens Straale Muren naaer,
Et lille Barn ved Døren staaer,
Det er saa blegt og stille.
Den gamle Præst gaaer mere nær;
„Hvem er Du og hvad vil Du her?
Du fryser jo, Du Lille!“

„O gjør mig Intet, lad mig gaae!
Min Moder ei det vide maa,
Saa græd hun meget mere.“
„— Nei Barn! Dig intet Ondt vil skee!
Men Haanden bløder! lad mig see!
Er' Ingen hos Dig flere?“

„O gamle Mand! jeg ret har grædt!
Men der var Intet uden det —
Det, som jeg ei tør sige!
For Gjæld de stakkels Fader tog',
Ja Alting, selv vor Psalmebog,
Fordi vi ei er' rige!“

„Og Moder græder for de Smaa,
Vi Allesammen sulte maae,
Der er saa tungt derhjemme!“
„— Du lille Stakkel, staae ei her!
Men et Papir Du har jo der,
Som Du for mig vil gjemme?“

„Kom giv mig det, jeg er Dig god,
Men hvad er det? Det er dit Blod!
Hvad er det, Du har streget?"
„— O Gud, o vær ei vred for det!
Jeg veed nok, det er ikke Ret,
Men Moder græd saa meget!"

„Hun sagde: kun den gode Gud
Kan hjelpe os af Nøden ud,
Naar bare han kun vilde.
Men ingen Hjelp vi fra ham fik,
Og derfor jeg til Kirken gik
Nu, da det er saa stilde."

„For at faae Blod, min Haand jeg skar —
Til Gud jeg mig forskrevet har,
Men ikke til den Slemme.
Gud vil jo gjerne see de Smaa?
Til evig Tid han mig maa faae,
Naar han dem hjelper hjemme!"

„Men Moder maa ei vide det,
Hun har saa mange Taarer grædt,
Saa græd hun mange flere —!"
Da trykker Præsten Barnets Haand:
„Dig signe Gud, den hellig' Aand!
Du skal ei græde mere."

„En Guddoms Tanke er Du, Poesi!"

(1832.)

En Guddoms Tanke er Du, Poesi,
Udsprungen fra det store Fader-Hjerte,

Din Sjæl er Kraft, din Tale Melodi,
Dit Smiil kan dulme selv et Jordlivs Smerte.
Dit Klædebon er hver en Skov, der groer,
Den røde Lava, Bjerget svøbt i Skyer,
Det dybe Hav, hvor Leviaten boer,
Selv Verdens-Vrimlen i de store Byer.
For Dig er ikke Livets Bibel lukt,
Dit Hjem er alle Jorderigets Lande,
Igjennem Universet gaaer din Flugt
Med Stjerne-Diademet om din Pande!
Saadan Du staaer for hvert begeistret Sind,
Og Sjæl og Tanke klart din Guddom fatte,
Du lukker Barnet i din Himmel ind,
Og viser Manden dine Guddoms-Skatte. —
Imellem skotter Verden til din Flugt,
Skjøndt Verden har saa Meget at bestille,
Og mangen Lærd beskriver Dig ret smukt
Og lærer dem, som gjerne lære ville;
De faae, hvad Mester da har tænkt og meent,
Det store Kæmpelegem' man trancherer,
Og seer, at Poesi er noget pænt,
Og Digteren en flittig, god Polerer,
En velstuderet Mand, en dygtig En,
Der ærlig Døgnets Middags-Suppe laver,
Der kunstig skjærer ud en Ferskensteen,
Og ride kan Spidsfindighedens Traver,
Der siger, „Poesi er Formelys,
Der støbes udenfra og smukt skal tindre,
Men ei en Vært, der under Nattens Gys
Og Dagens Ild udvikles fra sit Indre."
Den vorer ikke kunstig til en Muur,
En Vært, der under Saxen Form blev givet,

Men griber ved sin stolte Kraft-Natur,
Og viser, fra det Indre strømmer Livet!
— Naar Solens Straale gjennem Ruden gaaer,
Dit Die Millioner Støv-Gran finder,
Dog, det er ikke Blomsterstøv Du faaer,
Nei, Hverdags-Fnuget er det, som forsvinder.
Blæs kun derpaa, da hvirvler Støvet smukt,
Og der er Form og Runding, smukke Bølger,
Men Døgnets Sol gaaer ned, et dødt Product,
Er Alt, hvad af den hele Stræben følger.
Prometheus lig, staaer Skjalden paa vor Kyst,
Med Tidens store Uhr hans Hjerte banker,
En Verdens Taarer bølge i hans Bryst,
Cherubens Flugt blev skjænket til hans Tanker,
Han klipper ikke Stads og springer Buk,
Og skjælder ud paa skjønne Melodier,
Thi da vil Musen flygte med et Suk,
Og Guddoms-Stemmen dybt i Hjertet tier.
Løs Formens Baand, den ægte Poesi
I Prosa selv som Poesi vil straale,
Men Hverdags-Tanken i sin Form-Magi,
Er et Metal, der ikke Ild kan taale.
Lad Mængden glædes ved det Stads, den seer,
Ved disse Spring og Viddets Pirouetter,
Det morer her at finde Paul og Peer,
Hvordan, som Solen, ogsaa de har Pletter. —
Nei, Musen flyver stolt mod Himlens Sol,
Hun seer til Havets Ørken som til Bækken,
Til Digterhjertet i en Martsviol,
Og til hver Fugl, der qviddrer mildt fra Hækken.
Hun tier ved sin kjære Digters Grav,
Han lever jo der, hvor hun selv har hjemme;

Men det, som han den hele Verden gav,
Det nævner ham, thi det ved ham fik Stemme.
Og Vaaren viser ved sin Kamp og Strid,
At Liv maa gjennem Dødens Is fremspringe,
Saa var, saa bliver det til evig Tid,
Den stærke Aand skal Formerne betvinge.
Ei Solens Straale i den frie Luft
Formaaer at danne Blomstens fine Bæger,
Det er ei den, der fylder den med Duft,
Nei, fra det Indre Kraften sig bevæger!

Martsviolerne.

(1829.)

Sig Himlen hvælver saa reen og klar,
Isblomster fryse paa Rudens Glar.

I Solens Flamme saa smukt de staae,
En Yngling kommer og seer derpaa.

Men som han paa de Blomster seer,
To Pige-Øine derude leer.

Saa skjønne Blomster han aldrig saae,
To Martsvioler saa smukke blaae.

Isblomsten smelter ved Kindens Brand,
— Vor Herre hjelpe den unge Mand!

Ørkenens Søn.

(1830.)

Den vilde Hingst jeg tumler,
Vi flyve paa Sletten afsted,
Men Hjertet slipper dog ikke
Den stærke Kjærlighed.

Som Solen brænder i Sandet,
Saa brænder det dybt i mit Bryst;
Det er, som Hjertet vil sprænges
Af Længsel og af Lyst!

Saa høi og saa stor er Himlen,
Med Sol og Stjerner paa,
Dog rummer den ei den Flamme,
Mit Hjerte dølge maa!

Der brænder mig Ild i Blodet,
Flyv, vilde Hingst, afsted!
Mit unge Hjerte sprænges
Af haabløs Kjærlighed!

Hjertets Melodier.

(1830.)

Himmelhoch jauchzend,
Zum Tode betrübt,
Glücklich allein
Ist die Seele, die liebt.

Goethe.

I.

To brune Øine jeg nylig saae,
I dem mit Hjem og min Verden laae,

Der flammede Snillet og Barnets Fred;
Jeg glemmer dem aldrig i Evighed!

II.

Min Tanke er et mægtigt Fjeld,
Der over Himlene gaaer;
Mit Hjerte er et Hav saa dybt,
Hvor Bølge mod Bølge slaaer.

Og Fjeldet løfter dit Billed
Høit mod Himlenes Blaa,
Men selv Du lever i Hjertet,
Hvor dybe Brændinger gaae.

III.

Du gav mig Blomster; hvis de lægе kunde,
Da vandt jeg atter Lunets frie Lyst,
Men nei, de aabne meer den dybe Vunde,
Og sprede Giften i mit unge Bryst.

IV.

Min Tankes Tanke ene Du er vorden,
Du er mit Hjertes første Kjærlighed,
Jeg elsker Dig, som Ingen her paa Jorden,
Jeg elsker Dig i Tid og Evighed!

V.

Henvisned' er' de Blomster, Du mig gav,
Men fra de Dødes Grav
Staae Aander frem, i Livets dunkle Gange:
Gjenkjend dem her, i mine bedste Sange.

VI.

Du fatter ei Bølgernes evige Gang,
Ei Aanden, som svulmer i Tonernes Klang,
Ei Følelsen dybt i Blomstens Duft,
Sollysets Flamme mod Storm og Luft,
De Fugles Qviddren af Længsel og Lyst,
Og troer dog, Du fatter en Digters Bryst?

Der svulmer det meer, end i Bølgens Gang,
Der findes jo Kilden til hver en Sang,
Der vorer Blomsten med evig Duft,
Der brænder det uden den kjølende Luft,
Der kjæmpe Aander i Længsel og Lyst,
De kjæmpe mod Døden dybt i hans Bryst!

VII.

Jeg elsker Dig — Dig, som jeg ei tør sige!
Du staaer som Tanken i mit Drømmerige,
Du skaber Aanden i hver dristig Sang,
Thi svulmer Hjertet, ret som Bølgens Gang,
Og brister stolt — thi Skjalden er en Gud;
Du er jo Brud — og lykkelig som Brud.

VIII.

Man har et Sagn — et Eventyr:
Hvert Musling-Dyr,
Der bygger i den dybe, salte Sø,
Naar det har skabt sin Perle, maa det døe.
O Kjærlighed! Du blev mit Hjerte givet,
Og Perlen koster Livet.

Livet en Drøm.

(1830.)

— Der Mensch —
Träumt sein ganzes Seyn und Thun,
Bis zuletzt die Träum' entschweben.
Calderon (übersetzt v. Gries.)

Til Vennen.

Du kjender Grunden til min dybe Smerte,
Du kjender hver en Tanke i mit Bryst;
Jeg holder fast ved Dig med Sjæl og Hjerte,
O vær mig tro, i Smerte og i Lyst!
Mit stolte Haab jeg saae som Boble briste,
O lad mig ikke Venskab ogsaa miste!

Dit aabne Blik, dit barnlig' rene Hjerte,
Og hun — vor Søster — bandt mig fast til Dig;
Nu er hun død — jeg saae din stille Smerte,
Imens din Læbe vilde trøste mig. —
— — O Broder, Livets bedste Bobler briste,
O lad mig ei dit stærke Venskab miste!

Nei Du er tro! — hvor mildner Du min Smerte!
— Mens nu Du trykker broder-ømt min Haand,
Med Blik mod Blik og Hjerte imod Hjerte,
En mægtig Tanke stiger for min Aand,
Den bringer Fryd og Veemod uden Lige,
Og hvad den seer, vil Læben Dig udsige.

1.

I det store Verdens-Rum, over Sol og over Stjerne,
Høit, hvor ingen Tanke naaer, i det blaa, umaalte Fjerne,
Leve gjennem Evighed Aandehærens Myriader,
Fuld af Kraft og Kjærlighed, skabt' af Naadens store Fader.

Deres Kamp Begeistring er, deres Længsel Kjærligheden,
Begge vore Stund for Stund, gjennem hele Evigheden.
Feile de, da straffer Gud hine faldne Aandeskarer,
De maae slumre, slumre dybt; — men det kun Minuter varer.
Kort kun standses Aandens Flugt, snart den atter fri kan svæve,
Drømmen i hiin Straffe-Søvn, det er Livet her, vi leve.
Er endogsaa Drømmen smuk, eie vi al jordisk Lykke,
Den er dog en Skygge kun mod hiint Liv, hvor vi skal bygge!
Døden her er Livet hist, snart er Straf og Drøm tilende!
Men i Drømmen her kun svagt Aanden kan sig selv gjenkjende.

2.

Døden kalder. — Sprængt er det jordiske Baand.
Drømmen er endt. Fri svæver den mægtige Aand,
Mindes sin Drøm og krimler i svulmende Lyst.
Nu er hun hans! — See, Bryst imod Bryst,
Læbe mod Læbe og Øie mod Øie,
Svæve de elskende Aander gjennem det Høie.
Een er kun Tanken, een deres Stræben;
Som Toner flyder Drømmen fra Læben,
Drømmen om Jordlivet her,
Den vi drømme enhver:

„Underligt jeg nylig drømte,
og jeg var — jeg veed ei hvor!
Jeg var i et Legem fængslet,
var ei længer fri og stor,
Følte Tvivl og Sorg og Længsel,
som den aldrig føles her,
Til en Klode var jeg bundet,
Hjemmet var saa snevert der.

Dunst og Taage, livlos Glimmer
var dens hele Herlighed;
Jeg var Barn, og jeg blev Yngling,
kjendte ei til Kjærlighed;
Saae ei Dig, nei ung og modig
i min tunge Larvedragt,
Fyldt med Anelse om Himlen,
spøgte jeg med Jordens Pragt;
Loe af Sorgen, som af Glæden,
„Kaadhed" kaldes det at lee,
Tidt for Støvets tunge Larve
Hjertet kan ei Hjertet see.
Underligt mit Indre brændte,
sært jeg tumled' mig omkring,
Tidt mit unge Hjerte blødte,
men det var kun Hverdags-Ting;
Da engang — jeg klart det mindes,
Jorden stod i Sommer-Pragt,
Dig jeg fandt, og mig Du ligned',
Fængslet under Larvens Dragt.
Men, alt første Gang vi mødtes,
følte jeg, at det var Dig;
Og jeg saae din Kind at rødme,
skjøndt Du ikke kjendte mig.
Du var min, i Sjæl og Tanke,
inderlig jeg bad til Gud;
Ei jeg kunde mig løsrive,
skjøndt Du var en Andens Brud.
Dog jeg vilde Flammen dæmpe,
nede Hjertet til at lee,
Men vi maatte atter mødes,
mødes til vor bittre Vee;

I dit barnlig fromme Die
Sjælens dybe Stemme laae,
Aldrig dog din Læbe sagde,
hvad jeg i dit Die saae.
Pligten var Dig hei og hellig,
og vi maatte skilles ad;
Dybt Du græd — men kun som Søster, —
aldrig blev mit Hjerte glad.
Dig jeg leved', Dig jeg tænkte,
Du kun i mit Hjerte laae,
Livet var saa langt, saa bittert,
Dig jeg aldrig mere saae.
Tidt jeg sang i stille Smerte,
— Ungdoms-Lunet var forbi;
Mængden hørte Sangen stige,
kaldte Smerten Poesi!
Saadan svandt der Aar og Dage,
Døden bar jeg i mit Bryst.
— Døden endte Nattens Drømme,
og jeg vaagner nu i Lyst;
Du er min, vi skal ei skilles,
mægtigt svulmer Tankens Strøm;
Alle Himlens Himle tone:
„Jordelivet er en Drøm!"

Studenten.

(1829).

Høit under Taget, hvor Svalen boer,
Har ogsaa Studenten sit Kammer;
Der sidder han nærmere Englenes Chor,
Trods Stuens og Salens Madamer.

Paa Væggen hænger hans hele Stads,
I Lommen er Skillinger fire,
Paa Bordet ligger Homer og Horats
Samt mange beskrevne Papire.

Et Tællelys brænder i Stagen smukt,
Selv skjærer han Aftensmaden.
Det er saa silde, hans Dør er lukt,
Kun Vægteren sværmer paa Gaden;
Lad ham kun sværme i blaa Talar,
Det rager Studenten jo ikke.
Han stirrer saa taus gjennem Rudens Glar,
Seer Stjernerne blinke og nikke.

Han tænker paa mangen en Barndoms-Drøm,
Imedens han stopper sin Hose;
Da bliver om Hjertet han ganske øm,
Hans Kinder see ud som en Rose.
Han yndes af Mange, har dog ingen Ven,
End sige en lille Veninde;
Thi flagre hans Sukke i Natten hen,
Til Nar for de lystige Vinde.

Men sukke og græde er ingen Plaiseer,
Undtagen for syge Poeter;
See! Maanen sidder paa Taget og leer
Ad ham og ad Povel og Peter.
Studenten damper sin Pibe ud,
Og vender saa Lyset i Stagen;
Saa beder han barnlig en Bøn til Gud,
Og trækker saa Dynen om Hagen.

Stakkels Mary Anne.

(Engelsk Folkevise, udsat af **J. P. E. Hartmann.**)

Under Gravens Græstorv sover
Stakkels Mary Anne!
Piger, kom kun! græder over
Stakkels Mary Anne!
Falsk var han, som tro hun troede,
Slangen sig om Hjertet snoede,
Fred ei meer paa Jorden boede, —
Stakkels Mary Anne!

Bleg blev Kinden, Smilet dode,
Stakkels Mary Anne!
Hele Verden syntes ode,
Stakkels Mary Anne!
Nær ved Kilden under Borgen,
Hvor kan ikke kom hiin Morgen,
Stod hun, Billedet paa Sorgen,
Stakkels Mary Anne!

Haabet holdt hun til det sidste,
Stakkels Mary Anne!
Men saa maatte Hjertet briste,
Stakkels Mary Anne!
Over Ungdom, Skjønhed, Glæde
Breder Gravens Græs sit Klæde,
Egnens Piger Dig begræde,
Stakkels Mary Anne!

Manden fra Paradiis.

En komisk Fortælling.

(1830.)

— Man skreibet von Paris, es habe kein Gefahr, —
— Til Paradiis fra os er nu fast ingen Fart. —
Holbergs „Peder Paars."

Der var engang en Enke —
Dog nei! — — jeg maa mig først betænke; —
Hun havde været det, men var nu gift paany,
Med En fra Thy.
(Det maae vi ikke glemme.)

— En Aftenstund, da Manden ei var hjemme,
Sad hun med Haanden under Kind;
Selv Theemaskinen var en Smule sovet ind.
(Den ellers sang en Tone, reen og klar,
Og førte tidt ved Bordet den bedste Passiar.)
Fra Jordens Taageland
Fløi Tankerne til hendes første Mand;
Hun kunde ei den søde Sjæl forglemme,
Og ak! den Anden var jo ikke hjemme.
„Du har det godt!" udbrød hun. „Fri for Nød
Du sidder i det abrahamske Skjød,
Og seer til os, der i den snevre Stue
Maa plages slemt af Hoste og af Snue."

Hun taug og faldt igjen i Tanker,
Da hører hun, hvor det paa Døren banker;
Hun skotter hen til Krogen,
„Uh! er der Nogen?"
(Thi hun var bange for — ja det var hele Tingen —
At see en Aand i Den, der havde før slet ingen.)

Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op —
Men det er ingen Aand, nei En med Kjød og Krop;
Det er en Haandværkssvend, der nu har sprængt sit Buur,
Og gaaer fra By til By og seer paa Guds Natur;
Han gjør Visiter kun, for ei at smægte.
Sligt kalder man: at fægte.

Han var, det saae hun nok, en sælle En,
Der gik i dette Liv paa sine egne Been;
Og som han sagde det, der Noget laae i Tonen,
Der rørte Konen.
Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen han gik;
Og Svaret som hun fik,
Det var: han drog paa Bursche-Viis
Nu gjennem Tydskland til Paris. —
Da blev hun i sit Hjerte glad,
Hun dækked' op med Øl og Mad,
Og sagde: „Sæt Sig dog, og spiis!
Hvad, reiser Han til Paradiis?
O, Herre Gud! I dette Land
Der har jeg jo min første Mand!
Hils ham fra mig og fra vor Datter,
Og hils ham ogsaa lidt fra Fatter!"

Da mærkede Skjelmen, at ei vor Vid
I Geographien var meget stiv,
At hende klang paa ligeviis
De Navne: Paris og Paradiis.
Thi faldt han strax i Talen ind:
„Jeg kjender ham, det gode Skind." —
— „Ak!" udbrød da hans Hjertenskjær,
„I altsaa før har været der!

„Hvor lever dog den søde Skat?“ —
— „Ak, det er ilde med ham fat!
Jeg var der for en Maaned siden;
Da sled han meget suurt paa Tiden,
Stod tidlig op, kom seent i Seng,
Og var de Andres Hunde-Dreng.
Hvad Tøi han fik i Gravens Nat,
Gik strax itu, det tynde Pjat!
Af Kjoler har han ikke een,
Og tænk: han gaaer med bare Been!“ —
De Ord i hendes Hjerte stak som Syle,
Og hun begyndte gyseligt at hyle,
Fik nu, og det i største Hast,
En Bylt af baade løst og fast,
Ja Skjorter, Strømper, uldne Sokker,
(Og jeg veed Pokker,)
Og bad, mens Diet stod i Vand:
„O bring det til min salig Mand,
Og sig: jeg sender Meer afsted,
Naar jeg kun seer en Leilighed.
Ak ja! ak ja! Det er dog haardt,
Han der skal gaae til Spot og Tort!“

Da Knøsen havde spiist sig mæt,
Han loved' at besørge det,
Tog Bylten, takkede og gik;
Men Konen sad med vaade Blik.
Thi vil vi springe nogle Timer frem
Til hendes Mand kom hjem,
(Jeg mener ham, den sidste,
Den første, veed I, staaer paa Dødens Liste.) —

„Nu, jeg kan hilse Dig fra salig Thiis."
(Saa hed den første Mand; og det er slemt,
Jeg Navnet har i Førstningen forglemt!)
„Her var nys En, der gik til Paradiis! —"
Og nu fortalte hun om ham, som alt var gaaet,
Og hvad han havde med paa Reisen faaet.
Men Manden fatted' snart den hele Ting,
Og i et Spring han sadlede sin allerbedste Hest,
Og foer afsted, som Skyerne i Blæst.
Han vilde, sagde han til Konen,
Dog tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilig Nat med Maaneskin og Sligt,
Der klæder endnu bedre i et elegisk Digt;
Høit Nattergalen slog, og Uglen peb Discant,
Og hvad der her var bedst: den rette Vei han fandt,
Hvor Tyven gik afsted i Maanens blege Straale.
(Thi mere Lys en Tyv i Grunden ei kan taale.) —

Nu vil vi da med Tyven gaae!
Saasnart han saae,
En foer afsted som bare Fanden,
Han tænkte ganske ret: der har vi Manden,
Og kastede sin Bylt i Grøften nær ved Krattet,
Og satte sig derved, thi han var fattet.
Med skyldfrit Sind han vilde sig forstandse,
Og sang om „grønne Jomfru-Krandse,"
Idet han stirrede paa Nattens klare Himmel,
Til Manden kom og standsede sin Skimmel,
Og spurgte, uden megen anden Snakken,
Om ei han havde seet en Mand med Bylt paa Nakken,
Og, for at give Sagen mere Vægt,
En Tyveknegt. —

„Jovist!“ var Svaret, „nylig saae jeg En,
Der gjorde lange Been;
Saasnart han saae, I vilde ham indhente,
Svandt han i Skoven, hurtig, som en Glente.
Men skynd Jer lidt, saa kan i Knegten fange!“
Den Anden takkede ham mange Gange,
Og bad ham holde lidt paa Hesten.
(Nu veed I Resten:)
Den gode Mand i Skoven sprang,
Men Tyven sig paa Hesten svang,
Tog Bylten med, „hyp, — vil du gaae!“
Det var en Lyst at see derpaa. —

Udmattet, stønnende og bister
Kom Manden som en vred Philister,
Men tænk Jer nu hans store Skræk,
Da ogsaa Hesten her var væk.
Han raabte: „hov!“ han raabte: „hei!“
Men Tyven løbet var sin Vei.
— Da ingen Anden var tilstede,
Fik Maanen hele Mandens Vrede.
„Paa slig en Daad Du skinne kan;
O tvi Dig an!
Har Du ei hørt, en Tyvehæler
Rangerer lige med en Stjæler.
Jo, jo, Du er en deilig En!“ —
Saa gik han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?“ saa spurgte Konen;
Men Manden havde nedstemt Tonen
Og sagde: „Jo, min kjære Skat,
„Jeg fik ham dog til Lykke fat!

„Vor bedste Hest jeg gav ham med,
At han kan komme lidt afsted!"
— Da blev hans Kone ganske mild:
„O lille Mand, hvor Du er snild!
Det maa man dog de Mandfolk skjænke,
At de kan tænke!"

Moralen, som man finder,
Er, at der gives dumme Qvinder;
Dog — Mændene i samme Farve spille,
Men, de kan bedre tie stille!

Prolog og Epilog.

(Fremsagte paa et Privattheater ved en Forestilling, givet af Elever fra det kongelige Theater.)

En Aftenunderholdning med Bevilling,
(Naturligviis maa der Bevilling til;)
En Aftenunderholdning faaer De, en Udstilling, —
Udstilling, ja, det Navn her passe vil,
Thi det er en Udstilling af Elever,
Saaledes som Theatret disse har;
Men da vor Virkekreds er der saa snever,
At Publicum os neppe bliver vaer,
Saa ville vi os dristigt dette nærme,
Og for i Aften glemme alle Baand; —
Det er de unge Bier her, som sværme,
De gaae iaften lidt paa egen Haand,
Og Publicum vil see hvad her sig rører,
Og muligt gjette Skjæbnen, som vi faae,

Om Hoben eller Kunsten vi tilhører,
Paa hvilken Plads vi skal i Templet staae;
Elevens Fremtid ligger mellem Gaader,
Og Menneskene spaae, men Een kun raader;
Til Kunstens Maal er Veien heel besværlig;
Ei ganske ved sig selv man kommer frem,
Tidt ender man hos Titchen eller Werlich,
Hjelp maa der til, en Bølge maa os bære,
Thi det er ikke nok, Flid og Talent,
Og denne Bølges Navn er godt bekjendt,
Den kaldes Publicum, — den for os være! —

Et Par Ord.

Epilog

(fremsagt af en af Eleverne, der paa det kongelige Theater endnu kun var brugt til at være Bud eller Tjener).

Høistærede! — jeg troer De vil mig kjende,
De veed jeg fører ei den lange Snak;
En kort Replik og saa er Alt tilende —
Jaften skal jeg sige — „Mangetak!"

Elbkongens Brud.

(1832.)

Det er saa stille i Fjendens Leir,
Nu sover Hæren, den drømmer Seier;
En Eneste vaager paa Kampens Færd,
Han læner sig til sit gode Sværd,
Og synger sin Ungdoms glade Drøm,
Ved den brusende Strøm.

Hvad rører sig vel i Sivet her?
Det er, som Taage ved Maaneskjær.
I Vinden flagrer et sølvblaat Liin,
Der staaer en Qvinde saa fager og fiin,
Hun lytter og smiler saa mangen Gang,
Til hans jublende Sang.

Ei Elskov rørte hans unge Bryst,
Han synger sin Barndoms Smerte og Lyst,
Og Havfruen aner et bedre Liv.
Hun hæver sig op fra de grønne Siv,
Og seer ham i Øiet en eneste Gang,
Da forstummer hans Sang.

Selv bliver hun bleg og atter rød,
I Øiet tændes Kjærligheds Glød.
Hun trykker hans Haand — hvor bæver hans Bryst.
Han stammer sin Kjærligheds rene Lyst,
Hun blegner og koldt bryder Læben ud:
„Jeg er Elbkongens Brud!"

„Ak, havde jeg aldrig hørt din Sang,
Lev vel, Du seer mig for sidste Gang!"
Hun er forsvunden — høit Bølgen slaaer! —
Et blomstrende Siv i Vandet staaer,
Det visner — see, nu synker det ned!
Kan Sivet vel døe af Kjærlighed?
— Trompeten gjalder i Fjendens Leir.
Ud, til Død eller Seier!

Til J. P. E. Hartmann.

I.

(Ved hans Hjemkomst fra Udlandet 1835.)

Hvad herligt ude Du har seet og hørt,
Hvad Dig har glædet og dit Hjerte rørt,
Du os fortælle vil i Melodier:
Det travle Byliv, Kjern' og Politur,
Den evig unge, kraftige Natur
Med Dissonantser og med Harmonier.

I Preussens Sand Du Diamanter fandt;
Du fløi mod Syd, og meer Dig Kunsten vandt,
Skjøndt Donauniren sært med Hjemvee rørte.
Hvor Stephans-Taarnet speiler sig saa smukt,
Du husked' Øresund og Kjøgebugt,
Og Tanken Dig til dine Kjære førte.

Natur og Kunst din Ungdoms Sjæl henrev,
Mens sød, vemodig Længsel hos Dig blev,
Lad denne Treklang kun fra Strængen klinge!
Syd-Schweits's Storhed og Melancholi,
Pariser-Livets lette Trylleri,
I Tone-Afrids Du til Danmark bringe!

Dig favner nu din Hustru blid og øm;
Din Reise synes Dig en broget Drøm;
Dog Drøm det var den ei og vil ei blive.
Begeistring drak Du for dit hele Liv!
Dig styrke Kjærlighed hos Slægt og Viv!
Velkommen! vi Dig ærligt Haanden give!

II.

Den 14de Mai.

(Afsjunget af Musik=Conservatoriets Elever.)

Chor.

Maimaaned pynter med Grønt vore Skove,
Sangeren fødes, ja, det er en Fest!
„Flyv Fugl, flyv over Furresøens Vove!"
Syng Du med os, Du synger dog bedst.

Flammen i Diet er vore Kjerter,
Guldet vi bringe er kun en Sang,
Men den er født i svulmende Hjerter,
Mere end Guldet er Hjerternes Klang!

Verelsang med Chor.

Du skildred' os Jennaros dybe Sjæl,
Hvad Broderhjertet føle kan og lide,
Du med Corsarerne en stormfuld Dvel
Lod os paa høie Tonebølger ride.

Hvad Bonden følte ved Kong Fredriks Grav,
Hvad en Skjærsommer=Nat ved Gurre vækker,
Du os i sikkre Tone=Omrids gav!

Recitativ.

Dyb Sørgemarschen lød, de Dødes Rækker
Gik med bag Baaren op af Kirkens Gang,
Da dybt for Kunstens Heros Orglet klang!

Quartet.

Et Hav af Toner med din Sjæl blev født,
Det svulmer høitidsfuldt, det smelter sødt.

Chor.

Vi skue op til Dig i Toners Rige
Vi slutte os til Dig ved Hjertets Slag,
Du blev ved Viv og Børn den Lykkelige,
Som ved din Kunst! — Hver Dag er Festens Dag!

Den rædselsfulde Time.

(1826.)

Es giebt so bange Zeiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo Alles sich vom weiten
Gespenstisch zeigen thut.

Novalis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.
Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
Thi ved Midnat holde der Aander Dands og Gilde.
Jeg om Dagen gik derop, for en Bog at laane,
Gik en Smule deromkring, og kom til at daane;
Ingen savned' mig, de gik, jeg blev der alene,
Ak, ved selve Tanken end ryste mine Bene.
Længe laae jeg i en Krog uden mindste Spratten;
Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
Jeg er ingen Natte-Helt, derfor blev jeg bange.
Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
Hvis de nu ved Midnatstid kom herop at læse,
De i Nakken dreied' mig vist min egen Næse.
Maanen skinnede saa klar, Uglen sang derude,
Maanens Skin og Uglens Sang flød igjennem Rude:

Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvordan vide,
Og for Dieblikket svandt al min Hjerte-Ovide.
Ak, men nu slog Klokken Tolv, det var fælt at høre;
Alle Bøger rundtomkring saae jeg sig at røre.
Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
Alle sprang fra Hylderne, dandsed' med hinanden,
Jeg var bange for at faae nogle Bind i Panden.
See, nu blev en Contradands underligt rangeret,
Mange Bøger dandsed' med, skjøndt uconfirmeret.
Langs med Væggen stilled' sig store Folianter,
Det var sikkert satte Folk, eller gamle Tanter.
Badens Fru Grammatica, smukt forgyldt paa Bagen,
Kom at engagere mig; jeg blev som et Lagen.
Ak det krilled' i min Taa, Hjertet steg til Halsen;
Men jeg slap, Cornelius hende bød til Valsen.
Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
Med Fru Flora danica hist i Dandsen træder;
Reisers fürgterlige Bog sprang med Iliaden.
Ak det suste skrækkeligt, som en Storm fra Gaden.
Fra Musæet lød en Røst: „Hvad er her paa Færde?"
Og en Landse traadte frem fulgt af tvende Sværde;
„Schwerenoth! I lærde Pak! Vil I være rolig?
Linde I ei Helten Ro i sin snevre Bolig?
Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pandser-Plade?
I er' kun Peermadsens Gang, vi er Østergade!"
Og nu hugged' Sværdet om, saa der Funker lyste,
Det var fælt, det kan I troe, al mit Hjerte gyste;
Bøgerne fik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved,
Som en broget Fuglehær. De til Hjemmet svæved',
Og paa Hylderne i Hast deres Pladser søgte.
Men hist i Musæet, ak! det langt værre spøgte.

Op af hver en Askepot steg de Dødes Bene,
Uh! En Ildstrøm risled' mig gjennem hver en Sene.
Sylfelet jeg følte mig, Døren op jeg sprænger,
Ak, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
Støtten lig i Don Juan Taarnet promenerte,
Men slig Vandring, kan I troe, fælt mig her generte.
Afgrund for og Aander bag værre er end Døden;
Maanen stod saa lasket fed, hjalp mig ei i Nøden.
Som en Sappho stod jeg her, Vinden tog i Kjolen,
Nede Vægteren jeg saae, blaa som Martsviolen.
Deilig var min Monolog, Ingen den kan fatte;
Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa dratte.
Vinden peb i Marv og Been, alt mit Indre raaber,
Men til Lykke havde jeg hos mig Hofmandsdraaber.
Au! det var et hæsligt Stød. — — — —
— — Himmel! see dog bare,
Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.
Ak, det Hele var en Drøm, Himlen være lovet!
Læser, gid Du vaagne maa, dersom Du har sovet!

Phantasistykke

i min egen Maneer.

(1829.)

I Himlen sidde Guds Engle smaa
Rundt om det store Catheder;
De sidde alle med Vinger paa,
Og blæse saa smukt i Trompeter.

Om Aftenen lægges Trompeten bort,
Madonna hun seer det ret gjerne;
Saa spilles der lystigt — ei Laps eller Kort,
Der leges med Maane og Stjerne.
Tidt triller en Stjerne fra Himlen ud,
Sligt kaldes paa Jorden et Stjerneskud.

I Himlen er der en smuk Musik,
Og Alt har Hjerte og Stemme;
Man kjeder sig aldrig et Øieblik,
Man føler, at her er man hjemme.
Tidt flyver en lille Engle-Trop
Herned til de jordiske Dale,
Og bringer de sovende Smaabørn op
Til Gud i de himmelske Sale.
Tidt tage de ogsaa en stakkels Poet,
At han kan fortælle den Stads han har seet.

O, det er en lystig og underlig Tour,
Høit op over Ørn, over Ugle.
Dybt hænger Verden, det gamle Buur,
Med sine brogede Fugle;
Smaa-Englene synge saa pænt i Chor,
Og alle Sphærerne spille.
O Himlen er saa stor, saa stor!
Man føler sig ganske lille,
Den Vorne bliver et Barn igjen;
Som Børn vi komme i Himmelen.

Hjerte-Suk til Maanen.

(1826.)

— — — Liebe
Kennt der allein, der ohne Hoffnung liebt.
Schiller.

Hulde Maane, stig fra Skyen frem!
Solen hviler alt bag Laas og Lukke.
Ak, Madam, Madam! jeg elsker Dem,
Vær ei kold mod mine hede Sukke!
De er bleg, og jeg er ligesaa;
Begge vandre eensomt vi og ene.
Hurtigt gaaer De hen ad Himlens Blaa,
Ogsaa jeg har gode, lange Bene.
Er det sandt, at Maanen trækker Vand,
Vil jeg græde mig til Ægtemand.

Hav mig naadig dog i deres Sind!
Husk den Tid; da jeg var meget lille,
Da jeg spilled' Skorsteen, Klink og Pind,
Og fik Riis, skjøndt ei jeg have vilde.
De har Kundskab om mit Barndoms-Liv,
Jeg var god — en lille Sukker-Unge,
Nu jeg er det i Superlativ,
Men beskedent tier her min Tunge.
O Madam, Madam! Kom ned til mig!
Eller ogsaa tag mig op til Dig!

De har hørt saa mangen Elskers Suk,
Trøstet ham ved Deres kydske Flamme
Ak! Men mig De svarer ei et Muk,
Det er ikke christeligt, Madame!

Gjerne sukked' jeg for Dem paa Spansk,
Men jeg er ei stiv i Grammatiken.
Ak, jeg mægter knap at tale Dansk,
Hjertet synker ned i Kjole-Fikken.
Skjænker De ei snart mit Hjerte Ro,
Vist jeg spiller Werther Nummer To.

Kometen.

(En Historie.)

(1829.)

Da Sol stod op, og alle Nattens Terner
(Jeg mener Stjerner)
Med Hast igjennem Himlens Porte flyede,
En Skrædder sad paa Bordet alt og syede.
Ved Siden af ham stod et simpelt Fad
Med Mad.
Dog nei! man saae Ruiner kun paa Bunden,
Den tykke Mælk var dybt i Helten sunden,
Mens Nattergalen slog i Bøgelunden.
— Med roligt Sind
Han tænkte nu saa fromt paa Ingenting.
Da nærmer bondeklædt sig Skjæbnens Dronning,
Og sælger ham en Krukke fyldt med Honning.
— Bag Hyldetræet sad de Alfefruer
Med Graad paa Kind,
Og for at frelse fløi de nu som Fluer
I Stuen ind,-

Og ſummede en Sang for Heltens Øre,
Hvis Mening var: Du maa ei Krukken røre.
Men barſk af Væſen,
Han ſlog dem med en ulden Lap i Næſen,
Hver Gang de kom;
Selv ſpiſte han, til Krukken reent var tom.
Nu gik der, kan jeg tænke, et Qvarteer,
Maaſkee lidt meer,
Dog Tiden her gjør ikke ſtort til Sagen;
Da — ak, han vidſte ſelv ei hvad,
Den arme Mand, ſom han paa Bordet ſad
I lovligt Kald, blev ganſke ſom et Lagen;
I Læben bed han med de gule Tænder,
Og begge Hænder
Mechaniſk greb' om de beſpændte Lænder,
Thi dybt derinde
Jog Boreas med alle ſine Vinde,
Tambourmajoren, tretten Niagarer,
Smaa Djævle-Skarer
Og meget Andet, ſom jeg ei kan huſke,
Han følte der at pine, ſave, ruſke;
Da kom hans Huſtru fra det nære Kammer,
Saae al hans Jammer,
Og ſpurgte ømt: „hvad er Dig vederfaret?
Men „au!" og „au!" og atter „au!" var Svaret.
— En Stund hun hører Mandens dybe Sukke,
Nu ſeer hun Fadet og den tomme Krukke,
Da aner hun, men gyſer endnu mere.
„En Mavesnaps kan ene ham curere!
„Ak bleg ſom Døden
„Han ſidder paa ſit Bord i Morgenrøden!"

Saa taler hun og flyver, let som Skovens Hind,
I fire Spring paa Apotheket ind,
Men stum som Fisken,
En Niobe, hun staaer saa bleg ved Disken.
End gik et langt Minut,
Før Apothekets snilde Substitut
Forstod Mimiken,
Og søgte nu paa Hylden efter Drikken.
Da Vee! Hvad har ei Fanden at bestille,
Høit under Loftet hang en støvet Krokodille,
Der gav ham paa Organet for hans Snille
Et saadant Smæk,
Saa hele Substituten fik et Knæk.
— I Hast han nu Madamen expederte,
Men ak, leverte
Slig brændbar Luft, som man for Luftballoner laver,
Men ei for Skrædder-Maver.
Og med en Fart
Hun var i Hjemmet snart,
Og rakte Manden Flasken fyldt med Drikken.
Men knap til Livs han fik den,
Før neppe selv han kunde sig forstaae;
Det var, som om han havde Vinger paa.
„Ak hvad er det! ak hvad er det!"
Udbrød han. „See, hvor jeg er let!
„Saa flink til Beens, — jeg troer, jeg svæver!"
— Men Skrædderkonen bæver,
Thi som han gjør fra Bordet lette Hop,
Gaaer Vinduet op,
Og som en Luftballon han gjennem Luften stiger.
Høit Qvinden skriger,

Men skjøndt hun reiser sig paa Taa,
Kan hun dog ei den arme Skrædder naae.
— O hvilket Syn! han svæver over Byen,
Og svinder som et Stjerneskud bag Skyen. —

— — Tre lange Uger gaae med Suk og Graad.
Nymaanen seiler som en gylden Baad
Paa Himlens Ocean; med vaade Blikke
Hun skuer did — men ak! han er der ikke.
Hun havde tænkt: han kommer nok med Maanen.
Men ei han kom; — thi falder hun i Daanen.
Det gik vel siden over,
Men ikkun lidet hun om Natten sover
Thi vaagen og i Drømme
Hun seer sin Skrædder høit paa Luftens Strømme.
— En Aften sad hun efter vante Skik
Med Taare-Blik,
Mens Tappenstregen lystigt lød i Staden;
Da høres Larm paa Gaden;
Hun seer derud — ak, stor er Folkevrimlen,
Thi høit paa Himlen
Der staaer en stor og underlig Komet,
Hvis Mage ei de ældste Folk har seet.
Om Pest, om Krig og Hungersnød man taler,
Thi see: Kometen den har tvende Haler.
— De Lærde strømme til fra alle Kanter,
Besee den i Qvadranter,
Udregne dens excentriske Ellipser,
Men knipser
Tilsidst hinanden over Næsen,
Thi man er ueens om Kometens Væsen.

Dens Astronomer
Beskrive den i flere tykke Tomer;
I Bladene de slaae hinandens Ære,
Den hele Stad
Forglemmer Søvn og Mad,
Selv Raadet tænker paa, hvordan det dog kan være.
Da pludselig Kometen
Nær havde rammet Raadet i Planeten,
Thi den med eet faldt ned fra Himmel-Scenen,
Og laae beskedent midt i Rendestenen.
— Fra Øster og fra Vester
Løb Folket til at see de sjeldne Rester;
Selv Skrædderkonen med sin vaade Kind,
Kom til og rørte i den med en Pind,
For af de brudte Dele
At faae et klart Begreb om Tingens Hele.
Men, som nu Alle søge rundtomkring,
Hun støder paa et Spænde og en Ring:
Ved dette Syn hun raaber høit og græder:
„Ak! Jemini! Kometen er min Skrædder!
Det er hans Spænde! det er hans Ring!
Men af ham selv er der Ingenting!!!“

Kometen 1835*).

Saa rædsom en Historie
Jeg aldrig har oplevet.
Ingemann.

Lad Verden tee sig nok saa lærd, foruden og forinden,
Naar først Kometen viser sig, den ryger dog af Pinden.

*) Fremsagt af Jfr. Jørgensen paa Hr. og Mad. Winslows Aften-Underholdning paa det kongelige Theater, den 7de Marts 1830.

Saa seer man, den er ei solid, men saa er det for silde;
Nu lapser den sig alt for fælt, og derfor gaaer det ilde.
Ja, hører nu, hvordan det gaaer, og hvad der snart vil hænde;
Thi siden saae vi neppe Tid at see paa Verdens Ende.

— Omtrent naar Tappenstregen slaaer,
Naar Vægteren paa Gaden gaaer,
Og synger høit mod Skyen,
Mens Flyveposten flagrer over Byen:
Da viser sig Kometen stor og rød;
Men hver Mand troer: „O det har ingen Nød,
Den gaaer nok over!“
Selv Byens Magistrat med denne Tanke sover.
— Men ak! Kometen kjender ei til Hvile,
I hver Minut den løber hundred' Mile;
Den mod vor Jord fremrykker,
Men slaaer os ikke lige strax i Stykker.
Nei, den gjør os en anden stor Fortred,
Den ta'er vor Jord paa Slæbetouget med.

„Ak!“ sukke gamle Folk og falde hen i Daanen:
„Hvi løb den ikke heller af med Maanen!“
— „Und immer weiter, hop, hop, hop!“
Vi fare Alle i Galop;
Men at vor Jord saaledes galoperer,
Just ei generer.
Man holder meget jo af Galopade,
Paa Baller, som paa Østergade;
Man kjender Touren, holder let Balancen;
Men Jorden — ak! den taber Contenancen.
Ved disse nye Spring
Den glemmer reent, at dreie sig omkring.

Fra Maribo man hører Klager,
„Som Mange megen Skræk indjager;"
Man mærker, det er ilde fat,
Kometen bli'er i Bladet sat,
Men ak! Den løber dog afsted,
Og Jorden — ja, den løber med.

Da mærker man, selv hos det mindste Noer,
At Dandse-Organet i Hjertet boer;
Thi Hjertet hopper fra Bryst til Hals,
Som i Wiener-Vals.
— Snart er' vi Solen ganske nær,
Af Hede tabe vi vort Veir;
Enhver gjør Vind — men ak, for lidt.
Med de bekjendte korte Trit,
Og Arme, som Græshoppe-Been,
De unge Damer løbe hver og een,
Gjør Vind paa Gaden op og ned;
Men Luften bliver lige hed.
— Tilsidst vi Solen dog passere;
Men mange fede Folk crepere,
Og Bladene, ak ja! — de komme slemt tilkort,
Thi alt hvad Vand er, tørres ganske bort.

Men lad det gaae med Verden som det vil,
Man vænner sig dertil.
Snart gaaer Enhver til sine gamle Skikke,
Man frygter ikke,
Man holder Baller, drikker Thee og snakker,
— Jeg takker!!!!
Men ei Kometen falder os i Talen.
Tilsidst faaer den dog Lyst at røre os med Halen;

Men neppe er det skeet,
Saa gaaer det galt med Jord og med Komet.
O, kunde vi Halen dog englisere,
Saa skulde vi ikke saa brat crepere!
Betænk, hvilken „fürgterlig Ildebrand!"
— Fælt sprutter Jorden af polemisk Vand;
Men ei det nytter, den gaaer reent itu.
Men kan det trøste, nu,
Saa gaaer det ei Kometen meget bedre,
Thi den og vi med Alt gaae da til vore Fædre. —

O hvilken Virvar dog i vor Natur!
I Nakken faae vi den chinesiske Muur,
Ja Rundetaarn og selv Theatret vælter,
I Taschenbücher man paa Gaden ælter,
Og tænk en Gang — de brænde!
Nu hører man et Knald, og saa har Verden Ende. —

Men som en Phønix, mærk mit Ord,
Snart af Kometen og vor Jord
En Klode danner sig paa ny,
Med Folk og Fæ, med Mark og By.
Men deres Storhed ei vi fatte,
Mod dem er' vi kun Paddehatte;
Forstanden tred've Grader naaer.
(Mod dem var Plato selv et Faar.)
De skrive, skrive og studere,
Spadsere
I Luften, grave dybt i Jorden;
Da finde de baade i Syd og Norden
Ret tydeligt Spor af en Verden før,
Og det er vores, som det sig bør.

Man finder Folk — ja hele Lag,
Med Ordner baade for og bag;
Men man tør ikke Personerne røre,
Thi de ere skjære. —
Ja, hvad som findes, selv mindste Kat,
Betragtes strax som en gylden Skat.
Saaledes, Kjære,
Vi komme engang i Agt og Ære,
Faae Plads paa Museum, i Kirke og Slot;
Som Antiqviteter de os vil vise.
O lader os Alle Kometen prise!
Naar Enden er god, er jo Alting godt!

Rosenknoppen.

Rosenknop saa fast og rund,
Deilig som en Pigemund!
Jeg Dig kysser, som min Brud,
Yndigt meer Du springer ud.
Nok et Kys Dig Læben sender,
Føl hvor jeg brænder!

Jeg vil skrifte, som sig bør:
Ingen har jeg kysset før!
Ingen Pige venter mig,
Rose, jeg maa kysse Dig!
Ak, Du ei min Længsel kjender,
Føl hvor jeg brænder!

Med hvert Kys Du faaer en Sang,
Naar Du da er Støv engang,
Sangen kalder Dig ihu,
Ingen kysted' mig, kun Du.
Kun ved Dig jeg Kysset kjender.
Føl hvor jeg brænder.

Danmarks Døttre ved min Grav
Sige for hver Sang, jeg gav:
„Han just havde Kys fortjent!"
Herligt sagt, men lidt for seent,
Løn mig mens jeg er ilive!
Kys I mig give!

De to Fugle.

Der bygger en Fugl her dybt i mit Bryst,
Saa langt fra Blad og fra Grene;
Den synger i Smerte og selsom Lyst,
Fordi den sidder saa ene.
Den tør kun klynge sig fast til Gud,
Og see gjennem Tinenes Rude ud!

For hende den synger sin Sorg og Lyst,
Ved Nætter og lyse Dage;
Der bygger en Fugl i hendes Bryst,
Den søger den sig som Mage. -
Den titter ogsaa fra Diets Blaa —
Mon Fuglen ikke kan Fuglen forstaae?

Hos mig den synger Alt, hvad den veed,
Mit Liv, min Tanke, min Stræben;
Den selv forraader min Kjærlighed,
Der flygtede bly for Læben.
Den synger sin dybe Sorg og Lyst;
Men Svar har ei Fuglen i hendes Bryst.

Den seer saa taus gjennem Rudens Glar,
Og det gjør mig sorgfuld og bange.
Fortjener ei Fuglen det mindste Svar,
For Hjertets de dybe Sange?
Den fattige Fugl et Hjerte bær',
Saa tro, som den med de gyldne Fjer!

Den synger og sørger sig vist ihjel —
En Anden kan Bruden fæste,
Og hun — ja hun glemmer Fuglen vel,
Og det er jo ogsaa det Bedste!
De to var' ei for hinanden skabt',
Nu, døer den ene, hvad er saa tabt!

Spillemanden.

I Landsbyen gaaer det saa lystigt til,
Der holdes et Bryllup med Dands og Spil;
Der drikkes Skaaler i Viin og Mjød,
Men Bruden ligner en pyntet Død.

Ja død hun er for sin Hjertenskjær,
Thi han er ikke som Brudgom her,
I Krogen staaer han med Sorgen sin,
Og spiller saa lystigt paa Violin.

Han spiller til Lokkerne blive ham graae,
Han spiller saa Strængene briste maae,
Til Violinen med Sorg og Gru
Han trykker mod Hjertet reent itu.

Det er saa tungt, saa knusende tungt,
At døe mens Hjertet endnu er ungt!
Jeg mægter ei længer at see derpaa!
Jeg føler det gjennem mit Hoved gaae.

See, Mændene holde ham fast i Favn —
— Men hvorfor nævne I mig ved Navn?
Vor Herre bevare Enhvers Forstand!
Jeg selv er en fattig Spillemand.

Bøgetræet.

„Träume sind Schäume."

Høi og stolt jeg Kronen bar,
Agte jo min Stamme var.
Mine Børn, de stolte Grene,
Havde Alting paa det Rene,

Fik ei Skjænd og fik ei Hug,
Drak kun Sol og Morgen-Dug:
Alt har jeg som Moder gjort.
De maae blive noget Stort —
Tænkte jeg — det kan ei feile.
Som en Skibsmast hver skal seile
Lystigt over salten Vande,
See og sees i fjerne Lande.
Men af tretten, jeg har havt,
Een blev kun et Kosteskaft.
Gjærdestave blev de tre,
Men de ni, o bittre Vee!
De fik dog den værste Ende,
De blev kun til Pindebrænde!

„Pjat, Pjat!"

(1832)

Om Theebordet sidde de Damer smukt,
Ak, Munden er aldrig paa dem lukt:
Pjat! Pjat!
Den Ene taler om Silke og Baand,
Den Anden viser sin hvide Haand,
Den Tredie er poetisk stemt,
Hun sværmer, og stiger, saa det er flemt.
Pjat! Pjat!

Om Ballerne snakkes der bredt og vidt,
Ja Politiken faaer ogsaa sit
Pjat! Pjat!

Ved Bordet sidder en Mandsperson,
Han er saa rar i Conversation;
Han smiler og skjænker dem Videts Mjød,
Og Damerne sige: „hvor han er sød!“
Pjat! Pjat!

Nu tager man da Theatret fat,
Saa komme de først i den rette Pjat.
Pjat! Pjat!
Tilsidst skrider Natten endelig frem,
Men saa — ja saa skal der følges hjem.
Det hjelper ikke at krybe i Skjul;
Nu gaaer det først som en Kjep i et Hjul:
„Pjat! Pjat!
Pjat! Pjat!“

Studie efter Naturen.

Fände sich ein Niederländer hier,
Er nähme wahrlich gleich Quartier,
Und was er sieht, und was er mahlt,
Wird hundert Jahre nachgezahlt.
Göthe.

Solen skinner i Naboens Gaard, Husene ere saa lave,
Gaarden har Plads til en Mødding kun og en trealens Have.
Haven er i sin egen Maneer, den har slet ingen Gange;
Men den eier een Stikkelsbær-Busk, der er saa god, som saa mange.
Mutter i Dag har næstendeels skjult baade Mødding og Have,
Thi sine Sengklæder paa et Stillads har hun i Solen, den brave!

Ungerne sole sig ogsaa lidt, ligge paa Dyne og Pude,
Hver har i Haanden et Smørrebrød, som de fortære derude;
Smørret smelter i Solens Brand, — Søvnen over dem daler,
Gaardhanen stikker sit Hoved frem, bryster sig stolt og galer.

Sange af Syngestykkerne „Ravnen", „Bruden fra Lammermoor" og „Festen paa Kenilworth".

I.

Af: Ravnen.

(Musik af J. P. E. Hartmann. — Opført første Gang den 29de October 1832.)

1.

Matrosernes Sang.

Naar Bølgerne danse om Merset lidt
Og synge, saa Plankerne knage,
Naar Skroget bliver for Roret qvit,
Saa har vi kun Lidt tilbage;
Men tager Søen den hele Klat,
Ja saa god Nat!
Saa seile vi Alle derneden om,
Men den Vei Mange til Himlen kom.

Naar Stormen i Land jager vildt affted,
Og Torden og Lyn er i Følge,
Den knækker Egen; — dog den Fortræd
Er værre paa Dybets Bølge.
Matrosen er vant til det Vaade vel,
— Det slaaer ihjel! —
I Glaskiste ligger han da saa smukt,
Hans Die og Kistens Laag er lukt!

2.

Pantalones Vise.

Mo'erlille sidder med Briller paa,
Fortæller om gamle Dage,
De Rollinger lytte, store og smaa,
De høre om Trold og om Drage.
Uh, uh!
— I Bjerget der sidder en fangen Mø,
Da kommer en Prinds over salten Sø,
Og snart maae Troldene sukke,
Thi han løber af med den Smukke.

Men Skoven er sort og Veien er lang,
Og Troldtøiet udspeculeret,
Faaer fat det i Prindsen en eneste Gang,
Ja saa er han rigtig leveret.
Hu, hu!
Nu kaster han Hjelmen — den blev til et Bjerg,
Derover kommer ei Trold eller Dverg,
Det gloende staaer og lyser,
Saa hele Troldtøiet gyser.

Nu holdes der Bryllup paa Slottet da,
Der dandse ni Kongeriger,
Der dandses, saa Skoesaalerne falde a'
De allerdeiligste Piger.
Hu, ha!
Der leves saa fiint, der leves saa flot
Med røde Roser og Æblecompot,
Det straaler med hele Kraften,
Det varer ved til iaften.

II.

Af: Bruden fra Lammermoor.

(Musik af J. Bredal. — Opført første Gang den 5te Mai 1832.)

1.

Fuldmaanen skinner paa Busk og Krat,
Husch! det er Sanct Hans's lystige Nat.
Husch! Husch!
Mo'erlille sadler sit Kosteskaft,
En bedre Hest har der Ingen havt!
Saa flyver hun op, saa flyver hun ned,
Hun flyver til Bal og til Lystighed,
Husch! Husch!
Den Smaa-Dreng læser sit: „Fader vor",
Ak, hvor vil Du hen, Du søde Mo'er?
Sov stille Barnlille!
Jeg har at bestille;
Med Kosten jeg feier vor Skorsteen net;
Jeg flyver saa let!
Husch! Husch!

Skarntyden svaier i Nattens Blæst,
Den bliver ogsaa en deilig Hest,
Husch! Husch!
Paa Stang og paa Stok og paa Vangeled,
De Hexe flyve i Luften afsted;
Hver Stund de vise sig fleer og fleer,
Men Døden sidder bag Graven, og leer.
Husch! Husch!
I Galgen hænger en Tyveknegt,
Enhver bør hilse sin kjære Slægt;
I Luften de neie,
Tre Gange de dreie

Og svinge hans arme, syndige Krop,
Og flyve saa op!
Husch! Husch!

2.

Mandens dybe, bittre Sorg
Knuste alle Barnets Drømme;
I Ruiner staaer min Borg,
Ved det barske Nordhavs Strømme;
Svalen finder der sin Rede,
Jeg — har intet Hjem hernede!

Snart vil Borgens sjunkne Muur,
Skjules ved den sorte Bølge; —
Ud, ja ud i Guds Natur!
Tiden skal min Smerte dølge.
Snekke, kløv de stærke Vande,
Bring mig bort til fjerne Lande!

3.

Stem gamle Minstrel Harpen nu
For vore Fædres Sange,
Om Livets Lyst og Dødens Gru
Og om de Kjæmper mange!
Syng om den stærke Kjærlighed,
Om Sorrig og om Glæde,
Om Elverpigens Deilighed,
Imens vi Dandsen træde!

4.

(Skotsk Ballade.)

Der sidde to Ravne paa Træet hist,
Saa sorte man aldrig saae dem forvist!
De skrige hæst over Skovens Krat:
„Hvad faae vi at spise i denne Nat?"

„Jeg veed, at i Mosen bag Dæmningen hist,
Der ligger en myrdet Ridder forvist;
Men Ingen det veed, uden Himmelens Gud,
Samt Hunden og Falken og Ridderens Brud."

„Hans Hund drager atter paa Jagten hen,
Hans Falk faaer sig snart en Herre igjen,
Og Bruden finder en Hjertenskjær,
Men vi faae et kosteligt Maaltid her!"

„Jeg sætter mig paa ham i Mag og i Ro,
Og hakker ham ud hans Øine to,
Og med hans Haar vil jeg flyve afsted,
Og flikke min gamle Rede dermed!"

„Saa mangt et Øie vil svømme i Vand,
Dog finder Ingen den Riddersmand;
Det blæser koldt over Busk og Green,
Hvor Løvet dækker hans hvide Been."

III.

Af: Festen paa Kenilworth.

(Musik af Weyse. — Opført første Gang den 6te Januar 1836).

1.

Lambourne.

Brødre, meget langt herfra,
Over salten Vande,
Reiser sig Amerika
Med de gyldne Strande,

Det er der Fugl Phønix boer;
Guld og Sølv paa Marken groer,
Og i Skovens Skygge,
Stegte Duer bygge!

Goldthred.

Hvor frydeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra.

Lambourne.

Der gaaer Solen aldrig ned,
Stegt er hver Kastanie,
Der er Alting Kjærlighed,
Kilderne Champagne.
Gi'er man der sit Hjerte hen,
Faaer man strax to, tre igjen,
Og paa Mark og Enge,
Blomstrer der kun Penge.

Goldthred.

Hvor frydeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra!

Lambourne.

Børnene de lege hver
Der med Guld-Soldater,
Hagler det, saa hagler der
Hollandske Dukater.

Gaderne, tænk hvilken Pragt,
Er med Specier brolagt,
Og isøvne kommer
Guld i Alles Lommer!

Goldthred.

Hvor frydeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra!

Lambourne.

Brødre, hver som gaaer herfra
Over salten Vande,
Reisen til Amerika,
Vil han aldrig bande,
Han gaaer op i Fryd og Guld,
Og slaaer Døden ham omkuld,
Der det Slag fornøier,
Det er bare Løier!

Goldthred.

Hvor frydeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra!

2.

Hvad Hjertet her sig klynger til,
Det lægges snart i Kiste;
Selv Venskab er et Gaadespil,
Hvor Traaden let kan briste.

Den bedſte Drøm dog Hjertet veed,
Det Drømmen er om Kjærlighed,
Den ſkal man drømme jo, ſom ung,
Hvert Hjerte til den trænger,
Den er ſaa ſmuk og dog ſaa tung,
At tidt den Hjertet ſprænger.

3.

Drikke-Sang.

Chor af Gjeſter.

Bacchus er den ſtørſte Mand,
Det kan aldrig feile,
Bacchus! til dit Trylleland
Vi paa Vinen ſeile.

Kræmmeren Goldthred.

Der jeg om min Alen glad
Slynger dine Ranker;
Stirrer paa det grønne Blad,
Og faaer ſtolte Tanker.

Bob.

Al'nen er dit Kongeſpiir,
Bacchus det fornemmer,
Siger da: min Krones Ziir
Er dog denne Kræmmer!

Chor.

Solens Næſe har Carmin,
Elſker Oldtids Skikke,
Maanen er ſaa bleeg og ſiin,
Den tør ikke drikke.

Bacchus er den største Mand,
Det kan aldrig feile,
Bacchus! til dit Trylleland
Vi paa Vinen feile!

4.

Romance.

Hyrden græsser sine Faar,
Gjærdet er hans Throne,
Solen Purpur om ham slaaer,
Maanen er hans Krone.
Hvad mon vel han tænker paa?
Længe taus han stod og saae
Frem i Aftenstunden.
Hjertet veed,
Kjærlighed
Er det fagreste Træ i Lunden.

Kongens Datter stolt og fiin
Staaer i Kongeborgen;
Silke, Guld og Hermelin
Skjule ikke Sorgen.
Tanken, som en Fugl saa let,
Flyver, bliver aldrig træt,
Synger: jeg har fundet!
Hjertet veed,
Kjærlighed
Er det fagreste Træ i Lunden!

„Vind og Blomst, svar, hver især,
Kommer hun dog ikke?"

Vinden hvisker: „Hun er nær!"
Blomsterne de nikke.
Skjult en Sti fra Slottet gaaer,
Fuglen høit bag Krattet slaaer:
„Han har hende funden!"
Hjertet veed,
Kjærlighed
Er det fagreste Træ i Lunden!

Skildvagten.

(1830.)

„Lui, lui, et toujours lui."
Victor Hugo.

Aft'nen er taaget — døsigt Lygterne brænde;
Kun paa sin Støi og sin Larm kan man kjende
Det store Paris.
Den larmende Vrimmel, paa Bølgernes Viis,
Fremtrænger sig vildt gjennem Stræde og Gade.
Hist staaer et Palads med pragtfuld Façade,
Men svagt kun, i Taagen, dæmrer en Krands
Af Lampernes flammende Glands.
Hvo er vel Eier af hiin Pragt, man seer:
„Un cavallier," man veed ei meer.
Ved Porten staaer en Graaskjæg i Gevær,
Engang han tjente i den store Keisers Hær, —
Forresten man om ham veed meget mindre,
Men saae man i den gamle Krigers Indre,
Da for vort Tanke-Blik,
En svunden Verden, stor og klar, opgik.

„Hvor underligt forandres Alt med Tiden!"
— Saa drømmer han. — „Her stod jeg just! dog det er længe siden.

Mit Bryst var fuldt af store Ungdoms-Drømme;
Da bruste Blodet — ja, i vilde Strømme
Flød Frankrigs Blod,
Men Friheds-Træet grønt og herligt stod,
Og jeg var hærdet; nu jeg gammel er og blød.

Toulon var Fjendens. „Seier eller Død!"
Vi med vor yngste Officeer da svore,
Thi han — han var Napoleon den Store.
— Med ham gik Frankrigs yngste Helte-Flokke
Hen over Alpelandets Kjæmpe-Blokke,
Bestandigt opad, opad i den skarpe Vind,
Som vilde vi i Himlen trænge ind!
Han gik foran, vi fulgte Mand for Mand,
Hvor før kun Mulen steg paa Fjeldets Rand,
Og gjennem Jis og Snee og skarpe Vinde,
Vi vidste Fjenden og vor Seir at finde;
Der midt imellem Kamp og Dødens Flamme,
Han stod den Samme,
Skjøndt Kugler fløi om ham i Dagens Dyst.
„Om han blev dræbt!" — det gjøs i hvert et Bryst,
Thi Gud og han vor Tanke var i Leiren,
Og begge gav os Seiren.
Hvor jublede jeg høit med Folke-Vrimlen,
Da Keiser-Navnet tonede mod Himlen;
— Smaa-Fuglene paa Fjeldets Tind
Saae stolt til Konge-Ørnen ind;
Da stormede vi gjennem Busk og Hække,
Og Konger kaared' han, hvis Kraft de vilde knække.

Ud over Reden vorte det stolte Vinge-Par,
For lidet ham det store Frankrig var:
Han var Europas Helt — Europa var hans Rige,
Hans Stjerne kjendte kun at synke eller stige.

„Mod Moskau! — Moskau!" høit han bød,
Men stolt det reiste sig i Flamme-Glød,
Kun Ild og Aske inddrak vore Lunger,
Til Bjerge svulmed' Brandens røde Tunger,
Alt blev til Ild, selv Liget i sin Grav,
Og Lykkens Stjerne svandt i dette Flamme-Hav.
— Hver Dag skjød Buslands Jordbund Hære frem,
Dog havde vi nok faaet Bugt med dem!
Det Vintren var, og ei Kosakkens Landse,
Der røved' Frankrig sine bedste Krandse.
Kun Jis og Snee stod for vort matte Blik;
Jeg saae at Neglene fra Kjødet gik,
Mens Børn og Qvinder — Vee! hvad da jeg saae,
Tør nu mit gamle Hoved ikke tænke paa! —

Jeg blandt de Saarede paa Vognen laae:
Mit usle Liv jeg ikke vilde miste!
Een Flod og Riger kun, jeg vidste,
Laae mellem os og mellem Fædrelandet.
Stærk Strømmen gik, tynd Isen var paa Vandet,
Hver Vogn, hver Hest vi synke saae;
Kun enkelt kunde man hiin Side Bredden naae,
De matte Hænder vi fra Vognen strakte frem,
Man saae det ei, thi „hjemad! hjem!"
Det lød, det trængte i mit Hjerte;
Jeg styrted' mig fra Vognen i min Smerte,

Men Isen brast; — — dog Strømmen hæved' atter,
— En Haand mig fatter —
Det var Napoleons — Han var min Redningsmand,
Og jeg saae Frankrig, saae mit Fødeland,
Fri stod jeg der, men ham man Haanden bandt;
Europas Sol bag Elbas Skove svandt.

Men synke kan ei det, som Gud opreiser,
Og Folket selv ham kaarede til Keiser;
Der maatte til den hele Fugle=Brimmel,
For at forjage Ørnen fra sin Himmel.

Han kom — — mit Hjerte vilde mig af Barmen!
Min Hustru holdt den Spæde frem paa Armen;
Velsignelse fløi fra hans Helte=Blikke,
Han kom igjen — han glemte Frankrig ikke;
— Men Frankrig glemte ham — det gav ham bort til Havet;
Ei Fædrelandet har sin første Helt begravet.

— Mod Fjeldet stolt den høie Bølge slaaer,
Men den er bristet længst, naar Fjeldet staaer;
Det synker ei, hvad engang Gud opreiser!
Europa glemmer ei min store Keiser!"

Saadan den gamle Skildvagt drømmer nu.
„Hvad græder Du? —
Lidt vaade er' de gamle Øienlaage,
Dog, det er muligt Aft'nens kolde Taage....
Tys! stille dog! glem nu den Store!
Hist gaaer en lille Een med Sabel og med Spore,
Derfor ei Mere!
Husk, gamle Graaskjæg, Du skal presentere!

Kong Frederik den Sjette.

I.

„Danmark, deiligst Vang og Vænge,"
Havets Lillievaand!
Der er Kraft i dine Drenge,
Der er Manddoms Aand.
Paa Bedrifters Dannevirke
Reiser Nutid Aandens Kirke,
Det, som Jordens er, henveirer,
Aandens Adel seirer!

Engang var her Nød, desværre,
Folket blev nedtraadt,
Stormænd vilde spille Herre,
Selv med Landets Drot;
Folket da til ham sig nærmed':
„I dit Skjød er vi beskjærmed',
Kongen vi al Magt forlene,
Ham vi lyde ene!"

Magten sad i Kongens Sale,
Gik fra Slægt til Slægt.
Hver om Kronens Glands kan tale,
Men ei om dens Vægt.
Sjette Fredrik arved Magten;
Oplyst, stort han fatted Pagten,
Pagten mellem Folk og Konge,
Løst blev Folkets Tunge!

„I mit Skjød" er „ved mit Hjerte!"
Saadan talte Du,
Og ved Handlingen Du lærte,
Som dit Ord, din Hu.
Dom har Alle! Konge-Dyder
Skattes først naar Taaren flyder,
Du har kjæmpet, prøvet Livet,
Dig dit Land hengivet.

Retfærd Du med Mildhed øved,
Hørte hver som bad!
Den, som kom til Dig bedrøvet
Vandred' fra Dig glad.
Kongedyden har Du tolket:
„Kun for Landet og for Folket
Fik af Gud jeg Kongekronen!"
Længe hersk paa Thronen!

II.

Sørge-Cantate

over

høisalig Kong **Frederik den Sjette.**

(Musik af J. P. E. Hartmann. — Afsjungen ved Sørgefesten i Studenterforeningen den 28de Januar 1840.)

Før Talen.

Chor.

Død er vor Konge! Død Kong Frederik!
Hans Kongevei tidt igjennem Tjørne gik,

Han meente ærligt det med Folk og Rige.
Død er vor Konge! Død Kong Frederik!
Og Hjertet føler, hvad det Ord vil sige.

Recitativ.

Ved Sommerflottet suse Skovens Ege
Om tunge Aar og ei om Barnets Lege,
Om Kongesønnen i de kolde Sale! —
Høit om hans Ynglingsdaad skal Stenen tale;
Paa Bondens brudte Aag er Støtten sat,
Mod Himlen peger den i Sorgens Nat.
Høit ruller Bølgen mod den danske Slette,
Den synger om den Sortes Takke-Bøn,
Velsignet være Frederik den Sjette,
Ei sælges tør, o Africa, din Søn!

Naar Svalen kommer hid fra Keiserborgen,
Fra Donaus Keiserborg, den qviddrer Sorgen,
Den Sorg, dens Moder saae paa Kongens Pande,
Da der han værnede om Hjemmets Lande.
Om Oldtids Tingsted Bondens Marker tale,
Om Bonden nu forkynde Raadets Sale,
Thi der udtaler jo sin bedste Skjønnen
Ei Adelsbaaren kun, men Bondesønnen.

Firstemmig Sang med Duet og Chor.

Kongen er død!
Hør over Vangen
Sørgesangen,
Som den ved Femte Frederiks Kiste lød:
„Hold Taare op at trille,
Og Du min Cithar stille!
Nu bæres Kongen bort
Til Graven!“

Chor.

„Nu bæres Kongen bort til Graven." *)

Sang.

Den danske Bonde bad: o, maae vi bære
Vor Konge til hans sidste Hvilested!
Den lange Vei er kort, og let vil være
Den Byrde, som har al vor Kjærlighed.
Han Byrden bar for os, und os den Ære,
Den lange Vei er kort, naar ham vi bære!
Gud signe Bonden! her var Hjertet Tolk;
Taknemlighed, betegn Du Danmarks Folk!

I hvert et Bondehuus, om nok saa lille,
Et Lys er tændt langs Veien hvor de gaae,
Og i den kolde Nat ved Grøften stille
Med deres Børnebørn de Gamle staae:
„Nu kommer Kongens Liig! see Faklen brænder!"
Og Barn og Gubbe folde deres Hænder.
De glemme aldrig dette Øieblik.
„I Jesu Navn! Farvel Kong Frederik!".

Chor.

Lad Floret hænge ned om Sørgestaven,
Og Faklen lyse rød!
For os hiin Sørgesang gjenlød:
„Nu bæres Kongen bort til Graven!"

Efter Talen.

Choral.

Hvad er mod Aandens Rige hist
Den Pragt, os Jorden viste.
Den samler sig til allersidst
Her i den snevre Kiste!

---

* Evalds Sørgesang over Kong Frederik den Femte.

Vexelsang.

I Kirkens gamle, hvælvede Gange
Lød de dybe Sørgesange
Over Kongens Naare.
Det var ei den sidste Taare,
Mangt et Øie der ham gav;
Grædes vil der langt fra Kongens Grav.

Duettino.

O mangt et Træk, saa ærligt, ligefremt,
Tegn paa hans Hjerte, har vort Hjerte gjemt,
Det bliver aldrig glemt!

Chor.

Det trætte Støv de Hvile gav;
Det er saa tyst nu ved hans Grav.

En enkelt Stemme.

Kun Maanens Straale kysser Kongens Kiste.

Chor.

Tag vort Farvel! det er det sidste!

III.

Sang

ved Afsløringen af Mindestetten for
høisalig Kong **Frederik den Sjette.**
(Musik af J. P. E. Hartmann.)

Kong Frederik den Sjette, Gud gav ham mange Aar,
Han vilde Folkets Lykke, ved det hans Bauta staaer;
Saa deiligt grønnes Skoven ved Søen blank og klar,
De tyde den Erindring, som han i Folket har.
Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Hans Barndoms Aar var haarde, han proved Livet tungt,
Men til hans sidste Dage blev Hjertet mildt og ungt;
Hans Ord var fast som Villien, hans Hjerte var saa blødt,
Meer folkelig en Konge vist ingen Tid er født.
Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Forfuet, traadt med Foden den stakkels Bonde laae,
Kong Frederik ham reiste, hans Hjerte vilde saa;
Og Marken stod med Grøde og Haverne med Frugt
Og Kinderne blev røde og Tankerne fik Flugt.
Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

En Taare i hans Øie den Sortes Lænker brød,
I Konge-Solens Straaler trygt Aandens Vært fremskjød;
Det var omkring sit Hjerte han Kronens Guldring bar,
Det var i al hans Tanke at Folkets Lykke var.
Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Og Folkeaandens Maitræe han planted før sin Død,
Ham Bonden bar til Graven, al Folkets Taarer fled;
Velsignet er hans Minde, fra Slægt til Slægt det gaaer;
Han vilde Folkets Lykke, ved det hans Bauta staaer.
Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

IV.

Sang

ved Indvielsen af **Frederik den Sjettes Asyl;**
den 3die Juni 1842.

Hen over Armods Vraa gaae Storme vilde,
Der er i Verden megen Sorg og Nød,
Dog, Menneskenes Hjerter ere milde,
Og Balsambladet groer hvor Taaren flød.

Ei længer fattigt Barn forladt maa være,
Mens Moderen gaaer ud at skaffe Brød,
Et Hjem det har, hvor Hjertet kun kan lære
At elske, være godt, som Gud os bød.

I Smaa har seet den Riges milde Øie,
Hver Moder Eder saae med Moderblik;
Den gode Gud kan Alt til Lykke føie,
Hvor ringe Plads vi end i Verden fik!
Tidt vil, som ældre, dette Sted I mindes,
Hvor I har leget, sjunget, været glad,
Og lært, hos Rig og Fattig Hjertet findes,
Det rummer mere Kjærlighed end Had.

Held dette Huus! Et Navn vi paa det sætte,
Et Navn, som intet Hjerte glemme vil,
Den gode Konges: Frederik den Sjette,
Velsignelse jo knytter sig dertil.
Nævn Navnet tidt, Du lille Dreng og Pige,
Selv hos vor Herre har han Danmark kjær,
Hver Gang Du dette Hjemmets Navn maa sige,
Du nævner Ham, som vi velsigne Hver!

Hvo nu for os er Landets Fader, ville
I snart forstaae og skatte meer og meer!
Hvo Landets Moder er, det veed Du Lille,
Thi med en Moders Sind hun paa Dig seer.
Gud glæde Dem og hele Danmarks Rige,
Gud glæde Ham, hvis Navn vi Huset gav!
Gid Kjærlighed og Brodersind maa stige
Ved hver en Slægt, der synker i sin Grav!

Havfruen ved Samsø.

(Et Sagn.)

Die Meerfrau steigt aus den Wellen —
H. Heine.

Det er sildigt alt paa Aft'nen, Stormen stiger meer og meer,
Bølgen vælter sig mod Kysten, hvor man Fiskerhytten seer.
O, der er saa lunt derinde, gamle Mutter sidder her,
Og ved Fyrrepindens Flamme bøder hun paa Garnet der.
Hist i Krogen ligger Katten, den er ei i Ungdoms Vaar,
Sildehoveder den spiser af et gammelt Potteskaar.
Lav er Døren, uden Lukke ryster den ved Stormens Kast,
Skjøndt den nok saa godt er bunden med en gammel Strikke fast.
Hør — nu rasler det derude, gamle Fatter kommer hjem;
„Gud skee Lov, han kom den Gamle! Søen er i Aften slem."
Men, hvor han er bleg og stille, Skyer paa hans Pande staae;
Han sin gamle Klædning kaster, tager Søndags-Stadsen paa.
Haaret børster han med Haanden; see, hans Øine rulle vildt;
Undrende hans gamle Qvinde trykker ham i Haanden mildt.
Hende kan han ikke dølge, hvad der driver ham afsted:
„Jeg maa bort! til Dannerhoffet; før faaer jeg ei nogen Fred.
„Havfruen igjen jeg hørte, det er nu den tredie Gang;
„Hvis jeg dvæler længer, vil hun synge snart min Dødningsang.
„Hvert af hendes Ord jeg husker, o det klang saa stort, saa smukt!
„Snart skal Jubelklokken klinge over Belte, Sund og Bugt,
„Og en Prinds skal fødes Danmark, fuld af Snille, fuld af Mod;
„Han skal nævnes fjerde Christian, af den oldenborgske Rod.
„Under ham vil Danmark blomstre, og hans Værk vil ei forgaae!
„Som en Konge, Helt og Fader skal han blandt de Danske staae!"

— Saa den gamle Fisker taler, griber Knortestaven fat,
Vandrer saa afsted fra Hytten, frygter ikke Storm og Nat;
Men han skotter sky til Stranden, — aldrig Veien var saa lang —
Havfruen i Dybet dukker; Stormen synger nu sin Sang.

I Røg og Damp staaer Bugt og Sø,
Paa Bølgen glider Havets Mø;
Sin Helt hun seer paa Dækket staae;
Høit om hans Daad vil Harpen slaae:

„Kong Christian stod ved høien Mast
I Røg og Damp.
Hans Værge hamrede saa fast,
At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
Da sank hvert fjendligt Speil og Mast
I Røg og Damp.
Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan!
Hvo staaer mod Danmarks Christian,
I Kamp?!"

Fra Fader-Diet strømmer det røde Helteblod,
Men han har Seiren vundet og hævet Danmarks Mod.
See, Fjendens Skare flygter — og gjennem Sund og Belt
Den glade Havfrue synger om Seiren og sin Helt

Aarhundreder forsvinde i Tidens dybe Grav.
See, Natten er saa stille, speilklar er Fjord og Hav;
Dampskibet glider hurtigt, langs Samsøs grønne Kyst,
Maskineriet larmer, forresten Alt er tyst.
De Passagerer sove paa Dækket Natten væk,
Enhver har godt indsvøbt sig i Kappe og i Sæk;
De snorke og de sove Enhver paa sin Maneer.
Styrmanden staaer ved Roret og hen mod Kysten seer,

Thi hist, hvor Den høiner sig i den salte Sø,
Der sidder bleg og gammel, hiin Havets kjendte Mø.
Det lange Haar er hvidnet, og ligner bleget Tang,
Og mat, som Bølgens Skvulpen er hendes sidste Sang.
„Trehundred' Aar er' svundne, fra først jeg Lyset saae!
„Min Barm ei længer svulmer, og Lokken er saa graa!
„Snart paa min Gravhøi vorer den lysegrønne Tang,
„Mit Minde da forsvinder, som nu min Aften-Sang.
„Til Skum jeg snart forvandles — — kun eet gjør mig saa vee:
„Ak, aldrig skal jeg mere hans Helteaand da see!
„Jeg sang jo ved hans Vugge, jeg sang i Kjøgebugt,
„Jeg græd i Isefjorden, da Danmarks Sol var slukt!"
— Den gamle Styrmand lytter — han hører hvert et Ord.
De Passagerer vaagne. — Det kuler stærkt fra Nord.
— Havfruen er forsvunden, forstummet hendes Sang,
Men Skum der sees paa Bølgen og paa det brune Tang.

Jagt-Sang.

(1838.)

De hvide Bier sværme nu i Lunden,
Af Riimfrost blev hver Green en hvid Koral;
Jagtraabet lyder stolt fra Morgenstunden
Til Stjernerne staae tændt i Luftens Hal!
Hør Hundekoblet gjøer! hør Hornet gjalder!
I Aftnens Glands staaer Skoven glimmerhvid;
Det gothisk gamle Fredriksborg os kalder,
Her er en Jagtfest som i Riddertid.

Bag Søens frosne Rør staaer Bondedrengen;
Han stirrer mod det festoplyste Slot,
Seer Straalerne, de spille hen ad Engen,
Ja nu forstaaer han Sagn og Vise godt.
Om fjerde Christian fik han tidt at høre,
Hiin oldenborgske Drot, nu længst hos Gud,
Det samme Navn gjentoner for hans Øre
I Sangen, som fra Slottet stormer ud.

Ja Glæden boer i disse Konge-Haller,
Dens Duft er sød som Blomst paa Abildtræer.
Ei Bøsserne, nei her Champagnen knalder,
Jagtlykken er, at vi vor Prinds er nær.
Igjennem Luften, som en Svane flyder
Den lette Sky. Man kan afmale den,
Ja Slot og Egn, men Glæden som her lyder,
Den males ei! — nyd, før den flyver hen!

Veirmøllen paa Bakken.

(1830.)

Die Mühle drebt ihre Flügel,
Der Sturm, der sauset darin.
Adelbert von Chamisso.

Vort Landskab her er næsten fladt;
Men Maanen skinner jo i Nat.
Dog, hvad vi ved dens Lys har seet,
Er kun at Alt gaaer ud i Eet.
Forgrunden maae vi blive ved.
Der er lidt høit paa dette Sted;
Veirmøllen, som vi skal forbi,
Gjør at vi faae et Maleri.

Saa lystigt alle Hjul nu gaae,
Et Lys man seer bag Lugen staae,
Og Svenden bærer Sækken bort;
Hans Kammerater spille Kort,
Ølkanden midt paa Bordet staaer.
See Møllevingen, hvor den gaaer!
Men mellem Skyer Maanen leer,
Og fornemt paa det Hele seer.

Nu kommer der en Byge-Regn,
Den skygger os den halve Egn,
Og hver en Hest og hver en Ko
Forstyrres i sin søde Ro;
Og da paa Marken ei er Læ,
De staae, som var' de gjort' af Træ.
Dog Maanens Lys er ikke slukt,
Thi see, en Regnbue hvælver smukt.

Regnbuen over Møllen staaer,
Det er som Vingen mod den slaaer;
Og under Møllehusets Tag,
Der sover til den lyse Dag
Vor Møllers lille syvaars Dreng.
Høit under Bjælken er hans Seng;
Han ene sover der, som sagt,
Thi Moder er i Jorden lagt.

Han hører Hjulene at gaae
Og deres Støi kan han forstaae;
Han titter gjennem Rudens Glar,
Og seer det store Vinge-Par.

Høit vil de ſtige mod det Blaa,
Men kan kun i en Cirkel gaae;
De flyve Dag og Nat og Aar —
Men Møllen dog paa Bakken ſtaaer.

Weyſe.

(Ved hans Jubilæum.)

Naar Barnet fik den chriſtne Daab,
Naar Brudens Sjæl var Fryd og Haab,
Orgelet bruſte!
Det bruſte høit over Kiſtens Fjel,
Det bruſte, ſom Hymne og Livets Farvel.
Weyſe ſpillede Orgel!

Her ſad han et halvhundred' Aar;
Om Livets Storme, Himlens Vaar
Orgelet bruſte!
Det bruſer i Dag af egen Magt,
En Guddoms Gniſt er i Orgelet lagt;
Weyſe ſpillede Orgel!

Holger Danſke.

(Et Sagn.)

Det gothiſk gamle Kronborg i Maanelyſet ſtaaer,
Mens ſort og ſkumklædt Bølgen mod Fæſtnings-Muren ſlaaer.

De ſtolte Skibe ſeile igjennem Sundets Bugt,
Fra Helſingborg hiſt blinker et eenligt Lys ſaa ſmukt.

Den danske Kyst staaer deilig med Skove og med Krat,
Men begsort hæver Kullen sig i den lyse Nat.

Paa Kronborg klinger lystigt saa manget Gammens-Ord,
En Venneflok har samlet sig her om Gildes-Bord.

See Punsche-Bollen damper, de synge og de lee;
Betrækkets blege Helte paa Lystigheden see.

Tilsidst sig Talen dreier — det er just Midienat —
Paa Holger, som skal bygge i Kronborgs Casemat.

„Ifald han hos os bygger, saa er det dog en Skam,
„At ingen af os Svende endnu besøgte ham.

„Kom lad os undersøge — og er da Sagen Digt,
„Vi stævne vil Poeten, der først kom frem med Sligt!"

Saaledes Een just taler, og neppe er det sagt,
Før ogsaa hele Toget er strax i Orden bragt.

De rustne Hængsler knage og Faklen brænder rødt. —
Dybt i de dunkle Gange saa øde er og dødt.

Hvert Fodtrin lydt man hører; hist ligger Steen og Gruus,
Og sky og bange sværme de stygge Flaggermuus.

Den tykke Jernport knager, nu er man der vel snart?
— Mod Muren slaaer man Faklen, der ei vil brænde klart.

Den klamme Luft alt kjøler det hede Ungdoms-Blod,
Og Blodet kjøler atter det kaade Ungdoms-Mod.

Nu har de søgt saalænge i hver en Casemat;
Endnu en Port de aabne, — da standser Skaren brat.

Thi i det hvalte Kammer, hvor nu de træde ind,
See de en kraftfuld Gubbe med Haanden under Kind.

I Steenbordets Flade hans Skjæg er voret fast;
Hans Aasyn ellers ligner hiin Drots ved høien Mast.

Han sidder i sin Rustning med Sværdet i sin Haand,
Og paa den høie Pande man læser Heltens Aand.

I Drømme sært han taler, høit hæver sig hans Barm,
„Hvor staaer det til med Danmark? Behøver det min Arm?"

„Ræk Ungersvend mig Haanden, see min jeg rækker her,
„Dit Haandtryk skal mig lære, hvor stærk vel Slægten er!"

Men Svenden dreier mod ham rask Døren med sin Slaa,
For Holgers stærke Haandtryk sig Jernet bøie maa.

Da smiler han i Drømme: „den er dog ei saa svag!
„Og Holger Danske kommer til Hjelp paa Farens Dag!"

— Saa tause og saa blege de Svende fra ham gaae,
Og lettere de aande først under Himlens Blaa.

De see de klare Stjerner og Maanen stor og rund,
Mens Bølgen skumhvid vælter sig gjennem Øresund.

Taaren.

(1829.)

— — hiin store Fader gav
Blomsten Dug og Mict Taarer.
F. H. Guldberg.

Mit Hjerte er en Himmel graa,
Hvor Sorgerne som Kloder staae;
Saa underlig er deres Gang,
Derfor er Barmen dem for trang.

Græd kun, ja græd, saa faaer Du Ro!
Hver Taare er en Verden jo!
En Verden fuld af Sorg og Lyst,
Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt dit Øie træt,
Da bliver Du om Hjertet let,
Thi Sorgen, om den end er stor,
I hine Taare-Verdner boer!
Og troer Du vel, at han, som glad
Seer Krybet paa det mindste Blad,
Han, som det Hele stræber til,
At han en Verden glemme vil?

Bruden i Rørvig Kirke.

(Et sjællandsk Sagn.)

(1830.)

— — — en Skjæbne, som end hænger
I Stjernerne, begynde skal i Nat.
Shakespear's Romeo og Julie.

I.

Klart skinner Maanen paa den nøgne Kyst.
I Præstegaarden eensomt er og tyst;
Dog, eensomt, stille er det stedse der,
Thi i den øde Egn den ligger her
Paa Tangen, som gaaer langt hist ud i Havet,
Hvor Kirken staaer i Sandflugt halvt begravet.
Hvem nærmer sig? — Med stærke Skridt de gaae.
Det er en Skare Mænd med Kapper paa!

Men under Kappen blinker Staalet frem;
Den gamle Præst de gjeste i hans Hjem. —
Alt ryster Porten ved de stærke Slag;
Selv Spurven vækkes under Husets Tag
Og flagrer bange fra sin lille Rede,
Til Lyngen paa den tause, sorte Hede.

II.

Med Fader=Blik og sølvgraat Haar,
Den gamle Præst nu hos dem staaer;
Han spørger dem. Taus er hver Mand;
De pege hen mod den nøgne Strand,
Hvor Kirken hæver sin røde Muur
I den døde Natur.
Han kjender i dem et fremmed Folk;
De vise ham Guld og den skarpe Dolk,
De bede og true — nu drage de fort
Og Præsten følger i Kjortel sort.
Fast holder han Bibelen under sin Arm,
Stærkt Hjertet banker i Oldingens Barm;
De bane sig Vei gjennem Sandet
Til Kirken ved Vandet.

III.

Rundtom er alt saa øde, man seer kun den nøgne Strand.
Hvor Tangen flagrer i Vinden henad det hvide Sand.
Saa underligt Bølgerne synge og over Dybet gaae,
De synlne, som Hjertet, der længes, derfor de briste maae.
I Maan'skin stiger Skummet, det hvide Bølge=Liig;
Den hvidgraa Maage flygter med bange, hæse Skrig,
Og slaaer mod Kirke=Ruden sit stærke Vinge=Par.
See Kirken den er oplyst som aldrig før den var,
Og huult og dæmpet stiger derinde Sangen frem,
Det er, som Tone=Bølgen kom fra de Dødes Hjem.

IV.

Af fremmede Mænd er hele Kirken fuld,
De straale sært i Vaaben og i Guld;
Kun tyndt er Skjægget om den brune Kind,
De hylle sig i deres Kapper ind;
Med Raslen Sværdene mod Gulvet slaae;
Man seer en Qvinde ene blandt dem staae,
Halv er hun Barn kun, halv en voxen Mø,
Og Øiet er en dyb, en fulfort Sø,
Hvor Sjælen stormer, og hvor Bølgens Gang
Ei dæmper Hjertets dybe Orgelklang.
Hun er saa bleg og dog saa navnløs smuk;
Paa Læben svæver Smertens bundne Suk;
Men hun er smykket som en Konges Brud,
Fromt knæler hun og beder til sin Gud;
Saa underligt det mørke Øie brænder,
Og næsten vrider hun de spæde Hænder.
Hos hende staaer en Yngling, høi og stolt,
Han er i Fyrste-Pragt; men Blikket koldt;
Saa mørkt han stirrer hen paa Pigen kun,
Og ligner ret et Liig, saavel som hun;
Han leder hende taus til Altret frem,
Den gamle Præst skal der velsigne dem.
Ak aldrig viede han To saa smukke;
Og aldrig hørte han saa dybe Sukke,
Sligt Sorgens Bryllup aldrig før han saae;
Som Aander rundtomkring de Andre staae,
Kun Een, den mægtigste, man blandt dem seer,
Hvor kun det fule Smiil om Læben leer,
Med raske Skridt til Altret træder frem,
Han verler Ringene imellem dem.
— I Kirken er det tyst som i en Grav,
Man hører kun det nære, barske Hav.

Nu toner hendes „Ja!“ — saa dybt det klang,
Ret som den Døende, der sukker sidste Gang.
Høit stiger Sangen nu mod Kirkens Bue,
Det er saa sært, at Hjertet ret maa grue!
Og atter bliver Alt igjen saa tyst,
At Bølgen høres kun mod Sandets Kyst.

V.

Ved Crucifixet Præsten sværge maa,
Ved Hjertets Fred, ved Himlens høie Blaa,
Ved Dagens Lys, ved Kraftens høire Haand,
Ved Jesu Christ, Gud og den hellig' Aand,
Ved Alt, hvad her og hist ham møde maa,
At han vil evig dølge, hvad han saae,
Ei speide det, som kun er klart for Gud;
Først da de føre ham paa Heden ud,
Hvor Himlen hvælver sig saa blaa og rolig,
Og hvor han snart seer Hjemmets stille Bolig.

VI.

Ad ukjendte Veie, gjennem det dybe Sand,
Vender igjen tilbage den gamle Mand;
Fra Kirkens Rude seer han Lysstraalen spille,
Men derinde er Gravens gribende Stille.
Skjult vil han vente den kommende Dag.
Ved Stranden ligger et Skib med det russiske Flag.
Saa underligt svulmer hans Bryst — o evige Gud!
Som han lytter, falder i Kirken et Skud —
Det runger sært i Natten gjennem Hvælvingen hen,
Men snart bliver der atter et Dødsstille igjen.
Nu aabnes Kirkedøren, og see — Mand for Mand
Haste Alle bort, ned mod den nøgne Strand:
Der tales, men Præsten ei fatter de fremmede Ord;
Vildt Kapperne flagre i Vinden — de stige ombord.

Alt svulme de stolte Seil og Skibet flyver fra Land.
See ved Maan'lyset Mændene der! — Men den gamle Mand
Knæler bag Kirken og læser sit „Fadervor,"
Og aabner derpaa Døren til Kirkens Chor.

VII.

Hvert Spor er her forsvunden, som Lævens sidste Sang;
Dog see — en Krudtdamp bølger igjennem Kirkens Gang,
Og Gulvets Fliser ligge jo ganske løse her,
Den gamle Præst sig bøier, og da han løfter hver,
Seer han den sorte Kiste — der har man Pigen lagt.
Et deiligt Liig! hun ligger dræbt i sin Brudedragt.
Ramt er hun af en Kugle tæt ved det venstre Bryst,
Hør, derfor sukker Bølgen rundtom den døde Kyst.
— Men Skibet er forsvundet fra Horizontens Rand,
Og roligt skinner Maanen henad den hvide Strand.

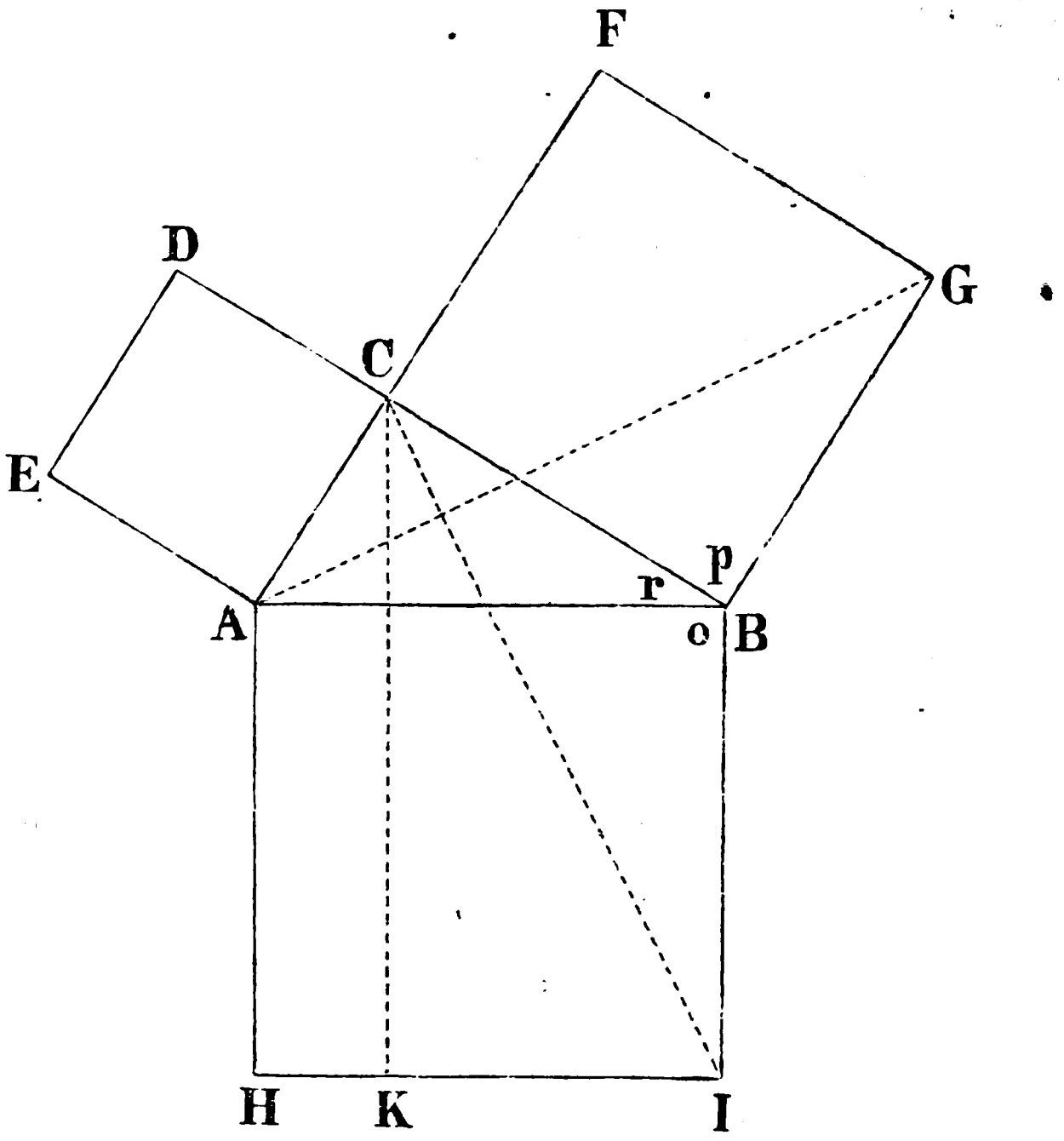
Formens evige Magie.

(1831.)

(Et poetisk Spilfægteri.)

Om Kageformen, eller selve Kagen,
Er Hovedsagen
I denne Verden, gaae vi her forbi.
Jeg bringer — (ja, jeg kommer til det Samme)
Jeg bringer nemlig her en lille Ramme
Til hvad jeg skrev og kaldte Poesi.
Og muligviis faaer Rammen meest Værdi,
Thi den har „Formens evige Magi"
Og den kan stikke Hjertets Poesi.

Han, som til Dato vragede hvert Stykke,
Jeg bragte frem (fordi deri var Skygge),
Maaskee hos ham min Ramme gjør sin Lykke,
Thi jeg skal trænge den i Formen ind;
Jeg vil den seie Prosa=Lyng oprykke,
Og, kort sagt — lave Suppe paa en Pind.
Hvad der er meest mod Poesten bister,
Geometriens yndede Magister
Matheseos, jeg her paa Bladet rister;
See saa! pas paa Enhver!

Trianglen ABC er givet her,
Retvinklet og paa Siderne Qvadrater;
Beviset er nu om de to Krabater,
Det, at Qvadraterne paa hvert Cathéder
AC, BC (jeg nævner disse Steder)
Er' just i Eet og Alt, som den Krabat,
Hypothenusen kalder sin Qvadrat.

Nu gaae vi da til vore Præparater.
En lodret Linie maa man som De veed
Her drage til den større Side ned,
Og saa forlænge den endnu til **K**,
Da vil man finde, ei det mindste mangler,
AB=Qvadraten ganske rigtig staae
Deelt (som **AK**, **BK**) i to Rectangler.
(Thi tvende rette Linier, man veed,
Har just det generelle,
Naar paa en tredie de staae lodret' ned,
Saa er' de ogsaa ganske paralelle.)
Nu drages een fra **A** til **G**, fra **C** til **I**,
Og da Præparationen er forbi.
Ei sandt, o Mester! — true dog ei med Riset!
Nu gaae vi til Beviset.
— Vi har de to Triangler **ABG**
Og **CBI**, hos dem er Vinklen p
Lig Vinklen o, men o er lig en ret,
Ja, der er Ingen, som vil nægte det,
Thi rette Vinkler er der i Qvadrater,
Nu Vinklen r lig Vinklen r. Ei sandt?
(Thi sund Fornuft kan sige,
Hver Størrelse jo med sig selv er lige.)
Saaledes p plus r lig o plus r man fandt,
(Her i Figuren staae de smaae Krabater.)
Naar lige nu til begge bliver lagt,
En lige Sum er da tilveiebragt.
(Nu er vi med Beviset snart forbi,
Det stærkt mod Enden lider.)
See Vinklen **ABG** lig **CBI**,
AB er lig **BI**, **BG** er lig **BC**
(I en Qvadrat er' lige store Sider),
Derfor, saasandt som Tre gjør' altid Tre,

(To Sider og en Vinkel vil os lette),
Trianglen ABG vi her tør sætte
Lig CBI (og det er intet Træf).
Nu ABG er lig en halv BF
Pas paa!
Nu CBI er lig en halv BK.
(Husk: lige stort for lige stort kan gaae.)
Eens er Devisor, eens er Dividenten;
Eens bliver altsaa ogsaa Qvotienten,
Og ad den samme Vei vi faae:
AD er lig AK.
Der har Du Maaden,
Snart som Pythagoras man løser Gaaden.

Ja løst, bevist — Du store Trylleri!
Du Himmel Tak, — at det er nu forbi!
Thi slige Vers er' ikke Narreri;
De løbe vel, som der var Intet i —
— Dog her var jo Fornuft og Form=Magi.
(Det sidste vil jeg haabe,
Og denne Form er i det mindste fri
For hvad der dæmper slemt hver Melodi:
En Mudderdraabe.)
Fornuft og Form har her skabt — Poesi.
Her seer man „Formens evige Magie."

Oldtids huuslige Liv.

(1829.)

Ak, hvor romantisk smiler dog det Bjælkehuus i Dalen!
Med deiligt skaaret Halm og Hø er Gulvet strøet i Salen,
Og midt derinde er et Baal, saa lysteligt det luer,
Melodisk drypper Soden ned fra Loftets hvalte Buer.
Imedens Røgen bølger frit om Bjælkerne derinde,
Rundtom et Bryggerkar med Øl, sig leirer Mand og Qvinde.
Ja det er Oldtids brede Børn det seer man paa Figuren,
Og de er' alle klædt' i Skind, der lugte af Naturen.
Hver gnaver paa et Flæske=Been, og naar det reent er pillet,
Naboen det i Panden faaer, og det er Tegn paa Snillet.
— I Jomfru=Buret seer det ud, som i en Spindestue,
De Terner stoppe Hoser der med deres skjønne Frue;
Og sige de i barnlig Skjæmt lidt meer end sig kan sømme,
Med Øredask, og andet meer, hun holder dem i Tømme.

Amors Spillekort.

(1829.)

Det er dog baade en Skam og Tort,
At vi skal være hans Spillekort;
Ja Bonde og Konge nok saa glad,
Med Damen han tager til Herre=Blad.
Snart er han inde, snart er han ude,
Han titter jo gjennem hver anden Rude.
Af Hjerter har han en mægtig Flok,
Men Kjærlighed giver dem alle nok.
Et Kors han sætter for hver som døer,
Saaledes faaer han ihast sit Klør.

Paa Graven bliver jeg Spaden vaer,
Den sætter han paa et Kors som Spaer.
Saa spiller han lystigt Livet bort,
Og vi maae tjene som Herrekort.

Svinene.

En Ode.

(1829.)

Das Menschenvolk verachtet dich vergebens,
Der weise Epikur
Verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,
Wenn wir dir gleichen nur.

A. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To der spilledes paa Lire,
Thi vil i Dag nu jeg besynge et paa Fire.
Om hvem er mere talt? Om hvem gik flere Ord?
Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Jord.
See vi til Mose-Lov, i den det paraderer.
(Et Djævle-Regiment i Bugen exercerer.)
Saa mangen mægtig Mand gik over i et Sviin,
Derom vi læse kan paa Græsk, som paa Latin.
Ulysses Helteflok vi see saa lystigt svire,
At gryntende tilsidst den gaaer paa alle Fire.
Ja Mange blev til Sviin, derom vi har Besked,
Men endnu mange Fleer, om hvem vi Intet veed.
Thi rask, min Violin, lad dine Strænge bruse,
Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!
— See hist ved Bondens Gaard — o hvilken Bjergetop!
(Maaskee det var paa den, at Jeppe vaagned' op.)

Rundtom er udstrøet Halm, forgyldt af Solens Straaler;
At see det Farvespil mit svage Blik ei taaler.
Tys stille! Hører dog, fra denne Flamme-Kyst,
Det dybe Aandedrag fra Helteflokkens Bryst.
Der sees de Favn i Favn fostbroderligt at hvile,
Og agte ei en Snuus paa Phøbi hede Pile.
O see, ved Bøgens Rod, syv, otte, bitte Grise!
O hvor idyllisk smukt! — et Træsnit af Luise.
Nu nærmer Pigen sig, det er en Hebe fiin,
Hun bringer Maden frem til sine kjære Sviin:
Da reiser Flokken sig, som Helte frem de lyne.
(O see, der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)
Til Taffel gaae de nu, jeg troer det skeer paa Spansk,
Samtalen føre de, som store Folk, paa Fransk. —
Snart lyder Herrebud, det dem til Skoven kalder,
At vinde Egekrands, hvor Olden moden falder;
Da bruges Trynerne, som Sabel og som Spade,
Saa Alferne i Hast tye hen til Bondens Lade,
Og under fuld Musik af hver en Fugletunge,
Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge.
Dog, ak! Jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle;
Der Stof til Epos er, og borgerlig Novelle.
Dog miskjendt, haanet, her de arme Stakler gaae,
Og deres Længsel — ak! — slet Ingen vil forstaae.
De grusomt bløde maae for Slagterkniven lang;
O hjerteskjærende er deres Svanesang.
De døe — — — Mit Øie, ak! af Taarer bliver salt,
Thi hvad jeg føler nu har Ingen ret fortalt,
Jeg kan for Graad ei meer paa Violinen spille.
„La vie est un combat.“ „Das Grab ist tief und stille.“

Varulven.

(1832.)

Klart skinner Maanen ved Midienat,
En Taage staaer over Elverkrat;
Ei mindste Vindpust nu Bladet rører,
En Bonde hen ad Veien kjører,
Han driver paa Hesten, der trækker Karmen,
Mens Konen holder Barnet i Armen.

„Ei Elverfolket Du frygte her,
I Engen de dandse ved Maanens Skjær;
Lad Natteravnen fra Mosen skrige,
Du kun dit Fadervor skal sige.
I hvad Du end seer, lad Dig ikke skræmme,
Hold fast paa Barnet, snart er' vi hjemme!

Afsted, afsted! alt seer jeg forvist
Vor Landsbykirke bag Høien hist!
Afsted! — dog holdt! — Du lidt maa vente,
En Luntepind jeg først vil hente;
Skjør er den gamle, den let kan knække,
Hold Barnet, lad Dig ikke forskrække!"

En Stund hun sidder saa ene her;
Det rasler i Busken — „hvem er der?"
En kulsort Hund — hun Varulven kjender,
Den stirrer paa Barnet og viser Tænder, —
Hun slaaer den med Forklædet i sin Hvide,
De skarpe Tænder deri monne bide.

„O Herre Jesus, forlad mig ei!"
Saa beder hun. Ulven flyer sin Vei.

Med foldede Hænder fast om den Lille,
Hun sidder iiskold, bleg og stille.
Snart Manden atter er ved hendes Side;
Han driver paa Hestene: „Nu skal det lide!"

Alt er' de hjemme og Lyset tændt.
Nu først hun siger, hvad der er hændt.
„Men, Mand! hvad er det? Om dine Tænder
Mit Forklædes Traade! — jeg dem kjender.
En Varulv Du er!" — „Det Ord Du sagde,
I det vor Herre Forløsning lagde!"

Min Vise.

(1831.)

Nu skinner Solen varmt og smukt,
Og rundtom dufter Blomst og Frugt,
Fra Luften Kjøling strømmer,
Imens mit Hjerte drømmer.
Hvert Aar det saadant blive maa,
Men Hjertet hører op at slaae;
Klart skinner Solen, Blomsten groer,
En anden Slægt paa Jorden boer,
Seer Dagens Morgenrøde,
— Men jeg er blandt de Døde.

Der har jo Hjertet Ro og Fred!
Det saares ei af Bitterhed,
Det ei af Længsel gløder,
Det brister ei og bløder,

Men føler heller ingen Lyst;
Dødt er det, Alt er mørkt og tyst;
Ei Smertens Skaal det tømmer;
— Men heller ei det drømmer!

Naturen gaaer sin vante Gang,
Snart er jeg glemt, glemt er min Sang,
Hvad jeg har følt, en Anden fatter,
Og hvad jeg sang, han synger atter,
Maaskee han sidder paa min Grav,
Er glad for hvad ham Himlen gav,
Og med begeistret, barnlig Lyst
Sig klynger til sin Skabers Bryst
Til Tak for Digtergaven.
— Smukt drømmer han paa Graven!

Hans Sjæl saa fuld af Kjærlighed,
Vil knuges dybt i Støvet ned,
Sit bedste Haab han mister,
Og siden — Hjertet brister.
Vær glad mens Lampen ei er slukt!
At leve her, er dog saa smukt!
Her skinner Solen lys og varm,
Her rækker Pigen Dig sin Arm,
Og om ei Hjertet følger med,
Du troer dog det er Kjærlighed!

For hvad dit varme Hjerte gav,
Det faaer en kjølig, stille Grav;
Mens Solen skinner varm og stor,
Og Fuglen synger, Græsset groer,
Du sover dybt, din Sang er endt,
Og Ingen har den Døde kjendt!

— End lever Du, dit Hjerte banker,
Og Sjælen skaber Flamme-Tanker;
Lad ei den Grav, hvor jeg har hjemme,
Din unge Sjæl til Veemod stemme!

Indledende Smaavers

til J. P. E. Hartmanns sex Characteerstykker for Pianoforte.

Den ældre Søster med sin Broder staaer
Forud paa Skibet og seer Solen stige,
Dens Glands igjennem Hav og Himmel gaaer,
Dens Straaler fylde det Umaalelige.
En Flok af vilde Svaner drager bort,
I Luften klinger Sangens Mol-Accord.

Hen over Blomsterbed, Græsplet og Gange
Gjøres der Jagt, trods den fredende Hæk,
Drengen vil der en Sommerfugl fange,
Nu har den sat sig! — nei, nu fløi den væk!
Roserne dukke med Hovedet i Hækken:
„Sommerfugl, frels Dig! flyv hen over Bækken!"

Jeg rider i Solskin, i Regn og i Blæst,
Udmærket løber min Gyngehest.
Hu! Skoven er sort! hu! Natten er kold! —
Jeg skal slaae ihjel hver Røver og Trold!
Min Sabel er skarp og min Hest den kan gaae. —
Hjem komme vi begge med Guldskoe paa!

En Engel tæt ved os begge stod,
Den syntes hendes Veninde,
I Kinden var samme Rosenblod,
I Diet hvert Hjertets Minde;
Og mens den stirred' paa Jorden ned,
Den skjulte os med sin Vinge.
Naar Engle forstaae vor Kjærlighed,
Vil Himmerigs Klokker klinge.

Ja naar var dog det? Og hvor var dog det? —
Jeg tænker og tænker og husker ei ret!
— Et Slot med Grave og Taarne jeg saae,
Der Riddersmænd dandsed' med Støvler paa,
Det runged' i Salen, høit Fløiterne klang,
En Qvinde jeg saae — og jeg hørte de sang;
Hvor var det? Naar var det? Jeg ikke veed:
— Der fødtes min unge Kjærlighed!

Piger og Knøse lege „tag fat,"
Skjult har Amor i Hækken sig sat,
Amor er med, naar Hjertet er ungt,
„Kjærligheds Guld er saa rigt og saa tungt!"

Vandrer-Liv.

(1829.)

Gaardhunden gjøer — dens Tænder ere saa skarpe.
En Qvinde træder i Forstuen ind,
Ak, Armod sidder paa Kjole og Kind,
Hun synger og spiller paa Harpe.

En usel Hest bag Gjærder søger sit Foder;
Hist holder Vognen med Dyne og Skuur,
Der sidder Manden i Guds Natur
Med Barnet, som skriger paa Moder.

Han kysser lidt og kniber til Forandring;
Snart kommer Qvinden med Penge og Brød,
Saa dier hun Barnet paa sit Skjød,
Mens Manden bereder til Vandring.

Rosen.

Du smiler her fra Hækkens grønne Blade,
Som Englen smilte til det første Par.
I Morgenduggen Blomsterne sig bade,
En Draabe kun Du paa dit Blomster har.

Er det en Taare, Alfen græd, og sukked'
Fordi Du er saa smuk og dog skal døe?
Med Ungdoms-Fylde, Bladene halv lukked',
Sødt drømmende Du staaer paa Jordens Ø.

Hvad drømmer Du? Din Drøm ei kjender Smerte,
Dit Liv er Kjærlighed, din Sjæl er Duft,
Dit Hele er et saligt Digter-Hjerte,
Der Himlen seer, hvor Andre see kun Luft.

Fyen.

(1830.)

I.

Ja, Fyen er ret et herligt Land!
Det kan dog ingen negte.
Der vexle Skov og Mark og Strand,
Og Hjertet der er ægte.

Selv Navnet Fyen betyder fiin,
Og vil saa meget sige,
At Fyen det er en Have fiin,
For hele Danmarks Rige. —

II.

Ved Tanken om min Føde-Ø,
Forsvinder hver en Smerte!
Den favnes af den stolte Sø,
Og kaldes „Danmarks Hjerte."

Her havde Freia fordum Bo,
Nu flyer hun disse Kyster,
Thi ellers havde Den To,
Nys saae jeg hendes Søster.

Phantasus.

(1829.)

Jeg boer hos Hyrden hist ved Bjergets Fod,
Hvor Hjorden græsser dybt i Dalens Skygge;
Tidt sidder jeg hos ham ved Bøgens Rod,
Høit i hvis Top de vilde Duer bygge,

Naar han paa Fløiten tolker Elskovs Lyst,
Og Phyllis synker salig til hans Bryst,
Da staaer jeg hos dem, blæser Bobler skjønne,
Mens Solen synker hist bag Skovens Grønne.

Jeg boer paa Fjeldet, hist i Ridderborgen,
I Folkestue og i Kongesal;
Jeg har mit Hjem hos Glæden og hos Sorgen,
Paa Bjergets Nas og i den snevre Dal.
Jeg boer i Skibets Rum bag Plankens Sider,
Med Fiskeren jeg over Dybet glider.
Jeg trænger gjennem Klostrets skumle Muur,
Og gjester Nonnen i sit Fangebuur.

Snart leger jeg i Fjeldets dybe Grotte,
Og jeg kan mane Nattens Aander frem;
I Syd og Nord sees mine Trylleslotte,
I Dybet og i Himlen er mit Hjem.
Paa Kampens Dag staaer jeg for Heltens Øie;
Og bringer Seirens Palme fra det Høie;
Jeg følger Vandreren i Ørkenens Sand;
Jeg aabner Skjalden Aandens Drømme-Land.

Selv Barn, jeg helst vil lege med de Smaa,
Min Tylle-Verden de jo bedst kan fatte;
I Hytte og i Borg de mig forstaae,
Jeg bringer med saa underfulde Skatte.
Vi kjende ikke Livets Kamp og Sorg,
Og Hyttens Krog bli'er til en Ridderborg,
Ja, Stokken er en stolt og modig Ganger,
Den lille Svale Borgens Mester-Sanger.

Da lege vi i Aften=Solens Guld,
Som Bjerge staae de gyldne Skyers Række;
Da toner Træ og Blomst saa underfuld,
Paa Bækken seiler Sivets lette Snekke.
En Uveirs=Sky staaer over Bjergets Lund,
Regnbuen luer fra den sorte Grund;
Hist dykker Maagen sig i Bølgens Strømme.
O! kan Du glemme Barndoms søde Drømme!

Da Du var lille, tidt vi leged' sammen,
Paa Skammelen vi ved Kaminen sad;
Da saae vi Billeder i Glødild=Flammen,
Og Sjælen følte sig saa salig glad.
Hvert Eventyr os Sandheds=Præget bar,
Kun Livet her et Eventyr os var;
Vi saae ei blot Cherubers skjønne Vrimmel,
Nei, selv Gud Fader i sin høie Himmel.

Min Undskyldning.

(1831.)

Liebe kann einen Satan bekehren.

Hoffmann.

Om mine Digte
Man sige vil,
At her det neppe
Gik rigtigt til.

Ja, til slig Tale
Man er parat,
At de fra Heine
Er' Plagiat.

Ak, hvis de ligne,
Er jeg dog fri:
Gud Amor ene
Er Skyld deri.

Herregaarden og Børnene.

(1832.)

Maanen, som en Havfrue, fra den fjerne Old,
Svømmer hen ad Himlen, deilig, men saa kold.
Skoven staaer med Riimfrost, glimrende og hvid,
Drømmer vist i Natten om sin Sommertid,
Om de grønne Blade med den friske Duft,
Om de smukke Blomster og den varme Luft.
Ja, hvert Træ i Skoven har sin Sommer-Drøm,
Der, som Digter-Hjertets, døer i Tidens Strøm.
Mark og Enge dækkes af den hvide Snee,
Paa de døde Blomster vil ei Livet see;
Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Kyst,
Anelser og Længsel fylder hvert et Bryst.

Som et Skyggebilled', sat mod Luftens Blaa,
Staaer hist Herregaarden, der er Taarne paa!
Alt er gothisk gammelt, hvilket Maleri!
Ret som Riddertiden slumrede deri.
Under Vindebroen ved de frosne Rør,
Er' i Muren Huller; der var Fængsler før.
Vaabenet med Indskrift over Porten staaer,
Og om Vindueskarmen kunstigt Løvværk gaaer.
Mellem to Karnapper groer en mægtig Lind,
Der, ad Vindeltrappen, vil vi træde ind.

Hvilke gamle Døre! og hvor de er' smaa!
Ovenover stolte Hjortetakker staae.

Gjennem hele Fløien stræfker sig en Gang,
Maanestinnet gjør den mere dyb og lang.
Riddersmænd og Fruer, mens vi gaae forbi,
See, som bundne Aander, fra hvert Malerie.
Hvem er vel hiin Ridder med det mørke Blik?
Engang stolt og modig, han i Livet gik;
Mægtigt svulmed' Hjertet, Jorden har ham gjemt,
Ei hans Slægt man kjender, her hans Navn er glemt!
Hvilken deilig Qvinde! Liv og Aand man seer.
Og af disse Former er nu intet meer?
Intet meer, undtagen dette Farvespil,
Som hver Livets Sommer meer henbleges vil!
Dette Smiil om Munden, dette Tanke=Blik,
Denne Sundheds=Farve hendes Kinder fik;
Alt er Støv og Aske, Alt i Jorden gjemt,
Og, som Hjertets Drømme, Sorg og — Glæde, glemt!

Tys! fra Salen klinger Toners Harmoni,
Hornets dybe Klage smelter hen deri.
Dersom hvert et Hjerte, hørligt, Toner fik,
Hver en Fryd og Smerte fremsteg i Musik,
Hvilken Aandeverden, fuld af Poesi:
Saga har i Noder Stykkets Melodi;
Folkets Drøm om Frihed døer, som Hornets Klang,
Men selv den er Tacter til en Friheds=Sang.

Hvert Portrait paa Væggen, mens jeg gaaer forbi,
Aandes halvt tillive ved min Phantasi.
Sært Musiken klinger; Sang og Lystighed
Bruser gjennem Salen; dog ei dette Sted

Er det, vi vil gjeste! nei, her ganske nær
Tvende Smaaborn bygge; lad os komme der!
See, en lille Pige og en ældre Dreng,
De har her i Stuen hver sin egen Seng.
Barnehjertet drømmer uden dybe Suk —
Er Du, Barneverden, da saa stor og smuk?
Græder ikke Barnet bittert, tungt og haardt
For den pæne Dukke, man har taget bort?
Lige salt er Taaren, lige Hjertet slaaer,
Som hos os, naar Haabet isner i sin Vaar.
Men med Barne-Taaren triller Sorgen hen,
Og paa Kinden sidder Smilet sødt igjen.

Naar en Brand man svinger lysteligt omkring,
Gløde der jo Ringe ved de raske Sving.
Ja, et enkelt Lyspunkt i sin snare Flugt
Skaber Barndoms-Verd'nen dobbelt stort og smukt.
Lad Forstanden sige: „det var simple Ting!"
Rundt om Verd'nen staaer det, en Saturnus-Ring.
Taager, ved det Fjerne, selv som Skyer staae,
Hvor Erindrings-Solen maler Roser paa.

Ja, en Drøm saa deilig, fuld af Drømme selv,
Er' de korte Timer paa vor Barndoms Elv!
Alt har Liv og Hjerte paa vor første Vei,
Og vi er' uskyldig', thi vi veed det ei. —
Hjertet fast sig klynger til de kjære Smaa,
De er' just saa store, de kan Himlen naae!
See de To herinde, hver med Haand ved Kind,
Øinene halv lukked', de vil sove ind;
Men hvor kan de sove! Glæden vil det ei!
Tænk, imorgen skal de, o, saa lang en Vei!

Første Gang just er det, de skal til en By,
Og en stor, betænk dog! — Var det Morgengry!

„O, var det dog Morgen!“ sukke begge To,
Hjertet vil iaften ikke gaae til Ro;
Tanke følger Tanke, skaber Alt saa smukt,
De er' alt paa Reisen med den største Flugt.
Diet meer sig lukker; Pigen sover nu,
Hører ei, hvor Broder hvisker: „sover Du?“
Hun om Reise drømmer, han har ingen Ro.
Sove? Han? Bevar' os! hvor kan Sligt man troe!
Vaagen Alt han skuer, o, var det dog Dag!
Anelse og Længsel driver Pulsens Slag. —
— Ha! det er alt Morgen, rask det gaaer afsted,
Barnehjertet synger høit af Salighed:

Ud i Verden! rask afsted!
Det er, see dog bare!
Ret som Mark og Eng løb med,
Os det er, der fare.

Nu paa Land og nu paa Se,
Som det sig kan skikke,
Gid jeg dog maa aldrig døe!
Nei, det vil jeg ikke!

Reise bort med Fae'r og Mo'er —
Det er, som jeg svæver!
Verden er saa stor, saa stor!
Gud skee Lov, jeg lever!

Blomsterne under Sneen.

Gjennem Sneen Solens Guld
Falder paa min Pande,
Løfter mig fra sorten Muld
Op til Lysets Lande.

Sneen smelter for min Kind,
Kjærlighed jeg drømmer,
Men den kolde, skarpe Vind
Død mig gjennemstrømmer!

Børnene i Vognen.

Intet Træ har Blade paa,
Hvid' er Mark og Enge!
Men hvor kan dog Krattet staae
Med sit Løv saa længe?
See, med bruunt og gule Haar,
I den hvide Snee det staaer!

Løvet.

Engang deeltes Verden ud
Mellem Djævelen og Gud;
Da til Mennesket de kom,
Blev' de begge enig' om,
At saalænge, som eet Blad
Endnu fast paa Grenen sad,
Skulde Sjælen Gud tilhøre,
Ingen turde Ondt den gjøre;
Djævelen sin Deel først fandt,
Naar det sidste Blad forsvandt.
Derfor lod den gode Gud
Først, naar Krattet springer ud,

Og det nye Grønt vi finde,
Alt det gamle Løv forsvinde.
Fast det staaer fra Top til Rod;
Thi vor Herre er saa god!

Postkarlen.

Her i denne lille By,
Der har næsten reist sig ny,
Skal engang — naar, har jeg glemt —
Fjenden have hærget slemt;
Alting sank i Brand og Gruus.
— Yderst laae et lille Huus,
Det var Aften, Lys man tændte,
Fjenden var mod Nat i Vente. —
Hvilken Jammer! hvilken Nød!
Bittre, salte Taarer flød.
Kun den gamle Bedstefa'er
Sad taalmodig, taus i Krogen
Intet Suk hans Læbe bar,
Fromt han sang af Psalmebogen:
„Herren i vor Nød og Vaade,
Kan en Skandse om os slaae!"
Sønnen hørte mørkt derpaa,
Hvor var der vel Hjelp og Naade?
„Aldrig meer," det var hans Ord,
„Skee Mirakler paa vor Jord!"
Men den Gamle, from og rolig,
Psalmen sang i Sorgens Bolig;
Og de lytted' til hans Sang,
Folded' Hænderne og bade,
Sang med ham endnu en Gang.
Som de da i Kredsen sade,

Graaden svandt fra deres Kind,
Og de sov saa stille ind.
— Natten gik, de vaagned' trøsted',
Der var Fred og Tro i Brystet.
Taus de lytte. Alt er stille.
Døren nu de aabne ville,
Men den viger ei, thi see,
Huset ligger skjult i Snee!
Det har fyget stærkt i Nat,
Men ei Byen kan man kjende,
Alt i Gruus og Ild er sat
Af den kaade, grumme Fjende;
Kun det lille Huus i Sneen
Saae de ei — det Frelse fik,
Medens Døden grumt med Leen
Gjennem mangt et Hjerte gik.
Herren selv, som kjender Trangen,
Havde under Psalmesangen
Dækket det mod Ild og Landse,
Bag ved Sneens hvide Skandse *).

Fuglene.

Smaabørn, kjør kun rask afsted!
See, qvivit! vi komme med.
Det er Fastelavn i Dag,
Vi skal til et lystigt Lag;
Katten, som vil faae os fat,
Har de nu i Tønden sat.
Fare! Fare! Krigsmand!
Døden skal han lide,
Han kom dog til allersidst
I den sorte Gryde!

*) Et Folkesagn.

Børnene.

Snart vi nu til Byen naae!
Der er' mange Taarne paa.
O, den er saa stor, saa stor!
O, men see, Du søde Mo'er!
See, en levende Husar,
Som Du os ham tegnet har!
Levende med Hest og Spir,
Ikke malet paa Papir!
Her er Byen! søde Gud!
Saadan seer vist Himlen ud.

September.

(1832.)

Septembers herlige Natur,
Med Veemod og med Glæde,
Er Aarets Farve-Klang-Figur,
Hvori en Gud har Sæde.
Da drømmer Norden, den er Syd,
Hver Farve hæver sig til Lyd;
Hør, dybe Aande-Toner
Fra Skovens høie Kroner!

Naturens Billed-Galleri
Dybt til vort Hjerte taler,
See, Maleri ved Maleri!
Og Alt Originaler!

Alt med Betydning, rigt paa Aand,
Alt fra den store Mester-Haand,
Betragt hvert Stykke nøie,
Med Hjerte, som med Øie.

Her staaer et Huus, ja muligt fleer,
Men Skoven reent det dølger,
Man Qvisten kun af Huset seer,
Og saa, hvor Røgen bølger;
Det er en dansk Original,
Der kun gjengives kan af Dahl;
See Mark og By og Kirke,
Og forrest tvende Birke.

I Aftentaage Dagen døer,
Den kaster lange Skygger;
See her en Sump med Siv og Rør,
Hvor just en Vildand dykker.
Det er en sand, en smuk Maneer,
Man lignende hos Ruysdael seer, —
En trøsket Piil paa Marken
Smukt speiler sig i Parken.

Dernede staaer en vældig Tyr
I Vandet op til Boven,
See Bakken med de andre Dyr,
Og Himmelen foroven!
Et ægte pottersk Maleri,
Dog han har ingen Deel deri —
Gebauer da? — Jeg troer det,
Vor Herre selv har gjort det!

En Tremast hist paa Søen gaaer,
Saa lysteligt den frænger;
Matrosen høit i Masten staaer
Og ordner Seil og Stænger.
Det ligner Eckersberg jo lidt!
Maaskee er det af Arnold Schmidt?
De hvide Maager dukke,
Hvor Bølgerne sig lukke.

Nu Skoven staaer i Farve-Pragt
Med prægtig Lys og Skygge;
Ei Carravaggio har lagt
Meer i sit bedste Stykke.
Hver enkelt Farve sees deri,
Og dog er Alting Harmoni,
Det staaer med Lys og Skygge,
Et synligt Tonestykke!

Den solbelyste, grønne Vang,
Det høie Blaa foroven,
Dig synger Livets muntre Sang,
Som Fuglene i Skoven;
Det toner lysteligt i Dur,
Imens den stolte Skov-Natur
I Mol dit Bryst indvier
For Farve-Melodier!

Ja, til en Kirke, høi og stor,
Sig Skovens Bøge reise,
Og fra det høitidsfulde Chor,
Som ved en Bach og Weyse,

Man hører Orgel-Melodi.
Det er vort Hjertes Poesi,
Det er Naturens Stemme,
Thi her har Hjertet hjemme.

Rundt om den dybe Stilhed naaer,
Mens Glands vort Syn opliver;
Den skjønne Sommer fra os gaaer,
En Afskeds-Fest den giver,
Thi staaer den i sin Farvepragt;
Saadan, i kongelige Dragt,
Gik Jephtas Datter smykket
Did hen, hvor Døden bygged'.

O, Sommer! Livets Farveskjær,
Som Boblen, snart Du mister;
Naar Farverne er' stærkest der,
Saa veed man jo — den brister.
Din høie Pragt, din dybe Ro
Opfylder os med Haab og Tro;
See Mark og Eng og Skove
I Farver Herren love!

I Sphære-Sangens Harmoni
Hver Klode mægtigt klinger,
Paa hver dens egen Melodi
Sin Klang-Figur frembringer,
Den viser sig i Farveskjær;
September bringer Jordens her,
Og Farve-Melodier
Vor Sjæl til Gud indvier.

October.

(Molltoner.)

Storken er reist til fremmed' Land, Spurven boer i dens Rede;
Løvet falder, men Bærret staaer rødt paa den sorte Hede.
Taagen ligger saa kold og klam, Vedet fældes i Skoven,
Bonden gaaer paa den vaade Mark, vælter Jorden med Ploven.
Over de sorte Muldvarpskud flyver en vildsom Svale,
Skjuler sig mellem Mosens Rør, kan ei synge, ei tale.
Draaben falder saa kold og tung ned fra Træernes Grene;
Minderne leve, uden dem følte sig Hjertet ene.
Som Oceanets dybe Ro førend Stormene stige,
Ja, som et Havblik er der i hele Naturens Rige,
Havblik, Forbudet paa en Storm, snart den stiger med Vælde,
Da skal Skoven staae som et Vrag, alt de Masterne fælde.
Tomhed breder sig meer og meer, her er ei Fryd, ei Smerte;
Livstomt staaer den stolte Naturs svulmende Digterhjerte.

Saa døsigt Taagen ligger
Rundt om det visne Krat.
Du kan ei mere drømme.
O svulm, I vilde Strømme!
Ryst Storm din stærke Vinge,
En anden Dval Du bringe,
Ei denne sløve Hvile!
Send Dødens skarpe Pile,
Dig Straa-Død er forhadt!

Stille! see, hvor Taagen løfter høit sig fra den vaade Vang;
Hist bag Kirken synker Solen, Straalen falder bleg og lang.

Sit „Lev vel" den stille hvisker til sit Hjertes Troubadour;
Med det gule Løv, som falder, svarer sorgfuldt Guds Natur.
Endnu een Gang, men den sidste, Solen Afskeds-Kysset sender,
Underligt, see hist i Byen, paa en Rude Straalen brænder.
Ogsaa der October bygger bag den nøgne hvidgraa Muur,
Men det eier her et Hjerte, dødt det er i Guds Natur.
See, det lille lave-Kammer er saa hyggeligt, saa reent,
Alt for kort er Gulvetæppet, men det pynter dog saa peent.
Ambra-Træet staaer i Vinduet i det blege Aftenskjær,
Hvor en halv afbladet Rose Efteraarets Billed bær.
Rokken snurrer, der hun sidder; — „Er, som Himlen, Øiet blaat?"
Det er kun en gammel Jomfru! bleg er Kinden, Haaret graat.
Her hun lever eensomt stille ved sin Rok og sine Minder.
Dagen gaaer, og Dagen kommer. Saadant afmaalt Aaret svinder.
Ogsaa her var Vaar og Sommer, friske Blomster, Rosenrødt.
Kjærlighed fik dette Hjerte, og end er ei Hjertet dødt!
Haab og Længsel, Ungdoms Drømme, er nu Veemods Melodi; —
Det er kun en gammel Jomfru — hende Verden gaaer forbi.
— Stille! hør fra Kirketaarnet Klokken dybe Toner gav.
Tause Mænd i sorte Klæder staae rundt om den aabne Grav;
Kisten sænkes ned med Snore, Præsten kaster Jorden paa;
„Fred" det toner. — — Gid mit Hjerte bag de fire Bræder laae!
Uden om mig, selv i Haabet, Livet som October staaer!
Digterdrømme, Livets Lykke, Alt jo til sit Løvfald gaaer!
Eventyret vel jeg mindes om den stolte Fiskerviv,
Som bestandigt ønsked' Mere, og det stod ved Ønskets Bliv.
„Konge, Keiser, selv Gud Fader" — da tilsidst, som ved Magi,
Atter i den dybe Leergrav sad hun — Drømmen var forbi!
Flamme-Ønsker, Haab og Længsel stige, medens Hjerter slaae,
Men tilsidst den dybe Leergrav bliver Alt, hvad her de saae!

Spillemand, spil paa Strænge,
Barmen er mig trang,
Hvo kan savne længe
Barnets simple Sang?
Ride, ride Ranke!
Flyv affted min Tanke,
Flyv hen over Bjerg og Elv,
Hjertet bliver først sig selv
I sin Barneverden!

Spillemand, spil paa Strænge,
Grib med stærke Slag!
Haabet gaaer i Enge
Den lange Livets Dag,
Finder, selv i Moser,
Krusemynt og Roser,
Synger: „Ro til Fiskeskjær,
Mange Fiske faae vi der,
Aldrig Haabet slipper!

Spillemand, spil paa Strænge,
Livet er saa smukt,
Ei det varer længe,
Snart er Lampen slukt.
Klappe, klappe Kage!
Graven er tilbage —
Giv hver Grille kort Besked,
Qvist den op, og qvist den ned,
Saa falder den i Asken!

Spillemand, spil paa Strænge,
En October-Sang;
Taagen staaer paa Enge,
Barmen er saa trang.
Visselul mit Hjerte!
Vug' i Søvn din Smerte!
Bedst i Graven Vuggen staaer,
Om end ikke Gængen gaaer,
Der ei Barnet græder!

Paaske-Sang.

(Efter det Italienske.)

(1836.)

Da jeg bad paa Oliebjerget,
Trængte Blodet frem som Vande,
Stod i Draaber paa min Pande,
Det i Strømme flod for Dig.
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Da de bandt mig fast til Søilen,
Sloge mig med Svøber stærke,
Saa der fremsprang blodigt Mærke,
Jeg taalmodig led for Dig.
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Da jeg ſpottet blev ſom Konge,
Stod til Spot og til Vanære,
Maatte Tornekronen bære,
Al min Tanke var hos Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Udſkjældt, dømt til Skjændſels-Døden,
Medens Tornekrandſen ſaared',
Korſets Byrde jeg har baaret,
Gaaet Dødens Gang for Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Da paa Korſets Træ jeg hængte,
Naglet gjennem Been og Hænder,
Led en Qval, ei Verden kjender,
Vilde jeg jo døe for Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Spydet jog de i min Side,
Og fra den udſtrømmed' Vandet,
Dødens Tegn. Var det vel Andet?
Livets Tegn det var for Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Ei Du ſaae de dybe Vunder.
Kjær Du var mig meer end Livet.
Jeg mit Blod for Dig har givet!

Intet var for stort for Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Kunde jeg vel give Mere?
Jeg mig hengav uden Dvælen,
Jeg for Dig udaanded' Sjælen,
Al min Kjærlighed var Dig.
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Født og baaret af Maria,
Jeg din Broder blev i Kjødet;
Daglig end i Alter=Brødet
Bydes Legemet for Dig.
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Naar jeg, som Gjenløsnings=Summen
Selv mig hengav her paa Jorden,
Hist jeg Livets Sum er vorden,
Hist jeg Lønnen er for Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Tænkte jeg i Døden paa Dig,
Skulde jeg da vilde mindre
I min Himmel Dig erindre?
Verdens Herfker mindes Dig!
Vee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Billeder fra Jylland.

(1830.)

I.

Fra Eid'rens Strøm til Skagens nøgne Banker
Den jydske Halvø krummer sig mod Nord; —
— Den fede Hjord i Kloverengen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord.
Sorgespillet Svend Grathe.

Da Oldtid kun var nyfødt Skum paa Tidens stolte Bove,
Laae Jylland som et Vildnis stort, med dybe, sorte Skove;
Een Skov det hele Land kun var, hvor stolte Ege groede,
De stærke, tykke Grene fast sig i hinanden snoede,
Og Ørnen bygged' Rede her, og Ulven grov sin Hule,
Men ingen Snekke gled endnu forbi mod Nordens Thule;
Og intet Øreslag der faldt, en Dæmring laae derinde,
Og Secler svandt, før Skoven saae sin første Mand og Qvinde.
Den vilde Kraft fandt her sit Hjem, Naturen stod ei ene,
Og Fuglene saa lystigt sang fra Skovens grønne Grene.
— Men dybt fra Havet Taagen steg, saa skarp og dog saa stille.
Den slukked' Solens Ild, man saae ei længer Straalen spille.
Da isned' Blomst og Græs og Krat, selv Skovens stærke Stammer,
Og Bølgen steg og kjæmpede mod Jordens rødblaa Flammer.
Med Hyl sig styrted' Skovens Dyr fortvivlet ud i Havet,
Og Menneskет drog fra et Hjem, som Bølgerne begraved'.
Den vilde Skovbrand angreb Alt, hver Fugl, hvert Rovdyr døde,
Som Lava damped' Ahlen. — — Alt i Secler var et Øde.
Da vorte Lyngen høi og sort, med violette Blommer;
Med Skove Landets Østkant stod, smukt i den varme Sommer,
Og Fuglen kom med lystig Sang, og byggede sin Rede,
Og Menneskет et Eden fandt her bag den sorte Hede;

Og Kjæmper færdedes og faldt — Og Troskab fandt sin Arne,
Og Sangeren var Folket kjær, det lære vi af Hjarne.
Paa Heden holdt da Kongen Thing, og Hornet kaldte sammen,
Saa mangt et kraftigt Ord blev talt, og Natten svandt i Gamnen; —
Og hele Slægter svandt, som den, med deres stolte Drømme,
Mens Maanen seiled' taus, som nu, paa Tidens Verels Strømme.
Den saae dem plante Christi Kors, den hørte Munkens Sange,
Mens Bølgen brødes, end som nu, mod Skagens hvidgraae Tange.
Den saae hiin stolte Ridder-Tid, den saae dens Borge gløde,
Den saae Niels Ebbesen, som Helt, for Danmarks Frelse bløde. —
— Den lyser endnu bleg og rund, som Tidens store Øie,
Paa Jyllands skovbekrandste Kyst og lyngbegroede Høie,
Seer Vesterhavet med sin Storm, der kuer Egens Grene,
Mens Fredens Blomster vore smukt om Heltens Bautastene.

II.

Den jydske Hede i Regnveir.

Röslein, Röslein, Röslein roth,
Röslein auf der Haide.
Goethe.

Ak Himlen staaer med Graat i Graat,
Og Regnen rusker nu saa smaat.
See, Heden hist og her sig hviner,
Men Lyng og Lyng og Lyng man øiner;
Hver grønlig Plet gjør Hjertet glad,
Skjøndt Græsset ligner Andemad.

Saa tungt i Sandet Vognen gaaer,
Og Lyngen ind mod Hjulet slaaer;
To Smaa-Børn vogte Faar ved Veien,
Hør Drengen blæser paa Skalmeien,

Imedens fromt hans Søsterlil
En Psalme synger os dertil.

Hun ogsaa andre Viser veed,
Selv den om: „Roat, som faldt ned —"
— Men tys! hvo er det, som sig nærmer?
Det er' Nomade-Folk, som sværmer;
Zigeunere de er' paa Tydsk,
Men kaldes Kjeltringer paa Jydsk.

See Konen her er ikke styg,
Hun bærer Vuggen paa sin Ryg;
Den Lille sover der og drømmer,
Skjøndt Regnen over Vuggen strømmer;
De andre Unger ved Siden gaae,
De traske godt, skjøndt de er' smaa.

Hvo veed —? Selv Tanken gjør saa godt
Maaskee jeg her, skjøndt Alt er graat,
Skal deres Preciosa møde,
Den „fine, line, søde, bløde!"
Hvor er hiin Sol paa Hedens Nat?
Mon hun er alt i Hullet sat?

III.

Hvile paa Heden.

— — — den nøgne Hede,
Som er sin egen Grændse — —
Grundtvig.

Sørgende, stor ligger foran os
Den sortbrune Hede;
En enkelt Enebærbusk hæver sig lysegrøn
Frem mellem Lyngen.

Rundt om er Bakker og Høie,
Der som en Bjergryg sig strække langs gjennem Landet.
Men ved hver Skrænt,
Ja ved Hjulsporet selv,
Fremtrænger den rødgule Ahl.
Det er, som glede vi over en Klode, der uddød
Laae under os, en sørgende Grav.
Men Fuldmaanen skinner saa smukt paa den dunkelblaa Himmel,
Hvor de underligt formede Skyer
Glide henad, som svømmende Bjerge.
Alt er saa stille.
Man hører kun Vognhjulets Skuren
Dybt i den sandede Vei;
Men stille sidde de Reisende, indsvøbt i Kapper,
Thi skarp blæser Vinden fra Vest
Over den øde, sortbrune Hede.

Her ligger et Huus,
Ensomt, midt i den ubeboede Egn,
Faldefærdigt og lavt;
Ret som et Vrag i det blikstille Hav
Staaer det foran os.

Der i løse, natlige Dragt
Viser Huusmoderen sig.
Hun er hæslig, gammel og bruun;
Skjødesløst hænger det lasede Skjørt
Om de skarpe, knoklede Lænder.
Snart gjør hun Ild med den tørrede Lyng;
See hun puster, og Røgen
Hvirvler kulsort iveiret,
Og Flammen kaster sit rødlige Skjær
Paa det magre, rynkede Ansigt.

Udenfor leire vi os,
Lave vor Punsch og sidde, som Guder,
Stolt, paa den sortbrune, slumrende Jord,
Der seiler med Maanen i Luften.
Den Gamle griner saa smaat og nipper
Til Punschen, hun fik, og fortæller
Om Spaniolerne, som
Her i Krigens Tid havde været,
Hvordan de fremmede Gjester, dem Ingen forstod,
Her midt paa Heden sloge Leir;
Hvordan de ofte græd ret som Børn
Og nævnede Hjemmet,
Snart dandsed' og sprang i de maaneklare Aftener
Og sang deres fremmede, hjemlige Sange,
Langt fra Hjemmet, alene,
Paa den øde, sortebrune Hede. —

Vort Maaltid er endt.
Vi sidde paa Vognen igjen
Og nikke Farvel til den Gamle,
Der spøgelseagtigt stirrer paa os og nikker igjen.

Men bag Døren
Titter en halvvoxen Pige nysgjerrig frem;
Forundret seer hun paa os, gaber og strækker
De dovne, deilige Lemmer,
Saa Kjolen, hun løst har slængt om sig,
Gaaer bort fra den fyldige Skulder
Og viser os Marmor paa Heden.

IV.

Længsel med Potterne.

„Lad Fovlen flyv',
Lad Taagen dryv'" —
Sallingboe Hyrdesang.

Hist hvor man kun seer Lyngen groe,
Der laves Jydepotter jo,
Der laves store, laves smaa,
Paa Vognen snart de pakked' staae,
Og see, med Potter rigt begavet,
Den reiser langveis over Havet.

Ak see, nu kjører den afsted!
Og Pottefaderen er med;
Hans lille Dreng ved Døren staaer,
Med nødbrun Kind og gule Haar,
Han seer paa Vognen, som nu kjører,
Og sært det i hans Bryst sig rører.

Han føler, nei, han veed ei hvad!
Med Potterne han reise gad,
At see Soldater, Skov og By,
Med Kirketaarne høit mod Sky;
Ja Havet med de stærke Strømme,
Og Alt, hvad han kun saae i Drømme.

V.

Drengen og Moderen paa Heden.

Det Grønne, Blaa og Røde var kun Tant, —
Maaskee det Sorte turde være Sandt.

C. Wilster.

O sig mig dog, kjær' Moder, hvad aldrig Du har sagt,
Naar skal jeg see min Fader? Er han i Jorden lagt?
Ei før Du mig fortalte, hvem dog min Fader var,
Derfor saa sære Drømme jeg tidt om Natten har!
Var ei min Fader Konge? — Tidt tænker jeg derpaa!
Og hvorfor skal vi evig paa denne Hede gaae?

Hvor er' de sorte Skove, hvor der var Dands og Sang?
Hvor er' de store Bjerge, som jeg har seet engang?
O sig, hvor er min Fader? O sig mig, hvem han var!
Thi underlige Drømme jeg tidt om Natten har!
O sig mig dog, kjær Moder, kan Du min Drøm forstaae?
I Nat da var det for mig, som jeg min Fader saae.

Regnbuen stod foran mig, af tvende Bjerge holdt,
Men oppe under Buen min Fader svæved' stolt;
Om Halsen hang en Kjæde, og han en Krone bar,
Og Engle fløi omkring ham paa hvide Vinge-Par.
Jeg saae ham ad mig vinke, det Hele var saa klart;
O, sig mig dog, kjær Moder, sig, finde vi ham snart?

Ti stille med din Drømmen! Du altfor stort har tænkt!
I Ungarn, hvor Du fødtes, der blev din Fader hængt.
Stolt var han, som en Konge, selv da han hængtes op!
Nu har de sorte Ravne fortæret længst hans Krop.
Da jeg brød ud af Hullet, Du ved mit Hjerte laae — —
Nu, bliv ei bleg om Kinden! — Nu! — vil Du bare gaae!

VI.

Maleri fra Syllands Vestkyst.

Den hele jorden ligner här ett lik,
Oeh himlen står liksom en mördere,
I blodig skrud, betragtande sit offer.

Atterbom.

Man seer ei Træ, ei Busk, selv Lyngen vil ei groe,
Fra Sandet pipper frem et Græsstraa eller to;
Sandklitter reise sig, de verle Dag for Dag,
Og rundt om stikke frem de nøgne, sorte Vrag.
Foruden Grændse Havet udstrakt for os staaer,
Speilklart og glat det er, saa langt som Øiet naaer;
Strandbredden er belagt med Stene, store, smaa,
Og alle runded' smukt, see: røde, hvide, blaa!
Hist komme Fiskere, de gaae til Havet fro;
En herlig Slægt det er, med Marv i hver en Kno.
Nu læses først en Bøn, fromt folder sig hver Haand,
Saa ile de med Christ, Gud og den hellig Aand.

Den gamle Mo'er paa Klinten staaer,
Saa graat som Sand er hendes Haar;
Hun drikker Solens Ild saa smaat,
Og skutter sig, det gjør saa godt.
Men som hun ret paa Havet seer,
Strax hendes gustne Ansigt leer;
Thi ude, hist paa Bølgens Hjem,
En prægtig Seiler glider frem,
Men uden Roer og uden Mast,
Den borer sig i Sandet fast.
Det Dødningskibet er, man seer,
Thi see — — — nu er det ikke meer.
Da knæler fromt den gamle Mo'er.

Hun læser høit et Fadervor,
Og siger: „Gud til os Du see!
Lad det paa vores Kyst dog skee!
De drukne vist, den hele Flok,
Men vi skal leve, veed Du nok.“

Blikstille hviler Havet, tyst som de Dødes Hjem,
Men underligt fra Dybet en Susen stiger frem;
De mange Fiskerbaade med Bytte, høit i Lag,
See, hvor de søge Kysten med stærke Aareslag.
Med eet sig Floden hæver, den stiger meer og meer,
Den grumset sorte Bølge høit som et Bjerg man seer.
Vel hundred' Favne reiser den sig med Gny og Larm,
Men Brændingen den knuser til Støvregn i sin Harm,
Dog gjennem hver en Brænding hver Fiskerbaad nu gik,
Stivt holdt hver Fisker Aaren, hver saae med Ørnens Blik;
Nu springe de i Søen, de drage Baaden frem,
Saa slæbe deres Qvinder det rige Bytte hjem.
Dybt bøiet under Vægten de gaae med deres Smaa,
Mens Manden mørk og stille ved Stranden seer derpaa.
— Hvad svæver over Dybet? Hvi er saa taus hver Mand?
Det er et Skib i Havs-Nød, det driver stærkt mod Land.
See, Masten alt er kappet, i Brændingen det staaer,
Et Nu — og Kjæmpebølgen det knust mod Kysten slaaer.
Betragt! Mandskabet klynger sig om den store Mast,
Høit op paa Land den hvirvles ved Bølgens stærke Kast.
Er' de nu frelst? — Nei, Bølgen dem river atter med,
See Masten, hvor den ruller, den knuser hvert et Led.
Nu styrter den i Dybet, man hører intet Suk.
— Snart tier Storm og Bølge, og Natten er saa smuk;
Da ligger Stranden broget med Vare og med Stads,
Havgasserne da juble, og gjør' et stort Collats.

VII.

Phantasi ved Vesterhavet.

Herlige Hav!
Ved din svulmende Barm har jeg hjemme.
Ingemann.

Er' disse høie, sorte Masser Fjelde?
Nei! fremad styrte de med Vælde,
Og Sneens Dynger paa den høie Tinde,
Snart stige, snart forsvinde!
— Er det da Skyer, som i Dalen svæve,
Og nu med eet sig høit mod Himlen hæve?
Nei, det er Havet! — hør dets dybe Sang,
Ei hørte Øret før slig Orgelklang,
Den ryster Sjæl og Tanke,
Thi her er alting stort og uden Skranke.
— Hvad gjemmer Du, o Bølge, i Dybets Bugt?
Hvad saae Du paa din stolte Flugt?
Hvad hørte Du? — Du Jordens Vugge, Jordens Grav,
Herlige Hav!!!
— Din Bølge saae ved Nordens Pol
Den ei synkende Sol,
Isbjergenes evige Lag!
Den følte Ækvators brændende Dag;
Den hviled' stille, udbredt som et Klæde
Om Den, hvor Pilene græde!
Den hørte paa Klippens, paa Sandets Kyst,
Hvad dybt der sig rører i Menneskets Bryst;
Den sang jo omkap med hver Fugl paa Green,
Og gik over Perler og Dødningebeen.
Den skued' ved Luftningens Stemme, ved Stormens Chor,
Verden saa undrende stor!

Ja stor Du hæver Dig selv i din Vugge og Grav,
Herlige Hav!
Og dog, hvad er vel Du, mod Himlens store Sø,
Hvor Jorden staaer kun, som en lille Ø,
Hvor Sol og Maane, ja, hvor hver en Stjerne
Som Øer ligge adspredt i det Fjerne!
Og hvad er atter denne store Vrimmel?
Een Draabe kun i den uendelige Himmel!
— Nu fatter jeg først klart hvad Døden bringer
Paa Cherub-Vinger!
Thi bruus kun, vilde Hav, opløft din Kjæmpe-Vove,
Med Dig og Stormen jeg min Gud vil love!

VIII.

Reise-Capriccio.

— Over Hederne frem
Til mit Hjem!
Til de grønne Skove, den blomstrende Vang,
Lystig afsted, med jublende Sang!
Herlige Land! Romantiske Egne!
Piger, som ingen Digter kan tegne!
— — Hvorfor vil jeg ile?
Den jydske Amor har ingen Pile.

Vignetter til danske Digtere.

Forhæng for Vignetterne.

Det er slet ingen Characteristik,
(Nei, dertil mig den dybe Indsigt svigter);
Jeg skildrer Ingen her til Punkt og Prik,
Langt mindre giver Nogen en Kritik,
Nei, hvad jeg følte i et Øieblik,
Naar Hjertet drømte om den danske Digter,
Hvad kun et barnligt Sind kan fatte her,
Det bringer jeg om Een og Hver,
Og bringer kun den lyse Side,
Den mørke gik jeg heller let forbi;
Men om den derfor ganske vil gaae fri,
Thi der er' mange, mange Critici,
Om disse muligt røre op heri,
Ja det maae Gud og disse Godtfolk vide.
Ei hver en Fugl har samme Flugt,
Men naar den synger, — naar den synger smukt
Sit Quirevit,
Om det er nok saa lidt,
Et Korn, en Blomst kan Sangen dog fortjene,
Og meget Meer
Ei jeg, og neppe Nogen seer
I disse Blade, skulde jeg vel mene.

Med Billie har jeg Ingen udelukt,
Men tidt man seer en Blomst, — den modne Frugt
Imidlertid er glemt bag Blad og Grene.

Før Du, min Læser, ellers træder ind,
En Bøn jeg sætter:
See Du kun saa paa mine smaa Vignetter:
Kom med et aabent, med et kjærligt Sind.

Vignetter.

Abrahamson

(født den 10 April 1744. † 1812).

Paa Kampens Dag, da Danmarks Helte faldt,
Dit danske Hjerte gjorde Dig til Skjald.
— Dit Vid os sang mod Livets bittre Suk
„Min Søn, vil Du i Verden frem, saa buk."

Arrebo

(født den 2 Januar 1587. † 1637).

Selv Stjernens Glands forsvinder ved det Fjerne
Men Stjernen er og bliver dog en Stjerne.

J. Baggesen

(født den 15 Februar 1764. † 1826).

Hen ad den nøgne Kyst de Bølger trille,
Forstaaer Du Vandrer deres dybe Chor:
„Der var en Tid, Corsøer var meget lille,
Men Baggesen blev født, og den blev stor.“

B. Bang

(født den 18 Juli 1770).

Der staaer en Blomst, tilsmilet af Camene,
Men den er skjult af Bøgens større Grene,
Dog Farveskjæret, Duften i dens Indre,
Er derfor jo endnu slet ikke mindre.

S. S. Blicher

(født den 11 October 1782. † 1848).

Hvor Nordhavets Bølge slaaer høit paa Strand
Om de sorte Vrag i det hvide Sand,
Hvor Landet staaer halvt som et Paradiis,
Halvt viser kun Lyngens sorte Riis,
Der bygger en Lærke, den synger godt,
Den ligner — sig selv og Walter Scott;
Den skildrer Jyden og Jydens Land,
Man kalder den der Peer Spillemand.

J. L. Boye

(født den 27 December 1791. † 1853).

Du leged' glad bag Skovens grønne Grene,
Og der sad Vid i Smilet paa din Kind;
Da kysted' Dig den høie Melpomene,
Og lulled' Dig i Heltedrømme ind;
Med Smiil og Graad Du saae paa Tidens Strøm,
Og William Shakspeare sang Du i din Drøm.

A. Bording

(født den 21 Februar 1619. † 1677).

Den muntre Skjald i Muld er gjemt,
Hans Strængeleg staaer reent forglemt;
Gjør den igjen for Støvet fri,
Endnu er' Tonerne deri.

C. Bredahl

Hvor Holberg bygged' ved Sø og Skov,
Der gaaer en Bonde bag ved sin Plov;
Han træller for Livet, for Viv og Smaa,
Høit Lærkerne over hans Hoved slaae:
„Paa Jorden er Skjalden en fattig Mand,
Skjøndt Aanden har givet ham Skov og Land,
Hvert Straa har Blomster, hvert Træ har Frugt,
Det vorer til Danmarks Ære smukt."
Thi qviddrer den Smaafugl for ham paa Vang,
Men Alt, hvad den har, er jo kun — en Sang.

J. Nordahl Brun

(født den 21 Marts 1745. † 1816).

Franske Snørliv — — dog Du veed
nok hvortil jeg sigter.
„Boer Du paa det høie Fjeld,"
synger Du som Digter.

H. C. Bunkeflod

(født den 30 Juni 1761. † 1805).

Traaden brister, Rokken staaer, Spindevisen tier,
Ungdoms-Sangen bliver snart gamle Melodier.

T. C. Bruun

(født den 2 November 1750. † 1834).

Hos Ordets Polyper Du ikke gaaer fri,
Du brændes paa Troens Ex-Kalkbrænderi,
Med Vid Du os sagde, at Pletter er' Pletter —
Du ligned' i Meget Voltaire — din Fætter.

N. T. Bruun

(født den 19 Januar 1778. † 1823).

Ei hver en Fugl i Skovens Hal
Kan synge som en Nattergal;
Du qviddred' tidt: ei blot til Lyst,
Hvad der fandt Vei til mangt et Bryst.

J. Evald

(født den 18 November 1743. † 1781).

Din Smerte var en Sky, i Stormen vild,
Til Dug den blev ved Poesiens Ild,
En Dug, der kaldte Duft fra Blad og Straa,
En Taare, hvori Himlens Billed laae.

G. Faye

(født den 22 Februar 1769).

Du sang din Ungdoms Lyst,
Din Længsel og din Smerte,
Hver kjendte i dit Bryst
Sit eget Hjerte.

P. Foersom

(født den 19 Februar 1778. † 1817).

Du bragte Shakspeares Træ paa Danmarks Scene,
Vi vidste, det var Bretlands Egegrene,
Men dansk var hvert et Blad, hver Fuglestemme,
Det syntes, som det voxed var her hjemme.

R. Frankenau

(født den 6 Januar 1767. † 1814).

Glemt staaer hans Grav bag Kloster-Kirkens Muur,
Endt er hans Drøm om Glæde og om Smerte;
Han var en Digter-Blomst i Guds Natur,
Hvis friske Duft har qvæget mangt et Hjerte.

P. F. Friis

(født den 11 October 1791).

Du sang om Liremanden — ham Verden gaaer forbi,
„Vil han, som Kunstner spille?"
O, hør dog paa ham stille!
— Du viste os, at Hjertet var fuldt af Melodi.

P. H. Frimann

(født den 1 November 1752. † 1839).

„Den stille Bæk," hvor Rosen gynger
Og speiler sig, din Lovsang synger;
Hvad Du har sagt saa smukt om den,
Den synger os om Dig igjen.

Gjengangerbrevenes Forfatter*)

(født 1830).

Man troede før, at Aander ei bare Formens Baand,
Du viste Dig ved Former, kom, vandt, men svandt — som Aand.

N. F. S. Grundtvig

(født den 8 September 1783).

Stolt synger Bølgen gjennem Issefjord,
Om Kjæmpelivets Undergang i Nord,
Fra Roeskild'-Kirke toner det paa Vang.
— Som Bølgen og som Org'let, er din Sang.

---

*) Ovenstaaende Vignet var skrevet før denne Forfatters „Anonyme Nytaarsgave for 1832" udkom; jeg seer der, at hans Mening om mig er uforandret; denne min Note bringe ham nu min korte Epistel.

Til Gjengangerbrevenes Forfatter.

Hold Dig ved Blomstens F o r m, giv den Værdi,
Jeg B l i n d e skatter D u f t e n mest deri.
Med bitter Haan og Ring'agt Du mig slaaer,
Bliv ved — — den unge Spire let forgaaer —
Men var jeg meer end Skum paa Tidens Hav,
— En Verden staaer, som Dommer ved vor Grav.

F. Høegh-Guldberg

(født den 26 Marts 1771. † 1853).

Til Kirkegaarden skotter Børneflokken,
De sorte Kors i Maaneskinnet staae,
I Huset sidder Bedstemo'er ved Rokken,
Dit smukke Digt hun læser for de Smaa;
De høre om „de Dødes stille Have";
— Som Blomster-Urner staae de skumle Grave.

F. J. Hansen

(født den 4 September 1810. † 1852).

Du synger ungdomsglad med Smiil paa Kind,
Dig vinker Verden med sit Lys, sin Skygge,
Lad Digter-Hjertet fast paa Himlen bygge,
Vi kun som Børn i Himlen lukkes ind.

P. H. Haste

(født den 12 Januar 1765. † 1831).

Den lille Svale fik ei Ørnens Flugt,
Men kysset blev den dog af Digterguden;
Sin Sang den qvidrer klagende, men smukt
I det den slaaer med Vingerne paa Ruden.

C. Hauch

(født den 12 Marts 1791).

I Nattedæmring saae Du Guds Natur;
Mens Skygger steg paa Capitoliets Muur,
Du kyndigt tegned' dem med Kunstner-Haand,
Og gav dit Billed' ægte Romer-Aand.

P. A. Heiberg

(født den 16 November 1758. † 1841).

Komme hvo som komme vil,
See i hans Lanterne;
Viddet holder Ridderspil
I en Tænker-Hjerne;
Virtuosen skal I faae;
Von og Van som Narre staae,
:,: Selv med Baand og Stjerne. :,:

J. L. Heiberg

(født den 14 December 1791).

Den lille Amor fra Hækken fløi,
En Piil han tabte — Du fandt just den,
Og det er denne Du bruger som Pen,
Selv Spidsen har himmelsk Væde.
Du drømte, som Mand, ved Elverhøi,
Din Drøm blev al Danmarks Glæde.

L. Holberg

(født 1684. † 1754).

Hil Dig, Du Viddets danske Digter-Konning,
Som Bien fik Du Braad, bag Braadden — Honning.

B. S. Ingemann

(født den 28 Mai 1789).

Hvad Du sang ved grønne Bred,
Ved den blanke Vove,
Leve vil, mens Kjærlighed
Boer i Danmarks Skove;
Psalmer tone fromt mod Sky
Over Gravens Høie,
Hjertets Blomster dufte blye,
Som Violens Die.

T. Kingo

(født den 15 December 1634. † 1723).

Hver Tanke gaaer fra Hjertet ud,
Som Stjerner de oprinde,
Men Solen, (Tanken om din Gud),
I den de alle svinde.

L. Kruse

(født den 6 April 1778. † 1839).

Naar Skibet er en Spurv i Hvirvelvind,
Naar Smerten suger Blod af Pigens Kind,
Naar Heren kogler i sit Klippeskjul,
Og Maanen leer til Steile og til Hjul,
Mens Stormen knækker Egens stærke Grene,
Du maler os den vilde Natte-Scene.

L. Lund

(født den 24 December 1763. † 1833).

Naar Græsset vorer paa din glemte Grav,
Dog mangt et Hjerte mangen Gang
Vil give venlig Gjenlyd af
Din Ungdoms bedste Sang.

Lundby

(født den 2 September 1772. † 1830).

Om Haabet, — ja om Haabet drømmer hver,
Og Du besang, hvad vi kun drømme her. —

H. Meisling

(født den 7 October 1787).

Du blev i Hjemmet. I dit Hjem Du gav,
Som Faa af De, der reise for — at reise.
Du gav fra Romas og fra Hellas Grav,
Hvad der som Aandens Mausoleer kneise;
Med Flid og Omhu Du os Skatten bragte,
At Du er Skjald, os Columbine sagde.

C. Molbech

(født den 8 October 1783).

Du vandred' ungdomsglad i Danmarks Egne,
Du samled' Blomster til os allevegne,
Din lille Have gaae vi ei forbi,
Der blomstrer Prosa smukt som Poesi.

Hr. Mickel i Odense

(levede i Slutningen af det 15 Aarhundrede*).

Et fremmed Navn det hjelper strax,
Saa kjendes man af Flere,
Han var for os en dansk Hans Sachs,
Ja næstendeel lidt mere.
Hans Rosenkrands er nu lagt hen,
Men ægte Guldet er i den.

---

*) See Nyerups og Rahbeks Bidrag til den danske Digtekunsts Historie.

P. M. Möller

(født den 21 Marts 1794. † 1838).

Digtertræet staaer i Danas Have,
Speiler stolt sig i den selvblaa Strand,
Liden Fugl fik Sangens bedste Gave,
Tone-Nectar han forstaaer at lave,
Synger Glæde over Danmarks Land.

Olufsen

(født den 20 Januar 1764. † 1827).

En Daase gav Du Land og Stat,
Men Snuus fik Folk af Dig privat.

T. Overskou

(født den 11 October 1799).

Du slog dog Kjøbenhavnerne en Plade,
Slet Ingen tænkte: det er ham;
Snart Øster- og selv Vestergade
Forstened' stod som Loths Madam.
Man sagde først: gaae Han af Dandsen!
Nu tog Du Maske, vandt da Krandsen.
— Er' vor Tids Mennesker ei meer,
Ved Dig vor Efterslægt dem seer.

L. H. Pram

(født den 4 September 1756. † 1821).

Fra Helten klædt i Brynie blaa,
Til hver en Blomst dit Øie saae,
Du bragte os et Billed'.
Din Tanke Intet gik forbi,
Hver Skizze selv Du gav Værdie,
I det Du den opstilled.
Emilies Kilde frisk og klar,
Fra Dig sin bedste Skjønhed har.

K. L. Rahbek

(født den 18 December 1760. † 1830).

Bien drømmer om sin Kube ved hver Blomst bag Skovens Hang;
Honning Du til Danmark samled' paa den grønne Digter-Vang;
Bakkehuset vil forglemmes, men ei hvad dit Hjerte sang.

J. Rein

(født den 30 Januar 1760. † 1821)

Du tegned' Blomsten som den groer paa Vang,
Du smilte gjennem Taarer, naar Du sang.

Riber

(født den 7 Januar 1760. † 1796).

En Fløite skar Du Dig af Gjerdets Piil,
Og sang dit Hjertes og Naturens Smiil.

C. N. Rosenkilde

(født den 8 Januar 1786.)

I godt Humeur kom Komus fra et Gilde:
„Nu ogsaa jeg vil skabe en Poet!"
Som sagt, saa skeet,
Han havde neppe leet,
Saa fik vi — Rosenkilde.

L. L. Sander

(født den 13 November 1756. † 1819).

Du sang Niels Ebbesen, at Dansken kunde prise
Den Skjald, han elsked' alt før Dødens Vuggevise.

O. J. Samsøe

(født den 21 Marts 1759. † 1796).

Din Vaar os lod en deilig Sommer haabe,
Men paa det røde Bær laae Dødens Draabe.

F. C. Sibbern

(født den 18 Juli 1785).

Selv uden Mandens Navn og hvert Hentydnings-Stof,
Jeg skulde næsten troe, man seer til hvem jeg sigter.
— Gid hver en Digter var saameget Philosoph,
Som denne Philosoph har viist, at han er Digter.

H. L. Sneedorf

(født den 22 Marts 1759. † 1824).

Vel svigter den vingede Ganger tidt,
Men Du satte Guldhjul for Gangerens Skridt.
Ei Verdens Prosa Du gik forbi,
Du viste, der laae Poesi deri.
„Hil være Herr Henrik!"

J. Sorterup

(† 1722).

Du digted' for Danske en Sang under Sø,
Den burde hver Dannemand kjende,
Den havde den Skjæbne, den aldrig vil døe,
Med Dig vil det samme vist hænde.

A. W. Schack-Staffeldt

(født den 31 Marts 1770. † 1826).

Hvad Blomsten drømmer mangen Sommernat
Hvad Vinden hvisker i det grønne Krat,
Mens Morgenskyer Engene bedugge,
Fortalte Alferne Dig ved din Vugge,
Og hvad Du hørte kunde Du ei glemme,
Thi led din Sang for os, som Alfers Stemme.

E. Storm

(født den 21 August 1749. † 1794).

„Herr Zinklar drog over salten Sø,"
Ja, det kan man kalde en Vise,
Den bruser, som Bølgen om Sjølunds Ø,
Den ene, kan Skjalden prise!

A. Stub

(født 1707. † 1758).

I Haven vorer Æbletræet smukt,
Men der maa Solskin til at skabe Frugt,
I Skyggen her dit Blomster Duft os gav,
— Men Ingen saae Dig, Du kun fandt en Grav.

C. Søeborg

(født den 15 August 1775. † 185*).

Paa samme Green vel flere Fugle gynge,
Men ei med lige Kraft de alle synge;
Et simpelt Qvad tidt Hjertet længst har gjemt.
„Om hundred' Aar er ikke alting glemt."

N. Søetoft

(født den 31 Marts 1790. † 1844).

Phantasus den ungdomsglade,
Kaldte, en Skjærsommernat,
Aanderne til Maskerade,
Og som Kredsen bedst var sat,
Kom just Du til Skovens Hang
Og som Digter dem besang.

Th. Thaarup

(født den 21 August 1749. † 1821).

Hvor Rugen groer,
Hvor Bøge skygge,
Hvor danske Hjerter bygge,
Din Sangfugl evig boer;
Den synger glad sit Stykke:
Den danske Bondes Lykke
Og dine Psalme-Chor.

J. Thiele

(født den 13 December 1796).

Hvad Sphinxen ridsed' i det dybe Sand,
Det løste Barnet for den ældre Mand,
Du trykked' Kys paa Rosens fine Blad,
Og en Sonet paa hvert af disse sad.

J. C. Tode

(født den 24 Juni 1736. † 1806).

Vi vil' ei sige mange Ord,
Ei hykle eller prale,
Seer Hjertet glad Guds skjønne Jord,
Vi høre Dig at tale.

P. M. Trojel og P. K. Trojel

(født den 6 Juni 1743. † 1793). (født den 5 Mai 1754. † 1784).

Hiin sang Dumhedens Gudinde,
Denne, sang sin Skrædders Priis.
Verden maa dem Krandse binde,
De for den bandt hver — et Riis.

C. B. Tullin

(født 1728. † 1765).

Ved Spøg gleed Vintren hen i muntert Lag,
Kun Snillet man til Tempelpræst udkaarer.
Du bragte Skovens Grønt paa Maiens Dag,
Og lærte: der er ogsaa Fryd i Taarer.

J. H. Wesel

(født den 6 October 1742. † 1785).

Du aad og drak, var sjelden glad,
Gik dine Støvlehæle skjæve,
Tilsidst Du Døden ønske gad —
Til Straf skal Du nu evig leve!

C. Wilster

(født den 27 September 1797. † 1840).

„De første Prygl vi i Skolen fik,
Det var for det Verbum amare."
For Dig det bedre med dette gik,
Du Hjerter vandt og vil dem bevare,
Blot ved din Sang om det Verbum amare.
Amare.

C. Winther

(født den 29 Juli 1796).

At snitte smukt i Træ, en Gud Dig lærte,
Stolt staaer det her, dit Digternavn deri,
Natur og Poesi er i dit Hjerte,
Natur og Hjerte i din Poesi.

P. Wulff

(født den 26 November 1774. † 1842).

Tak for hver Bretlands evig blaa Kjærminde,
Tak for din Orlogs-Sang saa rask og skjøn.
Du bandt „en Krands af Tang, som Bølgen grøn,
Og hang paa Vraget, hvorfra Perler rinde."

J. Jetlitz

(født den 26 Januar 1761. † 1821).

Din muntre Skjæmt og Sangens raske Toner,
Var' mere værd end mange Fyrsters Kroner.

S. Juhle

(født den 19 Marts 1797. † 1837).

Dig Musen gav en Lyre til at spille,
Men Du — Du tier næsten ganske stille.

A. Oehlenschlæger

(født den 14 November 1779. † 1849.)

Aladdins Slot med Sølv og Guld Du satte,
Dit Digter-Slot har dog langt større Skatte:
En Verden med Bedrift, med Fryd og Sorg.
Vi følge Hakon Jarl til Thoras Borg;
I Trondhjems Kirke Axel Valborg mister,
Bag Skovens Hang Correggios Hjerte brister,
Den lille Hyrdedreng vi følge vil,
I Skoven see vi paa dit Aftenspil.
Vi dele med Amine Fryd og Sorg,
Ved Maan'skin gaae vi til din Røverborg,
Stolt Nordens Guder sees paa Nattens Sky,
Du har til Livet kaldt dem frem paany,
De dele med Dig, hvad Du selv dem gav:
Et evigt Navn, der trodser Død og Grav.

Baggrund til Vignetterne.

Hvad er det vel vi kalde Poesi?
En skuffet Drøm, nu det Uendelige!
Det Enkelte, det Heles Harmoni,
Vi jo med dette lille Ord udsige.
Vort Liv, ja jeg og Du, kort alle vi
Er' Poesi!

Det stolte Fjeld, der over Skyen gaaer,
Hvor Fossen larmer over knuste Graner,
Hvor Gemsejægeren ei Spidsen naaer,
Hvor Tanken svinder og Guds Storhed aner;
Hiin herlige Natur saa høi og fri
Er Poesi!

I Gruben ved det blege Lampeskjær,
Den stille Bjergmand sidder med sin Stræben,
Han tænker trofast paa sin Hjertenskjær,
Og gamle Sange tone ham fra Læben.
Den hele Scene, Hjertets Drømmeri,
Er Poesi!

I Reg og Damp den vilde Kampplads staaer,
Her brænder Byen, hist man stormer Skandsen,
Dødskuglen gjennem Heltehjertet gaaer,
Imens det drømmer stolt om Laurbærkrandsen.
Selv dette røgomhyll'de Maleri,
Er Poesi!

See Slaveskibet! dybt i Rummet her
De lænkebundne, solgte Brødre sukke.
Nu er det Havblik, tys! — hvad pladsker der?
Et Liig, nu eet — og Bølgerne sig lukke.
Dødskysset da, som gjør den Fangne fri,
Er Poesi!

Naar hun, hvem Hjertet fast sig klynger ved,
Som er din Tanke og din hele Stræben,
Naar hun forstaaer din dybe Kjærlighed,
Og hendes Haandtryk siger meer end Læben,
Hvad da Du føler, fængslet, men dog fri,
Er Poesi!

Hver Barnets Drøm om Jordens Herlighed,
Den Gamles Minder mens hun dreier Rokken,
Den glemte Qvindes stille Huuslighed,
Der syssler hjemme, tro, med Børneflokken,
Den Vildes Glæde ved et Speils Magi,
Er Poesi!

Naar Vennen, Du betroer din bittre Vee,
Og klynger Dig til ham med trofast Hjerte,
Dit varme Du faaer kun et høfligt De,
Din Tillid selv forvandler sig til Smerte,
Selv det, naar han Dig fornem gaaer forbi,
Er Poesi!

Siberien med Taage, Is og Snee,
Omslutter ham, der stred for Frihedsfaner,
Alene, i det grændseløse Vee,
Hans Liv henvisner mellem dunkle Graner,
Hans Drøm om Frihed — Ørk'nens Dyr er' frie —
Er Poesi!

Der staaer en Klippe i det salte Hav,
Fra Skibet mangen Pilgrim den bestiger,
Man seer et Træ, en Skildvagt og en Grav,
Hvert Blik faaer Liv, men Læben Intet siger.
Den dybe Stilhed her er Melodi,
Som Poesi!

Musikens Toner, Ungdoms glade Dands,
En Verden i et Frø og i en Stjerne,
Selv Graven med sin visne Blomsterkrands,
Vort Hjertes Higen mod et ukjendt Fjerne,
Mit Liv og hvad jeg sandt deri,
Er Poesi!

Jeg følte mig, som Ørnen, stærk og fri,
Min unge Sjæl var gladest blandt de Glade,
Men Hjertets bedste Drøm er nu forbi,
Og Livets Træ staaer uden Blomst og Blade.
Mit Kald, som Digter — Hjertets Melodi —
Var Poesi!

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Sextende Bind.

(Digte. Anden Deel.)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Sextende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Digte

af

H. C. Andersen.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Indhold.

	Side.
Gurre	1.
Soldaten	3.
Lille Viggo	4.
Rigmor	5.
Hjemmet	6.
Silkeborg	8.
Jeg er en Skandinav	8.
Sang ved de skandinaviske Naturforskeres sidste Møde	10.
„I Hytten hos min Moder"	12.
Den Ubekjendtes Mesterværk	13.
Havblik	16.
Deviser med Presenter paa et Juletræ	17.
Italien.	
I. Beatrice Cenci	22.
II. Vandring paa Vesuv	24.
III. Farvel til Italien	26.
IV. Tredie Gang i Italien	27.
Konen med Æggene	27.
„Du skal lee!"	29.
Den lille Pige i Asylet	30.
Bregentved.	
I.	31.
II.	32.
III.	34.
Hjemvee	35.
Langelandsk Vise	36.
Grethes Glæde over Sommeren	37.
Den nye Sprøite	39.
Sang i Skoven	40.
Hende jeg mener	41.
Kunstnerlivet	42.

Side.

„Min lille Fugl, hvor flyver Du?“ . . . . . 46.
Et Vinterparti . . . . . 47.
De tre nordiske Rigers Skaal for A. Oehlenschläger . . . . . 48.
Digteren og Amor . . . . . 49.
Udenfor Asylet . . . . . 51.
Runerne. Cantate . . . . . 52.
Sang til det danske Kongepar . . . . . 55.
B. S. Ingemann . . . . . 56.
Morten Lange . . . . . 56.
I Brudehuset.
I. . . . . 59.
II. . . . . 61.
III. . . . . 61.
Pigen fra Albano . . . . . 63.
Pauli 1 Cor. 15, 42—44 . . . . . 65.
„Pandebeen, Diesteen“ . . . . . 67.
Geheimeraad J. Collin.
I. . . . . 68.
II. . . . . 69.
Med „Molbechs Eventyr“ . . . . . 71.
Hytten . . . . . 72.
Stambogs-Blade . . . . . 73.
Kong Christian den Ottende.
I. . . . . 78.
II. . . . . 79.
„Det har Zombien gjort!“ . . . . . 80.
Danmark . . . . . 89.
Kjærligheds Vægtervers . . . . . 90.
Aftendæmring . . . . . 92.
Sneedronningen . . . . . 93.
Digterskibet . . . . . 95.
Risens Datter . . . . . 98.
Aftenen . . . . . 99.
Ballade . . . . . 101.
Fem og tredsindstyve Smaavers . . . . . 106.
„Veni creator!“ . . . . . 125.
Hvad jeg elsker . . . . . 126.
Lille Lise ved Brønden . . . . . 127.

Side.

Thorvaldsen:
I. Jason og Alexandertoget . . . . . 128.
II. I Studenterforeningen . . . . . 132.
III. Dandserinden — Ganymed. — Amor og Psyche . . . . . 134.
Graat Veir . . . . . 135.
Østergade . . . . . 136.
En Hustru . . . . . 139.
Underlige Drømme . . . . . 140.
Den unge Herr Petersen . . . . . 144.
Indledningsord ved Julehilsen til Store og Smaa fra danske Componister . . . . . 145.
Cantate i Anledning af Dronning Caroline Amalies høie Fødselsfest 1842 . . . . . 148.
Prologer:
Ved en Forestilling af Familien Price . . . . . 150.
I lignende Anledning . . . . . 151.
Ved en Forestilling for „den blinde Soldat" . . . . . 152.
Hr. Chr. Schmidts Sommerforestilling . . . . . 153.
Alphabet-Bouquet . . . . . 154.
Børnene og den graa Morlille . . . . . 158.
Farvel til H. P. Holst . . . . . 161.
Skolemesteren . . . . . 161.
Tyveknægten . . . . . 163.
Vandring i Skoven . . . . . 163.
De Danske og deres Konge . . . . . 164.

Fædrelandske Digte under Krigen:

„For Danmark" . . . . . 166.
Den Frivillige . . . . . 167.
Herregaards-Skytterne . . . . . 168.
„Fremad!". . . . . 168.
Matrosen . . . . . 169.
Nytaars-Aften 1848 . . . . . 169.
„Danmark, mit Fædreland" . . . . . 170.
Soldaternes Sang til Danebrog . . . . . 171.
Til Landsoldaten . . . . . 172.
Ved Juletræet . . . . . 172.
Nytaars-Aften 1850 . . . . . 173.
Landsoldatens Hjemkomst . . . . . 174.
Hilsen af norske og svenske Frivillige . . . . . 175.

Side.

Til Hendes Majestæt Enkedronning, Marie Sophie Frederikke ..... 176.
Til Hendes Majestæt Enkedronning Caroline Amalie ..... 176.
Sang til Landsoldaten ..... 177.

Paa Kirkegaarden:

Mimi Thyberg ..... 179.
Maleren Bendz ..... 180.
Peter Erasmus Müller ..... 180.
Fru Henriette Wulff ..... 181.
Admiral P. F. Wulff ..... 181.
Maleren F. Petzholdt ..... 182.
Carl Bülow ..... 182.
Giuseppe Siboni ..... 183.
Madame K. M. Iversen ..... 183.
Botanikeren J. W. Hornemann ..... 184.
Componisten Weyse ..... 184.
Digteren A. v. Chamisso ..... 185.
Fru Lindegaard ..... 186.
Ingeborg Mimi Collin ..... 187.
Gerda Collin ..... 187.
Fru Conferentsraadinde Collin født Hornemann . 188.
Ved Thorvaldsens Kiste ..... 189.
Oberst Læssøe ..... 190.
Grev Joachim Moltke Bregentved ..... 190.
Adam Oehlenschläger ..... 191.
H. C Ørsted ..... 192.
Fru Emma Hartmann ..... 192.
A. W. Hartmann ..... 193.
Admiral Zahrtmann ..... 194.
Digteren F. Høegh Guldberg ..... 195.

Julecantate ..... 196.
Psalme ..... 196.
Dødsøieblikket ..... 197.
En Digters sidste Sang ..... 198.

Gurre.

(1842.)

1.

Hvor Nilen vander Ægypternes Jord
I Africas brændende Lande,
Der mødtes to Fugle, de kom fra Nord,
De talte om Danmarks Strande:
„O husker Du Sjølund, den deilige Ø,
Hvor de vilde Skovduer kurre,
De duftende Bøge, den stille Sø,
Husker Du Gurre!"
— „Ja, der har jeg bygget en Sommer-Dag,"
Saa talte den lille Svale,
„Jeg havde min Rede ved Bondens Tag,
Jeg hørte ham synge og tale:
Jeg troer der er skjønnest i Danmark!"

Chor.

Jeg troer der er skjønnest i Danmark!

Echo.

— Skjønnest i Danmark!

2.

Ved Gurre-Sø laae Kong Valdemars Borg,
Den saae ham med Tovelille,
Den kjendte hans Lykke, den kjendte hans Sorg.
— Ak Trøstens Harper hang stille;
Hans Glæde blev skrinlagt bag Kirkens Muur,
Hvor de vilde Skovduer kurre,
— Om Tovelille sang Guds Natur
Deiligst i Gurre!
Der havde de vandret hver lønlig Sti,
Naturen blev her til hende;
Han kunde ei gaae en Blomst forbi,
Den sagde: „kan Du mig kjende?"
— Jeg troer der er skjønnest i Danmark!

Chor.

Jeg troer der er skjønnest i Danmark!

Echo.

— Skjønnest i Danmark!

3.

Ved Gurre-Sø holdt Kong Valdemar Jagt,
Smukt Hornet lød gjennem Skoven!
Den stod i sin rigeste Sommer-Pragt
Og Stjerne funkled' foroven;
Da raabte Kongen saa lystelig,
Hvor de vilde Skovduer kurre:
„Lad Gud beholde sit Himmerig,
Har jeg kun Gurre!"

— Det er saa deiligt en Sommer=Dag,
Men deiligst i Nattens Stille,
Naar Stjernerne blinke og Droslens Slag
Fortæller om Tovelille!
Jeg troer der er skjønnest i Danmark!

Chor.

Jeg troer der er skjønnest i Danmark!

Ecco.

— Skjønnest i Danmark!

Soldaten.

(1829.)

Med dæmpede Hvirvler Trommerne gaae,
— Ak, skal vi da aldrig til Stedet naae,
At han kan faae Ro i sin Kiste?
— Jeg troer mit Hjerte vil briste!

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
Ham er det, man bringer til Døden hen,
Med klingende Spil gjennem Gaden,
Og jeg er med i Paraden!

For sidste Gang skuer han nu Guds Sol,
— Der sidder han alt paa Dødens Stol;
De binde ham fast til Pælen,
— Forbarm Dig Gud over Sjælen!

Paa eengang sigte de alle Ni.
De Otte skyde jo reent forbi;
De rysted' paa Haanden af Smerte,
— Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

Lille Viggo.

(1832.)

Lille Viggo, vil Du ride Ranke?
Sæt Dig paa mit Knæ, Du søde Dreng!
Jeg hos Dig er Barn i Sjæl og Tanke;
Vi vil lege, til Du skal i Seng.

Her hos Dig jeg Barnehimlen finder,
Glemmer Alt, hvad der gjør Hjertet Vee;
Lad mig kysse dine røde Kinder,
Lad mig dog de brune Øine see!

Viis mig saa, hvor stor Du er, Du Søde!
Nei, hvor Haanden dog er buttet rund!
Smilet sidder i de Kinder røde,
Altfor smuk er dog din lille Mund!

Hver en Blomst Du kysser, som en Broder,
Taler med den, paa din egen Viis,
Hele Verden har Du i din Moder,
Hendes Skjød er Dig dit Paradiis.

Ingen seer paa Dig med mørke Blikke,
Du er Barn, Dig er man ikke vred;

Verdens vilde Strid forstaaer Du ikke,
Kjærlighed kun kjender Kjærlighed.

Jeg en smuk Historie Dig lover,
Følg nu Moder til din lille Seng!
Synge vil jeg for Dig, til Du sover,
Lille Viggo, Moders bedste Dreng!

Du maaskee for mig, som ældre, synger,
Naar jeg skal til Ro den sidste Gang;
Ja, naar Jorden paa min Kiste tynger,
Syng da med den dybe Vuggesang!

Tænk paa ham, der trofast mange Gange
Gynged' Dig paa Armen op og ned.
Verden glemmer mig og mine Sange!
Mon Du glemme vil min Kjærlighed?

Rigmor.

(1853.)

Du er som en Fugl, og saa ellevild,
Et dansk lille Barn med Italiens Ild;
To kornblaa Øine og heel selv en Rose,
Saa kjæk og saa sød og — en Drillepose!

Af Moermoer og Faermoer klarlig man seer
Der speiler sig Noget i din Characteer!
Hvor nysselig, kysselig, Du, Kjælegrisen!
Din Gudfader er det, som synger Dig Visen.

Du er ham kun venlig en enkelt Gang,
Og strax saa faaer Du derfor en Sang,
Forkjælede, trollede, villiefulde —
Og dog saa sød, at Du kysses skulde!

Du er som en Blomst, Du er som en Fugl,
Du er som et Barn i den glade Juul,
Ja, Du kan være den sødeste Pige,
Og det er Du altid — vil Moerfaer sige!

Hjemmet.*)

Mel. Menuetten af „Elverhøi".

Naar hjemme man paa Gadens Bræt
Faaer Saugspaan blæst i Øiet,
Forstyrres i sin Fortougsret,
Saa er man misfornøiet;
Man finder Meget ferskt og tamt
Og smaaligt, reent forbandet,
Sit Trappe-Rækværk vaadt og klamt, —
— Uh! det er Fødelandet!

Man reiser — og som det gaaer frem,
Erindrings-Englen kommer,
Han synger om det kjære Hjem,
Om Solskin der og Sommer,

---

*) Sang ved Festen for Maleren F. L. Storch, Januar 1852.

Om Vintertid med Stjerners Pragt;
Hvad Bittert er vi glemme;
Og i vort Modersmaal er lagt
Et Kys fra Moder hjemme!

Flyv Verden rundt paa dampsnel Baad,
Vor Fart er længselsblandet,
Os binder en electrisk Traad
Altid til Fædrelandet;
Jo længer bort, desmere fiin
Vil Traaden blive spundet;
Du Blodets Hjem, den Magt er din,
Dybt i Naturen grundet!

Ja, Hjemmets Jordbund har en Magt
For Syden som for Norden;
Det er som var en Rav-Bund lagt,
Der drog, selv gjennem Jorden!
Og denne Hjemvee, sund og sand,
Engang, paa større Vinger,
Os op til Aandens Fædreland,
Til Gud, vor Fader, bringer!

Saa føle vi og synge det,
Det er dit Hjertes Tanker.
Hvor Du blev født, har leet og grædt,
Og Venners Hjerte banker,
Du Kunstens Søn, Du danske Mand,
Her Dig „Velkommen" gives
I Landsoldatens stolte Land,
Hvor Aands Guld-Æbler trives!

Silkeborg.

(1853.)

Hvor Klostret stod ved Søens Siv,
Bag Hedens Lyng og tunge Veie,
Nu rører sig et virksomt Liv,
De store Mollehjul sig dreie.
En lille Kjøbstad alt der groer,
Mod Aaen Ellene sig bøie,
I Danskens Høiland Ørnen boer,
Nær Hedens tusind' Kjæmpehøie.

Et Stykke Danmarks Deilighed
Er Silkeborg, det maa man love,
Der Guden=Aa faaer Leilighed,
At see sig om i dybe Skove.
Nær Aaen Himmelbjerget staaer,
Det staaer saa fast som Norges Dovre;
I Mosen Storken kulsort gaaer.
Der er saa smukt og godt derovre!

„Jeg er en Skandinav!"

(1837.)

Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver,
I trende Riger er vor Hjemstavn deelt;
Men mellem Nutids store Himmel=Gaver
Er den, vort Hjerte vorer til et Heelt!

Lad være glemt, hvis os en Uret skete, –
Tidsaanden, som en luttret Margarethe
Forener os, den trefold Kraft forlener,
Selv Sproget os forener;
Paa Fjeld, i Skov og ved det nathlaa Hav,
Jeg jubler høit: jeg er en Skandinav!

Kom med paa Dovre-Fjeld, hvor Isklen ligger,
Hør Fossens Torden, Sæterpigens Sang;
Den friske Sø- og Bjerg-Luft jeg indrikker,
Jeg gaaer, hvor Nordens Guder gik engang,
Og hvis om Kraftens Mænd jeg hører heller,
Om Olaf, Hakon, Harald man fortæller;
Til Fjelds! til Fjelds! med stærke Klippeborge
Staaer Du mit gamle Norge,
I Glands af Nordlys, ved et stormfuldt Hav;
Jeg elsker Dig! jeg er en Skandinav!

Kom paa den snelle Baad, lad Dampen virke,
See Floder, store Søer er vor Vei!
Seil over Bjerget, hvor de høie Birke
Udaande Duft! O Sverrig elsker jeg!
Herfra lød Gustav Adolfs Navn paa Jorden,
Han var den sidste Ridder her i Norden.
Lidt Barkbrød og den svenske Bonde synger,
Ham Nøisomhed forynger;
Han synger Sangene, ham Skjalden gav;
Og vi med ham: Jeg er en Skandinav!

En frisk Bouquet af Kløver, Korn og Humle
Er Danmark! kom og see vor Bøgeskov!
Paa Sletten her sig Aandens Sønner tumle,
Det dundrer lystigt under Hestens Hov;

Til Videnskab og Kunst vi snelt udride,
Europa om det lille Land skal vide,
Ved Thorvaldsen dets Navn fra Stenen klinger,
Alt Tycho gav det Vinger.
En Rose Danmark er! syng Skandinav,
Om Aandens Blomst midt i det barske Hav!

Lad ei den skjønne Enighed forsvinde,
Norsk, Svensk og Dansk hinanden række Haand;
De gamle Folkesange os forbinde,
I Melodien er et kraftigt Baand.
Af Enighedens Sæd kun godt man høster,
Vi skue kjækt mod Vester og mod Øster,
I Fryd og Sorg! O, her er godt at være,
Her leve vore Kjære!
Fra Gran og Birk og Bøg, vidt over Hav,
Lyd Glædens Sang: jeg er en Skandinav!

Sang ved de skandinaviske Naturforskeres sidste Møde

den 9de Juli 1840.

Kjender Du den store Bog,
Hvor hvert Blad et Aar omfatter,
Bogen, som til Skrifttegn tog
Skoven, Havet, Skjønheds-Datter,
Ederkoppens fine Spind,
Kloderne i Himmel-Rummet!
Hvo i Bogen trænger ind,
Han Guds Stemme har fornummet!

Bogen er Naturens Bog,
Den hver Tanke flutter inde,
Der den Vise Viisdom tog,
Der vi Skjaldens Sange finde;
Som man denne Bog forstaaer,
Har man Rang i Aandens Rige,
Ganske fatte den, det gaaer
Udenfor os Dødelige!

Udtal hver da hvad han fandt,
Udtal det paa Mængdens Veie,
Og alt Skjønt og Godt og Sandt
Skal da blive Verdens Eie.
Nordens Sønner, eens i Aand
Og med fælles Sprog og Minder,
Musen Eder Haand i Haand
Grandskende om Bogen finder.

Samled' er' de Brødre tre,
Grandskende i Guddoms-Værket;
Gran og Birk og Bøg vi see
Malet staae i Skjoldemærket,
Nordens Stjerne oventil,
Eens det er i Hjerte-Grunden;
Aanden Norden samle vil,
Broder er af Broder funden.

„I Hytten hos min Moder."

(1830.)

„I Hytten hos min Moder,
Der var dog ei mit Hjem,
Bestandig vilde Hjertet
Kun frem og altid frem.

Min Moders Hjord jeg græssed'
Da i den grønne Dal,
Men Hjertet følte Længsel
Til Skovens Bøgesal

Først græd jeg høit af Glæde,
Saa længtes jeg igjen,
Og Hjertet fløi da atter
Til Hyttens Hjemstavn hen.

Nu misted' jeg min Moder,
Det knuste Barnets Lyst;
Jeg ene stod i Verden,
Med Smerte i mit Bryst.

I Dalen var saa snevert,
Jeg stræbte modigt frem,
Men oppe høit paa Bjerget
Var heller ei mit Hjem.

Da saae jeg Havet for mig,
Og Himlen var saa blaa,
Det var, som al min Længsel
Bag Horizonten laae.

Da foer jeg over Bølgen,
Til fjerne Lande frem,
Men ingen, ingen Steder
Fandt Hjertet der sit Hjem.

Og dog kan Hjemmet findes
Paa denne store Jord,
Men Hjertet tør ei sige
Det dybe Trolddoms Ord." —

Den Ubekjendtes Mesterværk.

(Versificeret Anekdote.)

Langs Klostermuren vorte Slyngplanter og Geranier,
Alleen, hvorigjennem man gik, var af Kastanier,
Man kunde høre Floden, men Udsigt var der ei;
Et fornemt Selskab lagde mod Klosteret sin Vei,
Berømte Navne alle, en herlig Kunstner-Flok, —
Naar Mesteren vi nævne, de Andre kjendes nok:
Den store Maler Rubens; til Klosteret de kom,
Det var en Morgenvandring, de vilde see sig om;
Alleens svale Skygge bød dem: gaae ei forbi!
Slet var vist ei i Klosteret just hvert et Maleri.
Prioren selv dem førte igjennem Kirkens Chor:
Der hang et sjeldent Billed', saa Ingen Øiet troer;
Saa følt og dristigt givet, hver Farve blød og stærk,
Det var en Munk i Døden, et ægte Mesterværk.
Hvert Kunstner-Øie flammed': „Hvor skjønt, ved Himlens Gud!
„Men Navnet paa dets Mester med Flid er slettet ud!

„Hvorfor? Hvo har det malet? En Skat just for vor Jord!" —
„— Han er ei denne Verdens meer!" var strax Priorens Ord. —
„— Død!" udbrød Rubens sorgfuld, og Ingen har ham kjendt,
„Beundrende ham hyldet, som han det har fortjent!
„Maaskee, ærværdige Fader, selv mig han overgaaer —
„Det Peter Poul Rubens er, som for Eder staaer!"
Priorens blege Ansigt oplivedes derved
Og i hans Die lyste Meer end Nysgjerrighed; —
Men snart han saae mod Jorden, et Korsets Tegn han slog:
„Han er ei denne Verdens meer!" han høit og fast gjentog. —
— „Siig mig hans Navn! min Fader, det vorde maa bekjendt!
„Høit Verden skal det nævne, som han det har fortjent!" —
„— Siig os hans Navn!" de bade; sært Munken saae paa dem,
Hans blege Læber zittred', Sveddraaberne sprang frem.
— „Han er ei denne Verdens meer!" han atter høit udbrød,
„Men I har misforstaaet, ifald I troe ham død!"
— „Han lever!" jubled' Rubens, „ha, siig mig hvor han boer?" —
— „Munk er han i et Kloster." — „Et Kloster! Siig mig hvor?
„Han Klosteret skal forlade! det Pund, som Gud ham gav,
„Maa bære Himmel-Frugter, ei isne i en Grav!
„I Farver vil han synge vor Gud Halleluja!
„Nævn Klostret, hvor han skjules, jeg henter ham derfra!
„Naturens store Kirke det er, han hører til!
„Og dersom han sig vægrer, jeg Paven bede vil;
„Han elsker mig og Kunsten, han vil befale det:
„Nu gaaer Du bort fra Klostret til Pensel og Palet!
Priorens Træk blev' mørke: „Han fundet har sin Havn;
„Jeg nævner hverken Klostrets, ei heller Munkens Navn!" —
— „Saa skal Dig Paven tvinge!" udraabte Rubens vred.
Priorens Die flammed', han bøied' Hovedet ned:

„I Himlens Navn, saa hør mig! er det ei soleklart,
„Før han gav slip paa Verden, har den ham prøvet svart!
„O, troe I ei, han kjæmped' mod Tvivlen i sit Bryst,
„Før han gav slip paa Kunsten og denne Verdens Lyst?
„O, troe I ei, at skuffet og smertefuld han led?
„Et Hjerte dybt kan lide og ei en Sjæl det veed!
„At Alt er her paa Jorden kun tomt, forfængeligt —
„En bitter Drik maa tømmes, før man erkjender Sligt.
„O, riv ham ikke atter ud paa den aabne Sø,
„Et Fristed har han fundet, forund ham der at doe!
„Han modstaae vil sin Frister, det er kun Gjøglespil.
„Gud, som har kaldt ham til sig, ham ei forstøde vil!"
— „Udødeligheds-Krandsen vil lønne her hans Med!"
— „Udødelighed venter os først i Evighed!" —
Prioren slog sin Hætte om Ansigtet og gik,
Fortalte kun om Klostret, dets Orden og dets Skik;
Der blev en Hverdagstale, man verled' Nei og Ja.
Med Sjælen fuld af Grublen drog Rubens bort derfra. —

— Prioren gik til Cellen, hvor ikkun Gud ham saae,
Halm-Maatten var hans Leie, han knælede derpaa
Og bad fra Hjertets Dybde: „O Herre, staae mig bi!"
Han reiste sig, tog Pensler og Farve, Staffeli,
Og kasted' dem i Floden, der under Vinduet gik.
Veemodig saae han paa dem, men kun et Øieblik:
De førtes bort paa Strømmen, snart var de ei at see —
Da knælede han atter og bad i Hjertets Vee.

Havblik.

(1830.)

Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνῃ.

Anacreon.

Har Du seet Havet i en klar og stille Nat,
Naar Fladen ligger som et Speil saa glat,
Hvor Himlens halve Kugle, stjerneklar,
Afbilder sig i Fladens dunkle Glar,
Og i det Grændseløse mellem begge
Som Centrum staaer den lette Bølge-Snekke?
Hvad følte Du vel da? — Du smelted' hen i Lyst;
Thi hvad dit Die saae, stod ogsaa i dit Bryst.
Hiin Hav- og Himmelkugle, vel i Formen mindre,
Men aandig klar, sig hvælver i vort Indre.
— Imellem to Uend'ligheder sat,
Vort Intets Nat
Og Himmel-Evigheden,
Staaer Menneskets herneden,
Og Centrum er vort Liv, et lille Blomster-Blad,
Der skiller tvende Evigheder ad. —
— Hiint store Rum, hvis Grændse ei er givet!
Hiin Evighed før Livet!
Hvor ene Aanelsen, hvor det Guddommelige
Et Billed' skaber i det dunkle Rige,
Et Billed', som er kun paa Fladen sat,
Thi under den er Dybets store Nat.
Men høit, høit over os, hvor Tanken salig skjælver,
Den sande, store Evighed sig hvælver,

Hvor Menneſket ſom Aand, i luttret Lyſt,
Og med en Verden i ſit Bryſt,
Sig ſvinger, ſom nu Nattens Stjerne-Skarer,
Om hine Soles Sol, der Alt opklarer,
Hvorfra hvert Liv, hver Straale først gik ud
Hiint store Faderbillede, vor Gud!

Deviſer med Preſenter paa et Juletræ.

1.

(Med et Dame-Guld-Uhr.)

Guld søger Guld, det vil dit Hjerte finde,
Naa, det vil dikke udenfor og inde.

2.

(Med Lamartines Reiſe i Orienten.)

Imellem Bogens Ryg og Rand,
Du finder det hele Østerland.

3.

(Med Hegels Philoſophie der Geſchichte.)

Med hellig Hjertebanken
Vi ſtaae paa Bjergets Top,
Et Verdens-Drama for Tanken
Ruller i Dalen op.

4.

(Med en Tøffel.)

Dertil er Du dog ei istand
At sætte denne over din Mand.

5.

(Med en Pidsk.)

Du faaer en Pidsk, som det sig bør,
Du Lykkens Kjæledægge.
En Pidsk har Du jo faaet før
Her inden fire Vægge.

6.

(Med en Bog-Kniv.)

Med denne Kniv kan Du sprætte op,
Og see hver Tanke i Bogens Krop.

7.

(Med en Felt-Flaske.)

Mens Sneen fyger hid og did,
Og Kulden er den stærke,
En lille Sangfugl flyver hid —
Det er en Morgen-Lærke.

8.

(Med Thieles Folkesagn, givet en Digter.)

Modtag fra Folketroens Ager,
To hele Skjepper gylden Korn,
Hvert enkelt vil, naar Du det tager
Forvandles til et Fyldehorn.

9.

(Med H. C. Andersens Eventyr.)

Her har Du Nøglen, om jeg saa tør sige,
Der aabner Dig Slots-Haven i hans Rige.

10.

(Med en Ragekniv.)

Her skjænkes Dig en Ragekniv, Du gamle, kaade Unge,
At Du imellem spare kan lidt mere paa din Tunge.

11.

(Med en Bog Skrivpapir.)

At Du det faaer det er dog Jammerskade,
Du vil kun klakke paa de rene Blade.

12.

(Med et Exemplar af Schillers Gedichte.)

Et Rosenflor sprang fra hans Hjerte ud,
Det Hjerte, som i Døden maatte isne,
Men i hver Rose her er der en Gud,
Og disse Blomster kunne aldrig visne.

13.

(Med Goethes Skrifter.)

Veed Du det Land hvor Guld-Drangen groer?
Hvor Sangens Luftning vifter,
Hvor Poesiens hele Storhed boer?
Her er det — Goethes Skrifter!

14.

(Med en Smørkande.)

Vers og Smør ei passe sammen,
Dog et Vers Du have maa,
Midt i Kanden Digter-Flammen,
Som en Juleblomst skal staae.

15.

(Med en Lygte uden Lys.)

At Lygten her er uden Lys, har sine egne Grunde;
Thi denne Mangel troe vi, bedst Du selv afhjelpe kunde.
Tag Du din egen Vittighed, ifald Du kan den finde,
En saadan ganske lille Stump just passer godt derinde.

16.

(Med en Visker.)

Du som staaer der og smidsker:
„Hvad saaer jeg skal jeg troe?"
See her, Du saaer en Visker,
Men Du fortjente to.

17.

(Med et Speil.)

Lykkens Yndling er Du af Naturen,
Lykkens Yndling er Du i Figuren,
Lykkens Yndling er Du for og bag,
Lykkens Yndling baade Nat og Dag,
Lykkens Yndling — derfor saaer Du — gjæt!
Dette Speil, det viser dit Portrait.

18.

(Med en Østers.)

Tag denne Østers — og hør Sandheds Stemme,
Du i dens Skal vil føle Dig, som hjemme.

19.

(Med en broderet Pude i Roccoco Stiil, syet af en Datter til hendes Moder.)

Endskjøndt jeg er den yngste jo
Saa bringer jeg Dig Roccoco,
Men Roccoco, er som Du veed,
Et Billed paa min Kjærlighed.

20.

(Med et Par Thekopper.)

Hvad Baggesen har sagt Du tidt gjentage,
Hver Gang Du gaaer at sætte Koppen hen:
„Endnu jeg har Erindringen tilbage,
Ak, lad mig aldrig, aldrig tabe den!"

21.

(Med en Bronce-Hest som Papirpresser.)
Til en dansk Statsmand.

Her kommer en Hest paa flyvende Fire,
Den kom fra Arabien denne Nat.
Den græsser alene paa Statspapirer,
Og staaer i Tøir paa en Tanke-Skat.

22.

(Med Rückerts Gedichte.)

Rückert som en Fugl sig svinger
Gjennem Sprogets Region,
Alting danser, Alting klinger,
Hvert et Bogstav faaer Motion;
Digterkortet bliver blandet,
Han er næsten meer end klog,
Ligesom en Fisk i Vandet,
Er han i det tydske Sprog.

Italien.

I.

Beatrice Cenci.

(Skrevet ved Cencis Borg i Albanerbjergene 1833.)

Roserne.

Zephyr, hvorhen vil Du gaae?
Til de sladdrende Piger, der staae
Med den kobberne Koncha om Vældet,
Der hvor Cactussen groer,
Hvor den kraftige Ranke sig snoer
Om Olietræet ved Fjeldet.
Bliv dog og see paa os og vor Pynt!
Siig os dog Lidt! De har først nu begyndt,
Og Du jo veed, de har Meget at tale,

Thi Giovanni gik nylig forbi,
Blæste for dem en smuk Melodi,
Kjendt i Albanernes Dale; —
Tusinde Kys kan Du altid faae,
Blunde paa Barmen, der rødmer og bæver.
Nei! hvor han svæver!
Hører slet ikke os Sødskende smaa!
— Hvor har Du været? Hvad har Du øvet?
Vaad er din Vinge, Du er bedrøvet!
Du blev nok dykket lidt, som det lader
Nede i Søen, hvor Pigen sig bader.
Snildt skulde Du, som Maleren der,
Holdt Dig bag ved de grønne Træer!

Zephyr.

Bølgen ei gjorde min Vinge vaad!
Det er Graad, Brødrenes Graad.
Did vi jo gik,
Hvor hun sad for den gabende Vrimmel,
Og med Uskyldigheds Blik
Saae mod Guds Himmel.
Og da hun knælede fromt uforfærdet,
Sprudlede Blodet for Bøddelsværdet.
Intet Tausheden brød.
— Beatrice er død!

Roserne.

Død! er hun død?
Hun, som Intet forbrød! —
Skal vi ei meer, her hvor Pilene græde,
See hendes Smiil, hendes barnlige Glæde!

Skal vi ei høre Fromheden bede,
Mens for Madonnas Billed dernede
Deilig i Aftenen Børnenes Klynge
Lovsangen synge.
Ak, hun er død,
Hun, som Intet forbrød!
Her vi jo hørte Faderens Brynde —
Synden hun dræbte! er det at synde?

II.

Vandring paa Vesuv.

(Eruptionen den 24de Februar 1834.)

Mellem lilla Bjerge drømmer,
Klædt i hvidt, Neapels By,
Ischia paa Havet svømmer
Som en purpurfarvet Sky.

Sneen mellem Bjergets Kløfter
Ligger, som en Svaneflok;
Sort Vesuv sit Hoved løfter
Med den røde Flamme-Lok.

Opad! her sig Stien vinder,
Kom, det mørknes meer og meer!
Græs og Buske, Alt forsvinder,
Man en udbrændt Verden seer.

Mulerne hvert Fodtrin standse,
Speide klogt med Blik og Fod;
Lava=Stjerner Bjerget krandse,
Rødere end Ild og Blod.

Vi maae op ad Keglens Side;
Mulen kan ei stige her;
Dybt vi gjennem Asken glide,
Vogt Dig! Stenen styrter der.

Sort deroppe, fort dernede,
Stormens Vinge Asken slaaer.
Mens en tung Scirocco=Hede
Skorpen aander hvor jeg gaaer.

Fremad, fremad! hen derover!
Seer Du, til den dybe Dal
Gaaer en Flod, men uden Vover,
Smeltet, flydende Metal!

Som en mægtig Ild=Frugt hænger
Maanen over Keglens Rand;
Opad Krateret sig trænger
Kulsort Røg; Alt staaer i Brand!

Maanen skjules, Alting sortner,
Taust vi staae paa samme Sted.
Ilden hvirvler, Bjerget tordner,
Steen, glødrøde, rulle ned!

Hymner dybt fra Bjerget stige;
Ild-Cheruben flyver ud! —
Rædsels Storhed uden Lige!
Hjertet klynger sig til Gud!

III.

Farvel til Italien.

(Skrevet i 1834 paa Hjemreisen over Alperne, da jeg første Gang forlod Italien.)

Jeg saae det Land, hvis Luft har himmelsk Lyst,
Hvor under Pinien Skjønheds Børn os møde,
Hvor Ilden sprudler frem af Bjergets Bryst,
Og Oldtids Byer opstaae fra de Døde.

Der klædt' i Marmor høie Guder staae,
Der Duft og Toner i hver Luftning vifte,
Mens Havet er en Olie azurblaa
Og Bjergene med syvfold Farve skifte.

Der Alt er Maleri ved Maleri,
Der klart Guds Skaber-Kjærlighed man skuer,
See Bondens Gjærde: Laurbær groer deri,
Den høie Cactus, Ranken tung med Druer!

Der blev mit Hjerte Barn, min Tanke Mand,
Der lærte jeg Natur og Kunst at kjende,
Du Farvernes og Formens skjønne Land,
Farvel! — Min smukke Drøm er nu tilende!

IV.

Tredie Gang i Italien.

(Skrevet paa St. Luzia Sommeren 1846.)

Jeg seer igjen, Vesuv, dit Kjæmpe-Fyr,
Og Havet for din Fod, saa blaat som Himlen,
De røde Fiskerblus og Folkevrimlen,
Hvor Livet er et Solskins-Eventyr.
Jeg seer igjen den Duft, den Farve-Glorie,
Hvori de bølgebygg'de Bjerge stige;
O, ingen Barndoms gribende Historie,
Opfylder meer, end her det Virkelige!
Jeg er et Lykkens Barn, jeg fuldt det fatter,
Og ydmyg glad, taknemlig, jeg det skatter.
Neapel, tredie Gang jeg seer Dig atter!

Konen med Æggene.

(En gammel Historie sat i Riim.)

Der var en Kone paa Landet,
Hun havde en Høne blandt Andet.
Nu, lægge Æg er Hønens Fag,
Og denne gav eet hver evige Dag;
Det var et Par Snese, da de blev talt,
See, det fandt Konen ikke saa galt!
Hun dem forsigtig i Kurven fik,
Tog den paa Hovedet og gik.

Til Staden styrede hun sin Gang;
Men hun var ene og Veien var lang,
Skjøndt hun gik til af alle Kræfter.
Nu tænkte hun over og regned' efter,
Hvor godt hun fik sine Æg betalt,
Og det var jo heller ikke saa galt:
„Ja vist!" saaledes hun gaaer og taler,
„For disse faaer jeg en heel Rigsdaler.
For den vil jeg kjøbe to Høns, lad see!
Med den der hjemme har jeg da tre;
Hver lægger Æg, og om ikke længe
Kan jeg handle igjen og komme til Penge;
Jeg kjøber tre Høns, til de tre jeg har;
See det bliver sex. Deres Æg jeg ta'er;
Jeg sælger de halve, den anden Rest
Skal ruges til Kyllinger, det er bedst!
Jeg faaer da en Hønsegaard; tænk Dig bare!
Og den tager til. Det er holdende Vare!
Endeel lægger Æg, endeel ruger ud —
Hvor jeg bliver rig, Du søde Gud!
Jeg kjøber to Gæs og et lille Faar,
Og bedre og bedre Handelen gaaer
Med Æg og med Høns og med Fjær og med Uld.
Tilsidst faaer jeg Pengeposen fuld!
Jeg kjøber en Griis, jeg kjøber en Ko,
Hvo veed, maaskee kan jeg kjøbe to?
See det giver af sig! og efter et Aar
Har jeg Huus og Folk og Køer og Faar.
Saa kommer en Frier ind i min Stue,
Han kysser min Haand, og jeg bliver Frue!
For han har en Gaard, som er større end min!
Jeg bliver saa fornem, saa stolt og saa fiin,

Jeg taaler ikke den mindſte Snakken,
Jo, jeg ſkal vide at kneiſe med Nakken!"
— Og ret ſom hun ſagde det, gjorde hun ſaa.
Klask! Æggene der paa Jorden laae!
Med dem den hele Lykſalighed faldt —
Og det var i Grunden ikke ſaa galt!

„Du ſkal lee!"

(1838.)

„Du ſkal lee!" blev min Deviſe,
Latter dæmper hver en Vee;
Tro mig, Mangen, ſom vi priſe,
Fik ſin Lykke ved at lee!

Latter kan en Fjende fælde,
Sandhed er mod den kun Vand,
Ved at lee kan Taaben gjælde
For en meget klygtig Mand.

„Du ſkal lee!" de Ord jeg ſkatter,
Folk til Tænderne kun ſee,
Tro, at det er Bifalds-Latter,
Alletider naar vi lee!

Vi de Dødes Lykke priſe,
Vil Du deres Anſigt ſee;
Det er juſt, ſom min Deviſe,
Det fortæller: „Du ſkal lee!"

Den lille Pige i Asylet.

Deromme i Asylet paa Bænke sad de Smaa,
Med Haaret redt til Siden og fattige Klæder paa,
Men Alle nok saa glade, de strikked' og sang iblandt:
„Vist ingen Amazone den første Strømpe bandt!" —
Nu fik de Lov at lege, mens der blev luftet godt,
De lystigt sprang i Haven, skjøndt Veiret var lidt raat;
Thi det var seent paa Aaret, hver Busk stod uden Blad,
Den nøgne, lille Have gjorde dem dog saa glad.

De toge hinanden ved Haanden, Alle vilde de med;
En Eneste kun havde sat sig hen paa et eensomt Sted,
En lille nydelig Pige, hun var vist kun fire Aar,
Ned over de blege Kinder faldt hendes gule Haar.
De fine, smaabitte Hænder hun holdt i sit lille Skjød,
Graad saae man ikke i Øiet, men dog den dybeste Nød.
— „Hvad feiler Du lille Stakkel? Hvorfor er Du ikke glad?"
Med den tungeste Sorg i Verden den fireaars Lille sad.

„— Til Sengs laae min Fader længe, min Moder syg gik om!
For at klæde mig af i Aftes Nabokonen kom;
Der var saa mørkt i vor Stue, kun Lygten skinnede ind,
Hun talte til Fader og Moder, — de sov; hun klapped min Kind
Og lagde mig til dem i Sengen, sagde god Nat og gik;
Min Moders Haand var saa iiskold; — jeg sov i et Øieblik —
Og hele Natten jeg drømte, saa meget Velsignet jeg saae,
Jeg fløi langt ud over Volden og op i Himmelens Blaa!

Jeg fløi gjennem alle Guds Sale, min Fader og Moder var med,
Tilsidst fløi vi ind i Skoven det allerdeiligste Sted;
Og Blomsterne talte og leged', de vare saa store som jeg! —
— Saa vaagnede jeg i Morges; Moder kysted mig ei;
Jeg rørte ved hendes Kinder, paa hende og Fader jeg saae,
De vare saa kolde og stille —, alene jeg hos dem laae.
Jeg blev saa skrækkelig bange, jeg græd! — og Folk kom der jo,
De sagde, at Fader og Moder vare døde begge To!

Jeg fulgte med Nabokonen herhen, hun skulde forbi,
Hun henter mig henimod Aften, saasnart hun igjen er fri;
Jeg tænker paa Fader og Moder, hvor stille de hos mig laae.
De vare dog begge saa glade da jeg i min Drøm dem saae,
Jeg tænker paa dem saa meget, og dog er jeg slet ikke glad!" —
— Med sin store Sorg saa alene den fireaars Lille sad.
De store mørkeblaa Øine, de smilte, Taarerne kom,
— Men alle de andre Smaabørn legede rundtenom.

Bregentved.

I.

Paa Grevindens Fødselsdag.

(1842.)

Der er et Sted paa en af Danmarks Øer,
Et deiligt Sted, ret som en engelsk Park,
Rundt om sees store Skove, stille Søer,
Med Enge verle Korn- og Kløver-Mark;

Og dog er her det Hele kun en Ramme
Omkring et Hjem, det elskte Bregentved,
Dets Arne har en høi, en hellig Flamme,
Et Moder-Hjerte fuldt af Kjærlighed.

Læs hendes Øie naar den Arme græder,
Der skeer i Verden Godt som Faa kun see,
Læs hendes Øie, der boer Moder-Glæder,
Hver tør betroe til hende al sin Vee!
Naturen her er smuk og rig at skue,
Men hendes Hjerte, det er rigt som den,
Fra det mod Gud sig hvælver Arkens Bue,
Der er Fortrøstning i at see derhen.

Hvert Aar, o Moder, Marken Rigdom sender
Til ham, hvis Hjerte Gud til dit har bragt,
En Rigdom større selv, end Du den kjender,
For ham i Børnene Du har nedlagt,
En himmelsk Sæd af Moder-Taarer dugget,
En Ovinde virker stille, men saa stort!
Gud, som har Verdner ved sit Hjerte vugget,
Dig glæde for det Gode, Du har gjort!

II.

Sølvbryllupsfesten
den 22de August 1848.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Saa grøn staaer Skoven, sommerlet gaaer Skyen,
Der er saa deiligt nu paa Bregentved;
Og dog vi samles inde her i Byen,
Hvad festligt Grønt groer vel paa dette Sted?

Det herligſte, ſom Landets Søn kan vinde,
Det Egeblad, ſom ikke gaaer i Muld;
Sølvbryllups-Krandſen faaer det Blad herinde,
Det gjennemſtraales af dit Hjertes Guld.

Hør Verdens-Stormen, nær og i det Fjerne,
Vildt flyve alle Stridens Aander ud,
Det ſtille Huusliv ſynes os en Stjerne,
Juſt Eders ſtaaer ſaa lyſende fra Gud,
Man føler der er godt at boe og bygge,
Ja, ret i denne Tid man det forſtaaer,
Den ſande Lykke boer i Arnens Lykke,
Og den var Eders fem og tyve Aar!

Du, ſom til Armod ſaae med Moder-Die,
Du Verden ſee ſaa lys, ſom Gud den gav!
Og Du hvis Hjerte Danmark kjender nøie,
Din Stræben blomſtre, ſom en Aron-Stav;
Hvad der er Godt, paa det vor Herre holde,
Vor ſtille Bøn igjennem Sangen gaaer,
I Dag det er her bag ved Byens Volde,
Paa Bregentved om fem og tyve Aar.

Og Dannebrog, det hædrede, ſkal vaie,
Og Skoven ſtaae i Pragt om Mark og Strand,
Den Lykke Eders Huusliv har i Eie,
Maa blomſtre i det hele danſke Land,
Og I vil glædes meer end denneſinde;
Paa Gud og paa det Sande tør man troe,
Paa danſke Hjerter, ſom de to herinde,
Gud ſigne Dem, de elſkelige To!

III.

(1849.)

En Glædes-Fest i Dag vi har,
Og jublende vi komme,
Thi Sløret brast for Diets Glar,
Den mørke Nat er omme,
See Skoven dog hvor deilig grøn,
Og Hjort og Hind derinde;
Du seer din Fest, saa lys og skjøn,
Vor Moder, vor Veninde.

Igjennem Rummet, denne Dag
Gaaer Hjerte-Melodien,
Du hører Sønners Hjerte-Slag
Fra Themsen og fra Slien,
De er Dig nær og Du det veed,
De juble med herinde,
Gud signe Dig, vor Kjærlighed,
Vor Moder, vor Veninde!

Alt hilser Dig med Lysets Glands,
Det Dybe og det Høie,
Den grønne Mark og Stjerners Krands,
Og Glæden i vort Die;
Snart Kampens Sky fra Danmark gaaer,
I Fred skal Dagen rinde,
Da dobbelt lys Dig Verden staaer,
Vor Moder, vor Veninde!

I Landet Fred, paa Havet Fred,
Fred i hvert sorgfuldt Hjerte!
Hvor ærlig Villie holder ved,
Gaaer Glæde frem af Smerte.
I Taalmod, og det milde Sind,
Du saae din Nat forsvinde!
Guds Solskin i dit Hjerte ind,
Vor Moder, vor Veninde!

Hjemvee.

(1830.)

Warum wurde auf den schmutzigen Erdenkloß ein Geschöpf mit unnützen Lichtflügeln geklebt, wenn es in die Geburtscholle zurückfaulen sollte, ohne sich je mit den ätherischen Flügeln los zu winden.

Jean Paul.

Om Aft'nen i det lille, snevre Kammer,
Naar Alt er stille, i mit Bryst det flammer!
En mægtig Længsel fylder al min Tanke,
Af Hjemvee foler jeg mit Hjerte banke,
Og jeg maa græde, skjøndt jeg er en Mand,
Thi her har Hjertet intet Fædreland!

Naar Kunsten aabner mig sit store Rige,
Den samme Længsel føler jeg da stige,
Enhver Musik, hver Sang, der naaer mit Hjerte,
Gjenvækker denne bittre, søde Smerte;
Men Hjemmet finder jeg dog aldrig her,
Mit Hjem er der, hvor jeg kun ikke er!

Seer jeg den friske Skov, de grønne Dale,
Da føler jeg, hvad ei jeg kan udtale,
Seer jeg det stolte Hav og Aftenrøden,
Da længes Hjertet mægtigt efter Døden!
Dog nei! det er ei Døden, nei, et Hjem, —
Et Hjem, hvis Navn jeg ei kan stamme frem.

Langelandsk Folkemelodi.

Hun mig har 'glemt! min Sorg hun ei see!
Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Vee!
Jeg vil gaae min lystige Gang,
Solen skinner jo Dagen lang,
Droslen fløiter sin Sang.

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Vee!
Vinden bærer fra Hjemmets Ø;
Ud, derud paa den aabne Sø.
Alle Griller skal døe!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Vee!
Nye Lande jeg snart skal see,
Det græd, men nu skal det lee,
Selv om Hjertet har Vee!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Vee!
Solen skinner jo Dagen lang,
Maanen taus gaaer sin gamle Gang,
Hjertets Sorg bliver Sang.

Grethes Glæde over Sommeren.

(1832.)

I denne Maaned flytte vi paa Landet,
Min Tante vil saa gjerne nu derud.
I Aar det bliver noget ganske Andet
End sidst. — Vi laae i Søllerød. Ved Gud!
Den hele Uge vi os maatte kjede.
Jeg fandt tilsidst, at Egnen var saa styg;
Der var om Dagen saadan Sol og Hede,
Og saa om Natten — uh! saa mange Myg!
— Man saae jo ingen Ting, kun Mark og Enge,
Og grønne Træer og en Blomster-Plet,
Og skal man see paa saadant Noget længe,
Saa bliver man tilsidst, ved Gud, saa træt!
Vi troede der just noget Rart at finde,
Men reent paa Landet er dog slet bevendt;
Og Tante blev i Grunden helst herinde,
Men man kan ikke være det bekjendt:
Man skal jo ligge der, er man galante,
Og det er sundt, som Doctorne jo troe.
Et bedre Sted vi faae i Aar, thi Tante
Har leiet Værelser paa Vesterbro:

Der er, ved Gud! saa nydeligt derude,
At jeg kan aldrig nævne det ved Navn;
Der seer man ogsaa Træer og Køer og Stude,
Og saa er man saa nær ved Kjøbenhavn!
Det er behageligt — især i Sommer,
Da jo Comedien skal blive ved;
Og nu de kloge Mænd til Byen kommer,
Er Vesterbro det allerbedste Sted.
Der ellers een Ting er, jeg ei kan skjønne,
Men muligviis er jeg vel lidt borneert:
Hvor Folk kan saadan sværme for det Grønne;
Man skaber sig, og man er affecteert.
Jeg var hos Modehandleren forgangen Uge,
Og nogle søde Blomster der jeg saae;
Jeg skulde nogle røde Roser bruge,
Men der var ingen grønne Blade paa.
Jeg spurgte, om der ingen skulde være?
Da sagde Modehandleren, og lo, ved Gud!
„Fy, grønne Blade, det er ækelt, Kjære!
Det er saa flaut — det ta'er sig ikke ud!"
Han, veed jeg da, forstaaer sig paa at dømme,
Han har just Smag, han veed hvad der er fjønt;
Og derfor kan jeg Landet ei berømme,
Men bliver træt af alt det meget Grønt.
Nei, Broerne jeg priser mange Gange,
De har for Sindet noget frydeligt,
— O, hvor jeg glæder mig til denne Sommer,
Det er dog deiligt! Hvor jeg elsker den!
Især, naar saadan Efteraaret kommer,
For saa begynde Ballerne igjen!

Den nye Sprøite.

(1830.)

„Les plaisirs sont divers."

En Sprøite har vi faaet nu,
Den sprøiter saa det er en Gru!
Vor hele By er sælleglad,
Den evig see paa Sprøiten gad,
Og paa den store tykke Straale;
Men Sprøiten kan det ikke taale.

Ak, hvor den Sprøite er os kjær!
Den er jo Alle lige nær;
Og baade Pige, Dreng og Svend,
Faae Lov at gaae paa Torvet hen;
Thi der er Tromme jo og Fløite,
Hver Gang vi prøve med vor Sprøite.

Ved Raadhuus-Døren sidder ned
Den hele, høie Øvrighed,
Og alle Byens Damer staae
I Vinduet og see derpaa,
Mens Drengene af Glæde skraale
Og vandes af den store Straale.

Den Sproite, ja den Sprøite her,
Den sætter Liv dog i Enhver!
Selv jeg, saa tidt jeg Sprøiten seer,
Det er, som Hjertet i mig leer;
Jeg glemmer Trommen selv og Fløiten,
Thi al min Tanke er i Sprøiten.

Sang i Skoven.

(Afsjunget af Studenter-Sangforeningen.)

Her under Skovens grønne Tag
Vi samles ungdomsglade,
Vi plukke vil en Sommerdag
For Hjertets Minde-Blade.
Vi Solskin har i vort Humeur,
Og Lystigheden aldrig døer,
Der hvor Studenten kommer.

Vi synge fra det grønne Blad
I en harmonisk Klynge,
Om Aar saa er vi skilte ad,
Men nye Slægter synge.
Vi er' som Skov og Melodi,
Et Løv, der er Afvexling i,
Men Stammen staaer og bliver.

Een vorder Bibelsprogets Tolk,
Derovre midt i Lyngen;
En Anden sprætter døde Folk,
Og der forgaaer al Syngen.
Een bliver Byens Politi,
Dog gamle Sanges Melodi,
Vil tidt for Øret klinge!

Vi huske, vi paa Snekken foer,
Os bar de blanke Bover,
Forneden de, men Sangens Chor
Og Himlen ovenover,

Vi huske Videts Bølge-Slag,
Vi huske denne Skovtours Dag
Vor Sang, vort Venskab! — Hurra!

Hende jeg mener.

(1832.)

Jeg synger her om To — betænk engang!
Dog det er vist, jeg mener kun den Ene;
Men sige Alt, selv om det er i Sang,
Det tør og bør man ikke, skal jeg mene.
Jeg mener Een, men nævner dog de Tvende —
Nu kan man prøve paa at gjette hende.

Den Ene eier Klogt og muntert Sind,
Ja, Videt sidder kjækt i Blik og Die.
Den Anden — Skjønhed boer paa hendes Kind,
Det bedste Hjerte har hun, veed jeg nøie.
Forstand og Ynde Begge huldt forene;
Kan man nu gjette her, hvem jeg kan mene.

Hun boer i Byen og den Anden med,
At sige, naar de ikke er paa Landet.
Men hendes Øine da? — O stor Fortræd!
Hos begge er de eens og blaa som Vandet;
Der Tanken som en deilig Havfrue svømmer —
Gjet nu, hvem her jeg mener, hvem jeg drømmer!

Jeg læser dette Digt for begge To.
For hende, som er al min Sjæl og Tanke,
Som fylder mig med Smerte og med Ro,
Og som faaer Hjertet dristigt til at banke.
Jeg læser det for Dig! — Kan Du Dig kjende?
O Gud! Vil hun forstaae, jeg mener hende?

Kunstner-Livet.

(1830.)

Rask Rokken snurrede, Canarifuglen sang,
Paa Gulvets Flamme-Feining Katten sprang,
(Det var et godt, et velopdraget Dyr).
Den gamle Bedstemo'er fortalte Eventyr,
Og Drengen sad og lyttede saa gjerne,
Thi Eventyr kun spøgte i hans Hjerne;
Ak, Tiden løb med alt for raske Skridt,
Syvmile-Støvler fik den, altfor tidt
Slog Uhret: gaae til Sengs; — ja den slog Ni
Før Eventyret ganske var forbi,
Da fik han Plads i Bedstemo'ers Alkove,
Men kunde ei de første Timer sove!
Der var saa meget jo at grunde paa.
Saaledes just en Sommernat han laae,
Da banker det paa Ruden,
Og smuk som Elskovs-Guden,
En lille Dreng paa Gulvet for ham staaer,
Med Grønt og Blomster i sit gule Haar.

Fra Skuldren hæve sig to store, gyldne Vinger,
Og deiligt Legetøi den Lille med sig bringer.
O hvilken Fryd! af Glæde Øiet flammer;
Det ganske lille, snevre Sove-Kammer
Er snart forladt.
Det er en deilig Nat.
Sødt dufter Skovens friske grønne Krands,
Smaa-Alferne forlyste sig med Dands;
I Høien røre sig de gamle Kjæmpebeen;
Taus sidder Aanden paa sin Bautasteen
Og drømmende i Maanelyset skuer,
Men, med sin Engel, Barnet ikke gruer.
De lege Begge fro i Skovens Sale,
Hvert Træ, hver Blomst kan tale,
Og Fuglen synger smukt om, hvad den saae
I fjerne Riger og i Luftens Blaa.
De gamle Kjæmpe-Høie
Sig lukke op for Barnets klare Øie;
Smaa-Puslinger, knap som en Finger lange,
Arbeide dybt i Jordens snevre Gange.
Og Barn og Engel seer det — og de nikke,
For Trylleverdnen frygte de To ikke.
Men Dagen gryer — de skilles ad. — Farvel!
De samles atter, næste Aftenqvel
Den Fremmede igjen til Drengen kommer;
Saa gaaer det fort i Vinter og i Sommer.
Snart bygges Babeltaarne, Ridderslotte,
Snart leger han med Alfen i hans Grotte,
Tidt laaner den ham sine gyldne Vinger,
De vore meer og meer, han frit sig svinger
Til Himlen, som en Kjæmpe-Ørn,
Og leger med de glade Engle-Børn.

Han skuer Verden, høit fra Himlens Hvalte,
Og Alt hvad Bedstemo'er fortalte.
Saa svinde Barndoms salige Minuter.
Man i en Skole Drengebarnet putter,
Tilstopper Vinduet med Grammatik og Gloser;
Kort sagt, man skoser
Den Lille, som i Natten gjør Visiter,
At han tilsidst kun gjennem Ruden titter
Til Drengen, som nu bliver lang og stor.
— Snart døer den gamle Bedstemo'er,
Og hende følger Fader, følger Moder,
Han har ei Søster meer, ei heller Broder,
Forladt staaer Drengen da i Sorgens Tanker,
Da banker
Det atter paa den lille Vindues-Rude,
Og ude
Den Lille staaer, han vinker — men forsvinder. —
Da vaagne alle Barndoms søde Minder
Han vil den Lille søge,
Der hist forsvandt bag Skovens dunkle Bøge.
Bort med Taare, bort med Suk!
Verden er saa lys og smuk.
Stjernen funkler fra det Blaa;
Gud er med os, hvor vi gaae!

Forvoven
Han stiger ind i Livet, ind i Skoven,
Hvor før, som Barn, han med den Lille vandred';
Men, ak! det Hele har sig reent forandret.
Stolt kneise Skovens grønne Træer med deres stive Nakker,
Som Lapse svaie Pilene i grønne Snørlivs-Frakker.

Der vanke mange Stød og Smæk, der kan faae til at sukke,
Min Søn, vil Du i Verden frem, Du krybe maa og bukke.
Stort Selskab der i Skoven er, af Dyr paa to og flere!
O Gud, hvor der er mange Gæs, og andet saadant mere!
Dompappe, Ravne, Stær og Sligt man seer i Høiden bygge;
Den slette Urt i Solskin staaer, den bedste tidt i Skygge.
Igjennem Tjørn og Krat
Han vandrer fremad, Dag og Nat,
Men hvad han søger, finder han dog ikke,
Og Skoven leer kun af hans vaade Blikke.
Men Stjernen funkler klart paa Himlens Kyst,
En mægtig Tanke vaagner i hans Bryst;
„Her vil jeg," siger han, „i Skovens Skygge
„Et Tempel bygge;
„Dets Alter smykkes skal med Vaarens grønne Blommer,
„Maaskee da Englen atter til mig kommer!"
— Snart hvælver sig den stolte Tempelhal,
Og Orglet bruser gjennem Skov og Dal.
Forundret Alfen titter
Bag Buskens grønne Gitter;
Den hele Skov
Istemmer høit den store Kunstners Lov;
Men Edderkoppen væver Dag og Nat,
Til han om Templet faaaer en Vævning sat;
Der kommer flere slige Recenscenter,
Og uden Complimenter,
Giftige og sule,
Det store Hele de i Væv vil skjule.
Natuglen glad med sine Vinger slaaer,
I Taage Templet staaer.
Ei længer Guldet reent i Solen spiller,
Det kan kun skimtes gjennem Sandheds Briller,

Og de er' tabt fra Løven indtil Myggen,
Kun Slangen løber om med dem paa Ryggen.
— I Glemsels Nat det bedste Blomster visner,
Det varme Hjerte isner.
Men Tiden kommer snart paa Stormens Vinger,
Da synker Taagen, Væven springer;
I Tjørn og Krat nu Edderkoppen skjælver,
Og Templet atter klart mod Himlen hvælver,
Da strømmer Skaren til og jubler i det Høie,
Men længst er bristet alt den store Kunstners Øie.

Det toner over Tidens Bølgehav.
Som Bautasteen staaer Templet paa hans Grav.

„Min lille Fugl, hvor flyver Du?"

(1846.)

Min lille Fugl, hvor flyver Du
Imellem grønne Grene?
Ak mon jeg rinder Dig i Hu?
Mit Hjerte briste vil itu —!
— O Gud, hvor jeg dog er ene!

Du sagde, at Du var mig god;
Ja, godt mig Alle mene,
Men hvis Du ret min Sorg forstod,
Du kom, Du sang mig Sjæle-Mod,
Da sad jeg ikke alene!

Min lille Fugl, Du kommer ei
Fra dine grønne Grene;
Jeg stille vandre maa min Vei —;
Ak, ingen elsker Dig som jeg!
— O Gud, hvor jeg dog er ene!

Et Vinterparti.

(1831.)

Det dundrer stærkt under Hestens Hov,
Thi fast ligger Sneen i den sorte Skov;
See, Fuldmaanen skinner fra Himlens Scene
Mellem de nøgne Grene.

En Hob Kosakker til Hest vi see,
De leire sig her paa den hvide Snee;
Stærkt Hestene dampe, og bundne sammen
Staae de ved Bøgestammen.

Nu tændes et Baal ved den store Bøg.
See den røde Ild med sin sorte Røg,
Og Mændene, som i Sneen sammen
Sidde rundtomkring Flammen.

Bruunguul er Kinden, mørkt hvert Blik,
De drikke den klare, skarpe Drik;
Men over dem, høit paa de tynde Grene
Sidder en Flygtning ene.

Han tør ei aande, stift seer han frem;
Men Tanken flyver mod fjerne Hjem,
Saalangt hiin Side af Rhinens Vover,
Hvor hans Pige sover.

Hun drømmer sig hos ham Favn i Favn;
Hun hører ikke den sultne Ravn,
Der skriger sit: „dobbra!“ saa mange Gange
Mod den sørgende Fange.

De tre nordiske Rigers Skaal for Adam Oehlenschläger.

(Festen i Studenterforeningen den 20de November 1841.)

Man skilte Skandinavien
I tre ulige Dele,
Men Kunst og Videnskab igjen
Forbandt dem i eet Hele!
Høit Sangen lød med Flamme-Ord,
Den slagne Vunder læger,
Og Sangens Mester her i Nord
Er: Adam Oehlenschläger!

I Norge paa det stolte Fjeld,
Hvor Fossens Elve bruse,
Har store Minder deres Væld,
De gjennem Verden suse;

Hvo gav dem Vinger, gav dem Lyd?
En Storhed os bevæger!
Og Norden nævner da med Fryd,
Dig: Adam Oehlenschläger!

Skarpt som et Sværd laae Øresund
Imellem Nabostrande,
En Rosengreen en Morgenstund
Forened' disse Lande;
Hver Rose aanded' Poesi,
Hver Blomst var Sangens Bæger,
Hvo mægted' dette Trylleri?
Du, Adam Oehlenschläger!

Den vilde Fos og Birkens Hang,
De danske Kjæmpehøie,
De staae, o Digter, ved din Sang
I Solglands for vort Øie.
Ved Dig en Digter-Sol oprandt,
Den Norden vederqvæger;
Een Sang, eet Hjerte os forbandt,
Hil Adam Oehlenschläger!

Digteren og Amor.

(1830.)

Liebe wirkt dieses alles und noch mehr.
Wieland.

Digteren.

Jeg min Kjærlighed maa dølge,
O det gjør mit Hjerte Vee!

Vi er' skilt ved Land og Bølge;
Hun kan ei min Længsel see.

Amor.

Ei en Digter maa forsage!
Han har Perler, Sølv og Guld,
Aanden feirer alle Dage,
Amor er sin Digter huld.

Digteren.

Jeg kan ei med hende tale,
Drikke Liv af hendes Blik,
Flagre som den bange Svale,
Tro om Hjemmet hvor hun gik;

Skue dybt i hendes Hjerte,
Vinde Haabets Himmel-Fred!
— Nu — nu glemmer hun min Smerte,
Og min dybe Kjærlighed.

Amor.

Lad ei Modet ganske svigte!
Hvem er lykkelig, som Du?
Du kan tale gjennem Digte,
Sige hver en Tanke nu.

Du for Verden tør bekjende,
Hvad hun allerede veed,
Ingen troer det gjælder hende;
— Hun forstaaer din Kjærlighed.

Du kan lade Alting trykke.
„Det er Digte," sige Folk,
Men hos hende — tænk din Lykke!
Der skal jeg nok være Tolk.

Udenfor Asylet *).

„Spillemænd spiller paa Strænge,"
Spiller om Maane og Sol,
Spiller om Urten paa Enge,
Alt paa sin fattige Viol!
Spiller med ærlig Villie,
Og man forstaaer hans Sang,
Selv den kongelige Lilie
Bæver ved Strængens Klang;
Hver en Stand og hver Alder
Offrer til ham sin Skat,
Taksigelsens Guldmønt falder
I Spillemandens Hat.

„Spillemand spiller paa Strænge,"
Nordvinden blæser saa koldt,
Bitterlig Nød den længe
Har fattigt Barn forvoldt.
Men nu et Huus er klinet
Hyggeligt luunt især,
Vor Herre har det velsignet,
Han har de Smaa saa kjær!
Der kan de juble og bygge,
Ude nu Veiret er raat, —
Fader og Moder gaae trygge —
De Smaa, de have det godt!

„Spillemand spiller paa Strænge!"
Strømmer kun Alle til,

*) Fremsagt som Prolog ved en privat Forestilling til Indtægt for eet af Asylerne.

Om endogsaa ei længe
Violen just more vil!
Ikke Spillet I dømme,
Men kun dets Hensigt her,
Fattigt Barn lade I drømme
Sig Eders Hjerte nær,
Barnet vil huske det længe;
Tak at herhid I kom!
„Spillemand spiller paa Strænge,"
— Mild er Tilhørernes Dom.

Runerne.

Cantate ved Deres Høifyrstelige Durchlauchtigheder Prinds **Christian** af **Glücksborgs** og Prindsesse **Louise** af **Hessen-Cassels** Formæling den 26de Mai 1842.

(Musik af H. Rung.)

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Sang.

Der ligger et Slot i Danmark med Hegn af Rosentræer,
I Maaneskin leged' ved disse den lette Alfehær;
Den allersmukkeste Rose de kysted' paa Mund og Kind,
Usynlige Runer da vorte i alle Blade ind.

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

To Børn af kongelig Stamme de nævned', de for dem bad,
De Tvendes hele Historie blev een paa hvert et Blad.
Den læstes i Morgenrøden af Alfernes hele Hær,
En Rose er et Mysterie! hvad læste hver især!

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Solo.

„Hun dandser i Barne-Rækken
Som Sylphiden svævende let!
Hun læser i Bogen ved Bækken,
Den risler derom en Sonnet!

Hun er den kjærligste Datter,
Saa smuk og saa hjertensgod,
Et Rosenblad ikke omfatter
Saa herligt et Rosen-Blod!

Quartet.

See der, som en kjæk Ungarer,
Saa kraftig, saa slank og saa skjøn,
Paa Gangeren lystigt Han farer,
Man seer det er en Fyrste-Søn!

Terzet.

Hun smiler og svinger med Klædet,
Han er hendes Barndoms Ven,
Hendes Fryd ham tidt har glædet,
Hun hans Sorg har deelt igjen!"

Sang.

Igjennem Kirken høit Orgelet runger,
Rørt hun sin Daabs-Pagt gjentager der;
Ei hun veed hvad Droslen udenfor sjunger,
Tanken er hos Cherubernes Hær.
Gud alene raader for Lykken!

Ved Rhinen under de grønne Ranker
Sidder ved Bogen en Fyrste-Søn,
Til Rosen i Danmark flyve hans Tanker,
Ned til ham flyve Tanker i Løn!
Gud alene raader for Lykken.

Qvintet.

Kjærlighed! Du Hjertet bringer
Hele Paradisets Lyst!
Kjærlighed! paa dine Vinger
Flyve vi til Himlens Kyst!

Sang.

Mel. Hr. Peder kasted' Runer.

Paa Rosens Blade Runerne de skreve,
Ved Alfers Ufkyldskys de Runer bleve!
Nu Droslen slaaer i Birken,
Den hilser paa de To,
Som vandre hjem fra Kirken
Livsglade, fyldt med Tro!
Gud med Dem! bede hvert et Hjerte,
I hver Fryd, under hver en Smerte:
Gud med Dem!

O læs dog de Blade til Ende.
Siig, hvad skal skee?
„Sin Skjæbne Ingen tør kjende,
Ingen i Fremtiden see!"

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Sang.

Vi Alfer ere saa glade! vi dandse saa jublende hver!
Der ligger et Slot i Danmark med Hegn af Rosentræer,
I deiligt Solskin her stödder det Brudepar ungt og smukt,
Vi bringe dem Havens Blomster og Træets bedste Frugt!

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Sang til det danske Kongepar

den 16de Juli 1843.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

En Sang er kun en lille, fattig Gave,
Men født af Hjertet gjør den Hjertet godt:
Den er en Natviol i Pragtens Have,
En Fest-Bouquet i Hytte og i Slot,
Den er det milde Udtryk i et Øie,
Der samler Ord og Villie til eet Heelt.
Duft frisk vor Sang! dit Blomsterflor sig bøie
Til Krandse mellem Kongeparret deelt!

I Hjertets Bog er mange tusind Blade,
Gjem mellem disse af vor Blomst et Blad,
Det vil erindre om en Skare Glade,
Der under Sangen stille, trofast bad:
„Gud styrk den Arm, som skjærmer Danmarks Rige,
„Velsign det Hjerte, som for Danmark slaaer,
„Ledsag dem Sundhed, underfulde Pige,
„Guds Sol jo skinner, hvor din Vinge naaer!"

Nu reiser Kongeparret gjennem Landet,
Thi sving Dig, Sangfugl, i den milde Luft!
Glasklare Bølge, dands hen over Sandet!
Spred, vilde Rosentræ, din Æble-Duft!
O Danmark, Du er Mildheds sande Billed,
Dog i een Sum dit hele Præg man har,
Det staaer i danske Hjerter klart opstillet:
I danske Hjerter staaer et Kongepar!

B. S. Ingemann.

Dannevang ved grønne Bred
Og den blanke Vove,
Al uskyldig Kjærlighed
Høit hans Navn vil love!
Livet selv i dets Bedrift
Har han her os givet,
Læs, forstaae den runde Skrift,
Billeder af Livet.
Maanen skinner rund og stor
Over Mark og Mose,
Midt i Skovens Stilhed groer
Poesiens Rose.

Morten Lange.

(1830.)

(Et Jule-Digt.)

Hver Midnat mellem Tolv og Et, fra Sydlands-Ø til Thule,
De Døde staae af Graven op og røre sig en Smule;
Men naar det er ved Juletid de dygtig feriere,
Paa Kirkegaarden seer man dem ved Maaneskin spadsere;
Der dandse de en Runde-Dands, saa alle Knokler rangle,
Men Punsch og Viin og Bouillon, det maae de Stakler mangle;
Dog kan det undertiden skee, en Jistap til dem blæser,
Saa dandse de med dobbelt Lyst de nyeste Françaiser.
Paa Marken Kjæmpehøien staaer paa fire røde Pæle,
Selv om en Franskmand dette saae han tabte vist sit Mæle;
Thi haaber jeg at Ingen leer, fordi min Helt er bange,
Det er en ung, beskeden Mand, som hedder Morten Lange.

Han skal just denne Julenat en lille Reise gjøre;
Men da han ei har Mod at gaae, beslutter han at kjøre.
I Gaarden staaer saa lang og hvid den Sneemand uden Bene,
Med Øine af to sorte Kul, og Mund af røde Stene;
Og mens den stirrer kold og hvid paa Himlens Stjerne-Rade,
I Taarnet tuder Uglen fælt, som i en tydsk Ballade.
Herr Morten Lange var belæst, en Ven af gode Skrifter,
Han kjendte den „trojanske Krig," „Molboernes Bedrifter,"
„Octavianus," „Ridder Rød," „den skjønne Magdelone,"
„Om Bjergfolk, Nisser, Spøgelser, samt om den hvide Kone."
Alt Kanen holdt for Døren nu, de klare Bjælder klinged',
Men for hans Øre var det, som det til hans Liigfærd ringed'.
Rask foer han frem, saa Jis og Snee fløi om hans Helte-Øre,
Som naar et brittisk Brudepar maa over Grændsen kjøre.
Paa Veien stod et Regiment af gamle Piletræer,
Besneede fra Top til Taa som Ildlands Pischeræer!
Nu kom han til den flade Mark, kun Snee fik han i Sigte;
Naturen rundt omkring var kold, som: „Matthisons Gedichte;"
Men Helten selv er ganske varm, han lukker taus sit Øie;
Da seer han ganske tydeligt igjennem Markens Høie,
Og der er megen Lystighed hos Folkene derinde.
Fem Tommer kun hvert Mandfolk er, og tre en halv hver Qvinde,
Og skjøndt det nu er Juletid, hvor Kulden dominerer,
I Klæder syed' af Spindelvæv man lystelig spadserer.
De gamle Damer seer man dog, for Kulden at betvinge,
Har over Skuldrene som Shawl en Flaggermuse-Vinge.
Men hille den! hvad kommer der? Tolv hvide Muus med Topper;
Af Vognen, som en Træsko er, en deilig Dame hopper.

„Gud hjelpe mig! Gud hjelpe mig!“ saa sukker Morten Lange;
„Jeg er i Grunden ei Kujon, men jeg er grumme bange!
„Desuden veed jeg meget godt, det kommer kun fra Blodet,
„Men Blodet løber mig for stærkt, det løber af med Modet!“
Saa talte han og fik et Stød, der røved' ham Balancen;
Og bort med Hest og Kane fløi hver Rest af Contenancen.
Han følte ganske tydeligt, det var hans sidste Time,
Og da han ret betænkte det, saa maatte han besvime.
— Der laa han nu, den unge Mand, ei kunde han sig røre,
Men da han havde ligget lidt, hvad fik han da at høre:
Det summede og brummede, han var ei længer ene,
Een Trold tog ham ved Hovedet, een ved hans lange Bene;
Saa bar de ham i Bjerget ind, de Vægge skinned' røde,
Da blev hans Helte-Hjerte Is, han følte, at han døde.
— — Men da nu Døden var forbi og Øiet atter skuer,
Da seer han i det andet Liv den Fare, som ham truer.
Af Røg er Loftets Hvælving sort, der er en grusom Varme,
Og rundtomkring der Djævle staae med nøgne, laadne Arme;
En har en Hammer i sin Haand, han synes barsk at true,
Og dybt i Ovnen brænder høit den røde Flamme-Lue.
Nu vidste Helten hvor han var og gav sig til at knæle,
Men som han ret af Hjertet bad, da loe de Djævle fæle;
Men ved hans Side Englen stod med Himlen i sit Øie,
Og Lokkerne som Taage flød om Barmens Marmor-Høie;
Hun rakte ham sin hvide Haand, og sagde: „Morten Lange!
Nu, Gudskelov, De kom Dem lidt! — Men hvorfor er De bange?“
„Hvor er jeg?“ hviskede han svagt, og alle Lemmer skjælved'
„O Engel, jeg vil gjerne døe! men hjelp mig bort fra Helved'.“
Da smilte Englen anden Gang: „I er i gode Hænder!
Her boer jo Smeden; Herre Gud! jeg troer I knap os kjender.
Paa Marken tæt herved I laae foruden Hest og Kane,
Saa fik vi Jer i Huset ind, og jeg er lille Ane!“

Da reiste Morten Lange sig, man saae hans Øie spille,
Dog Glæden ei jeg skildre kan, thi vil jeg tie stille.
— Ved Julegrød og Gaasesteg han glemte Nattens Qvide,
Og lille Ane sad som Brud ved Morten Langes Side.

I Brudehuset.

I.

Frøken Jonna Drewsen og Hr. Baron Henrik Stampes Bryllup,

den 2den Februar 1850.

Mel. „En Vise nu jeg synge vil!"

See nu er Brudehuset gjort,
Nu komme vi med Sangen,
Den er, om ikke noget stort,
Saa dog en Krands paa Stangen,
Et Hjertets Hurra, vældigt, som
Fra Oldtids bedste Helte.
I lykkeligt til Sprogø kom,
Paa Livets „store Belte".

Nu skal I ud i egen Baad,
I Solskin og i Taage,
Der venter Glæde — ogsaa Graad,
Men lad vor Herre raade.
Staaer Troskab kun ved høien Mast,
Ved Roret Kjærligheden,
Og Hænder to, som holde fast,
Seiladsen er et Eden!

Ved Præstø Strand saae Barnets Blik
Hvad dansk Natur vel eier,
Men hendes Vugge-Gænge gik
Hvor Danmarks Flag fik Seier. *)
Hver i sin Urtegaard som Knop
Skjød frem, som det sig sømmer;
I Tiden ruller Blomsten op
Hvad Blomsterknoppen drømmer.

Hvordan han, som Aladdin gik
Og søgte Lykkens Lampe,
Hvad Retning hendes Tanker fik
Indtil de stod i stampe,
Det vilde føre altfor vidt,
Og Sangen skal sig runde.
Der maa jo ogsaa levnes lidt
For Sagn og Folkemunde.

Ved Bryllups-Færd slaaer Hjertet ungt,
I Blomst staaer Alt herneden; —
„I Verden Intet er for tungt
For Ægtekjærligheden!"
Gid Myrthekrandsen, undersuld,
Som Krandse for Madonna,
I Bryllup vorde Sølv og Guld
For Henrik og for Jonna!

---

*) Fredericia.

II.

Frøken Loviſe Jacobſon og Hr. Proprietair Vilhelm Wolfhagens Bryllup,

den 3die April 1851.

Mel. „Komm lieber Mai".

Hvor Kongeaaen ſkinner imellem Vaarens Grønt,
Det nye Hjem ſig reiſer ſaa hyggeligt og ſkjønt;
Hvor Fjenderne huſered' paa Fyens Prøve-Dag,
Skal Kjærligheden bygge i Ly af Danmarks Flag.

Hinanden ret at eie, hinanden ret forſtaae,
I ſig at eie Verden, er her: Guds Himmel naae,
Det fatte I og føle, ſaa glad, dog tankefuld!
Gid Myrthens grønne Blade I ſee, ſom Sølv og Guld,

Der kommer Alvors Dage, der kommer ogſaa Sorg,
Hold faſt, og Gud vil være i Hjerte og i Borg,
Vil ſtyrke, luttre, hæve og holde karſk og fro!
— Men nu — nu herſke Glæden! — Velſignet vær' I to!

Vor Sang mod Skyen runge ud over Vold og Sund,
Med alle gode Ønſker fra Hjertets dybe Grund.
I det vi Skaalen tømme for Brudgom og for Brud,
Det er, ſom Vaarens Roſer i dette Nu ſprang ud!

III.

Frøken Auguſta Bournonvilles og Hr. Paſtor M. P. Turens Bryllup,

den 21de April 1852.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Der er en Ø, derhen fra hele Landet,
I Krigens Tid, vor Alvors-Tanke drog,

En deilig Ø, en Æblegreen paa Vandet,
Et Seirens Grønt omkring vort Dannebrog.
Nu er der Fred og Solskin, Fugle-Qvidder,
I Skov og Enge mylre Blomster frem,
Foraaret der i Præstens Have sidder,
Han og hans unge Hustru ventes hjem!*)

De komme, fulgt' af vore glade Sange
De drage ind, i eget Hjem er bedst!
Snart Roserne igjennem Havens Gange
Vil ogsaa feire Parrets Bryllups-Fest;
Og Kukkeren vil sige: „leve længe!"
I Droslens Sang vil høres Hjertets Slag;
Hvor ret man elsker, Hjertets skjulte Strænge
Forkynde: det hver Dag er Bryllups-Dag.

Det nye Hjem vi denne Skaal vil bringe,
Oprul for dem et Samliv minderigt,
Der Sjælen folde ud sin stærke Vinge,
Jordlivet blive dem et Skjønheds-Digt.
Forældres Bøn som Dug velsignet falder,
I Fryd og Sorg hold fast, Gud er jo med,
Vor Sang idag, læs den i solvgraa Alder,
Den bliver ung, som Eders Kjærlighed!

Ja Tiden har en Flugt, som vore Tanker,
Og Tiden ruller store Dramer op,
Men hvor i Kjærlighed to Hjerter banker,
Udfolder sig hvert Haabets Rosenknop.

---

*) Als.

— Der, hvor Kanoner lød i Krigens Dage,
Nu Lærken synger, Nattergalen slaaer.
Med Gud ind i det nye Hjem I drage,
Sølv-Bryllup der om fem og tyve Aar!

Pigen fra Albano.

(Fremsagt, som Prolog ved Kunstner-Carnevalet i Casino 1847 *)

Madonna! jeg neppe af Glæde kan tale,
Jeg er i festino, ved Carnevale,
Jeg faaer hvad jeg bad saa inderligt om!

Saar saae jeg første Gang i Rom
Et Carnevale. Det er noget andet
End i Albano, som ligger paa Landet.
Jeg kom just til Rom, som Klokkerne klang,
Og Carnevalet blev sat i Gang.
I Corso, — nei hvor den Gade er lang! —
De deiligste Tæpper fra Vinduerne hang;
Og udklædt' var' Folk, ja Vogne og Heste,
Paa Stylter man gik og gjorde sig stor.
I bare Salat kom Fa'er og Mo'er;
Uh, der var en Trængsel og det var det bedste!
Een Vogn var et Dampskib med Skorsteen som røg,
Der var den deiligste Tummel og Støi,
Der regned' Confetti paa Ansigt og Kjole.

---

*) En ung Kunstner, klædt som Bondepige fra Albano, traadte frem paa Scenen.

Paa hele Fortoget sad man paa Stole,
Kanonerne dundred' — Du hellige Ole!
Nu Væddeløbs Hestene kom, hvilken Fart,
„Cavalli! Cavalli!" det gik altfor snart,
De suuste forbi, det var, som et Gys.
Nu havde vi Moccoli: Lys tæt ved Lys,
Paa Vogne og Heste, paa hele Hoben;
Uh, der var en Mylren, en Surren, en Raaben!
Fra Taget kom Lys paa Stænger og Rør,
Man slukked', man tændte, „hu, Lyset døer!"
Man skreg: „sensa moccoli!" O, jeg var ør,
Det lyste, det flammed' man mærkede Heden
Af Lys, tusindviis, for oven og neden;
For mig var det ganske, som Hexeri,
Lykkalig jeg tabte mig reent deri, — —
Og saa var Carnevalet forbi!
Da blev jeg saa trist i mit gode Humeur,
Det var, som Verden var uden Couleur,
Jeg ønsked' saa stille, det maa jeg bekjende:
„Gid Carnevalet fik aldrig Ende!
Gid til dets Forlængelse kun blev sat
En Uge bare, ja kun een Nat!"
Og lige med eet saa stod ved min Side
En Carnevals-Troldmand med Vinger saa hvide,
Saa skinnende klare; hans Øine var blide,
Hans Mund var saa smuk, hans Pande saa høi,
Han løfted' mig op paa sin Arm og vi fløi
Saa langt over Skyer og Bjerge og Dale.
„Du kommer til Danmark," det var hans Tale,
„Du kommer til Kunstnernes Carnevale;
Lidt stlde de holde just deres Festino,
Det er i den store Sal i Casino.

„Saa snart Du siger, Du kommer fra Rom,
„Saa faaer Du i Dandsen den første Svingom,
„Hils kun fra Campagnen, fra monte cavo,
„Fra Küchler og Marstrand, fra Koop og Bravo;
„De fleste der kjende Italia,
„Fortæl Du dem løst og fast derfra,
„Og Kys og Klap vil Du faae for din Tale
„Og Du, — Du kommer til Carnevale!“
— Det gik gjennem Luftens skjærende Strøm,
Saa hurtigt, som Sollyset gaaer over Engen;
Her er jeg! — ak er det nu ikke en Drøm.
Hu! det var jo grueligt laae jeg i Sengen!
Nei, det er umuligt! til Danmark jeg kom,
Her er Carnevale, saa friskt, som i Rom,
Med Optog og Masker, det bruser afsted.
Eviva la gjoja! og jeg, jeg er med.
Gid først om en Maaned vi sige maatte:
„Addio, addio! felicissima notte!”

Pauli 1 Cor. 15, 42-44.

Legemet, som døer — „det saaes i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; det saaes et naturligt Legeme, det opstaaer et aandeligt Legeme.“

Naar Jordelarven brister
med sine skjøre Baand,
Et aandigt Legem slutter
sig om den stærke Aand;

Det er de samme Former,
men i en nyfødt Vaar,
Og luftigt, klart og herligt
det kjendte Billed staaer.

— I Træ, i Fjeld og Bølge
bevæger sig en Aand;
Tro ikke den forsvinder
for Dødens kolde Haand;
Dens Aander dristigt forme
sig over Jordens Kyst,
Til Legemet for Aanden,
der voxte i vort Bryst.

Den stærke Aand i Druen
og Rosens friske Duft
Vil forme sig til Læber,
frist' som den rene Luft;
Hver Flamme-Aand, alt Aandigt
i Fjeldets Marmorsteen,
Sig runder smukt til Skuldre,
til Arme, Bryst og Been.

Hver Bølge-Aand, hver Guddom
i Solens Straalekjær,
Vil smelte venlig sammen
og danne Diet her;
Den luftige, lette Taage,
der over Engen gaaer,
Sit Aandige vil skjænke
til lange Bølge-Haar.

Men hvert et Suk herneden,
af Længsel og af Lyst,
Med Tone-Verdnen formes
til Hjerte i vort Bryst.
— Hvem løste mig hiin Gaade?
hvoraf mon sligt jeg veed?
Jeg lærte det af hende,
min første Kjærlighed!

„Pandebeen, Diesteen, o. s. v."

Pandebeen! — Godt det groer!
Bag ved det Forstanden boer,
Den vil læse, den vil lære,
Bringe Dig i Agt og Ære,
Sidde, som en holden Een,
Bag det stolte Pandebeen!

Diesteen! Nei hvor klar!
Troer jeg ikke, to Du har!
See dog bare hvor de klares,
Jeg kan see Dig, — o bevares! —
Lige ind i Hjertebeen!
Du min egen Diesteen!

Næsetip! — Hvilken Hest!
Et Par Briller ride bedst.
Naar Du ikke Veien kjender,
Ride de hvor Tippen vender;
Hvilken lille stumpet Snip!
Hesten hedder Næsetip!

Mundelip! — Frisk og rød,
Er det sandt Du er saa sød?
Kan jeg ganske paa det lide?
Vil ei Tænderne mig bide?
Jeg vil tage Kysset, — Svip!
Det tog jeg fra Mundelip!

Hageflip! — Det er vist,
Hageflippen kommer sidst,
Men i Kløften som jeg hører,
Er der nok en Lur, der kjører,
Det gaaer over Næsetip,
Mundelip og Hageflip!

Dikkedik! — Hvad er det!
Vil Du sidde rank og ret,
Saa skal jeg nok Luren finde,
Thi jeg veed han er derinde.
O, nu fik jeg ham den Strik,
Dikke, dikke, dikke, dik!

Geheimeraad J. Collin.

I.

Den 6te Januar 1844.

Der er et Huus affondret ved et Gitter
Og Jernport fra den hverdags Landevei;
Enhver, som gaaer forbi, der indad titter,
Det friske Grønne hvisker: Glem mig ei.
Smukt Ranken snoer sig opad Murens Side,
Og stundom flyver der en Sangfugl frem;
Men Huset selv, — om det vi Alle vide:
Der er vort Hjem, vort elskte bedste Hjem.

Det er saa godt i Livets Kamp og Smerte
At holde fast paa hvem man ret har kjær;
At kunne stole paa et trofast Hjerte,
Og sligt et Hjerte er i Huset her.
Fra det udover os Solstraaler spille
Og mangen Sorg os synes ei saa tung;
Vi elske Dig, Du kjærlige, Du milde,
Du elskelige Fader, stærk og ung!

O gid i Alt vi ganske Dig maae ligne,
Op see vi til Dig, elske Dig saa tro;
Den gode Gud Dig glæde og velsigne,
Ja, her er godt at bygge og at boe.
Gud, lad os feire tidt og mange Gange
Den Fest i Dag! beskjærm! o Gud, hvert Led
I Kjæden her, saa kjære og saa mange;
Held ham, vor Stolthed og vor Kjærlighed!

II.

Den 6te Januar 1848.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Alverden reiser nu, det er jo Moden,
I fire Dage naaer man til Triest,
Man flyver i Visit omkring paa Kloden,
Og Dampen er vor Nutids Tryllehest;
Kun Du, for hvem i Dag vi Fest-Flag heise,
Er ikke nogen rigtig Reise-Mand,
Og Grunden? — Det, hvorefter Andre reise,
Det har Du hjemme i dit Fædreland!

Det travle Liv, hvorved det Gode fremmes,
Det er din Hverdagsdont, dit Reise-Digt!
Dig Lande rulle op, de hos os gjemmes,
Du har dem alle, det er tydeligt!
Bag Knippelsbro, den Smule over Vandet
Du bare gaaer, saa er Du udenlands,
Bag Christianshavn sig strækker Nederlandet,
Og til en Skov groer der din Borgerkrands.

Og nu Paris, man er som omkalfatret
Ved Storhed, Sqvalder og dets Palliet;
Paris Du finder ovre i Theatret
Med alt sit evig Juli-dage-Spræt.
Den skotske Lyng Du seer paa Jyllands Hede.
Ja Tidslen seer Du, som til Blomstren kom;
Til Roser Tidslen blev fra Armods Rede,
De frelste Børn fortælle kan derom!

Italien Du søger i Musæet,
Og Marmoret har Oldtids Stemme der;
Orangetræet —? Du har Juletræet,
Med Børn og Børnebørn, Guldæbler hver!
Og kom Du ei til Norge, Du det kjender,
Du veed om Hjertelag, hvor Fyrren groer.
Det Bedste Norge har, det stundom sender,
Som lille Jette, norske Theodor!

Men Floder saae Du ei! — jo Elben, kjære!
Og paa dens Bred i Dag just huskes Du.
I Sang og Hjerte her de med os være,
Som Du i deres Hjerte nævnes nu!

De Kjære, Gud beskjærmede bag Planken,
Og skjærme vil igjen paa aabne Hav!
Til Elben riese vi med Dig paa Tanken,
Din Fest i Dag os denne Reise gav!

Vil nu Du see det røveriske Fæle,
Til Fængsels-Selskab fri Entrée Du fik,
Og vil Du ind til Hjertets Maal og Mæle,
Saa hør Taknemlighed et Øieblik.
I denne og i Venskabs store Rige,
Din Vei er rig, velsignende dit Maal.
„Bliv længe hos os!“ tusind Hjerter sige,
Og nu et Hurra! det er Faders Skaal.

Med „Molbechs Eventyr.“

Her aabnes Dig et Slot med tusind Sale,
Hvor alle Billeder fra Væggen tale;
I Haven findes Bjerge, dybe Dale,
Hvor Guld og Perler groe ved Kildens Væld;
Sin Ryg tilbyder Dig den lille Svane,
Besøg da Møllen, hvor de Guldkorn male,
Hvor Dragen snoer i Bugt sin stærke Hale,
Besøg selv Stjernen over Skyens Fjeld;
Her vore Palmer straalende og høie,
Her gaaer en Tinsoldat med farvet Trøie,
En Guldskov vil fortrylle sært dit Øie,
Og „Alferne“, dem skal Du kjende nøie,

Den Dødes Søn Dig rører ved sit Liv,
Skjønheden vil Dig lære elske Dyret,
Prindsessen sidder skjult i Kjærets Siv,
Den vilde Røver staaer med blodig Kniv —
Gaae dristig til, her lever Eventyret —
Det kaldes Molbechs i det danske Land,
Men han er bare for det — Færgemand.

Hytten.

(1830.)

Her i Tid, og hist i Evighed
Eet er ene nødigt: Kjærlighed.
Baggesen.

Hvor Bølgen høit mod Kysten slaaer,
En ganske lille Hytte staaer;
Men rundt om paa det hele Næs,
Er ei en Plet med Græs.
Kun Himmel, Hav og nøgent Sand
Omgiver Hyttens Drømmeland;
Et Paradiis er dog det Sted,
Thi der boer Kjærlighed.

Ei Sølv, ei Guld man finder der,
Men To, som har hinanden kjær.
See! Kys og Smiil paa Læben leer,
Og Øiet Sjælen seer!
De tale ei det mindste Ord;
Glemt er den hele store Jord,
Med Kamp og Smerte, Fryd og Fred,
Thi her boer Kjærlighed.

Stambogs-Blade i Efternævntes Stambøger.

I.

Oehlenschläger.

(1841.)

Paa Nordens Himmel i Stjernernes Flok
Tycho Brahe har skrevet sit Minde,
Og Thorvaldsen hug udi Fjeldets Blok
Sit Navn, det vil aldrig forsvinde;
Du sang af dit Hjerte og Norden har hørt
Ved Dig sine største Bedrifter,
Dybt Hjertets Sange har Hjerterne rørt,
Din Storhed ei Tiden henvifter.
Staaer Een i Stjernerne, Een i Steen,
I Hjerterne veed jeg staaer ogsaa Een.

II.

Felix Mendelsohn-Bartholdy.

(Leipzig 1841.)

Mens gjennem Kirken Orglets Toner runged',
Et Barn blev døbt og „Felix" blev det kaldt,
Ja „felix" havde Herrens Engle sjunget,
Thi Tonekunstens Scepter ham tilfaldt.

III.

Jenny Lind.

Folkesangen har en Verden inde,
Du har kaldt den frem til Liv paa ny,

Sangens Musa kom, en nordisk Qvinde,
Snillet selv, og dog som Barnet bly.

Selv Du ei din bedste Ynde kjender,
Sjælens Reenhed, ubevidst udtalt;
Hellig for din Kunst dit Hjerte brænder,
Gud er Dig dog Stjernen over Alt!

I Krystal skal Nectar-Drikken bydes,
Norden har ved Dig een Stjerne meer,
Ved din Sang vi luttres, røres, frydes;
Der er Jubel, hvor man Dig gjenseer.

IV.

Anton Melby.

Du skal ei beile til de Smaa,
Ei ængstelig betragte Hoben;
Du fik et Guddoms-Kys som Faa,
Seil Du kun dristig, Du fik Daaben.

V.

Herman Løvenskjold.

Du gav Sylphiden smukke Tonevinger,
Og Saras Sorg Du lagde Ynde i.
Kun modigt fremad — Hydra Du betvinger
Ved det hun just forfølge vil, — Geni!

VI.

Christiani.

(Föhr 1844.)

Tak for dit ærlige Haandtryk, Tak for dine Vines Ord,
Gud veed om vi mere mødes paa denne rullende Jord.
Men hver Gang Tankerne flyve til Nordhavs-Den ud,
Jeg husker paa vort Møde, det var som et Stjerneskud.

VII.

Georg Carstensen.

Som vildsom Fugl Du flere Gange fløi
Bort fra dit Hjem, fra vore grønne Øer,
Og Blæsten peb og Skramlet gjorde Støi,
Det ferske Hverdags-Liv har slemme Søer.
Nu flyver Du igjen, men mere stærk,
Vi kjende dit Talent, som Du det kjender.
Du viste Villie — og vi see dit Værk,
Et Glædes-Blus her det i Øiet brænder;
Godt er dit Hjerte, Du har Ungdoms Hu,
Hvo svinger Glædens Tryllestav som Du.

VIII.

Den yngste af Casalis Tuteins Sønner.

(Cette 1846.)

Du har mig hjem igjen i Danmark sat:
Du taler Dansk. Sært Hjemmets Sprog bevæger!
Bevar den Nogle til en Aandens Skat
Fra „Kjæmpeviserne“ til „Oehlenschläger.“

IX.

A. Böttger.

(Leipzig 1846.)

Du førte os til Byrons Guld,
Der kom en Glands fra Steenkuls-Den,
Og af hvad selv din Sjæl er fuld,
Vi fik et Skjær i Die-Søen,
Lad Hjertet være Skjaldens Fyr,
Flyv over hver en Sky og Skygge,
See Livet, som et Eventyr
Der kun opruller Lykke.

X.

B. v. Beskov.

(Stockholm 1850.)

Du Kjærlige, Du Milde, med et Hjerte som Faa,
Bramfri, som altid den sande Aand man saae,
Beskeden og saa rig dog paa Digtekunstens Skatte;
— I disse fattige Ord, dit Billede jeg satte.

XI.

Fru v. Beskov.

(Stockholm 1850.)

Din Sjæl er blød og gjennemsigtig selv,
Som Vandet er det i den svenske Elv,
Hver Stjerne speiler sig i den til Grunden,
Og naar et Smiil Dig bæver mildt om Munden,
Til Dig betroer sig gjerne da hver Een.
— Gud gav en Digter Dig, som Ædelsteen.

XII.

Miss Roß.

(Edinburgh 1847.)

Da Skotlands Skjalde i Bjergene sang,
Skotlands Tidsel som Rose udsprang.

XIII.

Fru Bournonville.

Hvem Gud har kjær gav han Geniets Flamme,
I tusind Farver kvæger det vort Syn,
Men ham, som fik det, bittre Smerter ramme,
Han halvfortæres af sit Guddoms Lyn;
Tidt gaaer han ene — lyser, som en Kjerte,
Og lysende fortæres han som den,
Men elsker Gud ham, vil et trofast Hjerte
Sig slutte til ham, kalde ham sin Ven.
En Skytsaand følger ham, en ædel Qvinde,
Hun styrker ham paa Stridens tunge Dag,
Hans Sorg hun lukker i sit Hjerte inde,
Og mere kraftigt er hans Vingeslag.
Du er en saadan Skytsaand god og stærk,
Hans Navn, hans Lykke, blev dit Hjertes Værk.

XIV.

Frøken Christy Hohlenberg.

Fra Hindostan, — som Digterne jo sige
Er Phantasiens Hjem og Alfers Rige,

Du kom, da Du var Barn, op til vort Norden,
Hvor vaade Taager svæve over Jorden,
Og Svanen vintrer paa den stride Elv.
Dansk var din Slægt og nordisk er Du selv,
Alt Sagaen og Kjæmpevisen priste
Hvad ubevidst Du os i Nutid viste,
At i det stille Liv tidt Blomsten groer,
Som Norden sjelden veed og sjelden troer.

XV.

I Fru Tesdorphs Stambog.

Hvor Luther talte og hvor Goethe sang,
I Nabolandet gik din Vuggegænge,
Hvor Bølgen bruser høit om Dannevang,
Dig blomstre Livets Rose frisk og længe!

Kong Christian den Ottende.

I.

Bøndernes og Fiskernes Sang ved Slottet Sorgenfri den 18de September 1841.

Du, Konge! vil modtage
Selv fattig Mand, som Gjest!
I Uger og i Dage
Vi tænkte paa din Fest.

Det glæded' os saa saare
At see Dig karsk og glad;
O, tidt ved Plov og Aare
Vi for vor Konge bad!

En Sang paa Fødselsdagen
Vi synge ved dit Slot;
Dog Visen gjør ei Sagen,
Den er, det menes godt.
Saaledes Du den tage,
Og kjærligt huske vil:
I Uger og i Dage
Vi glæded' os dertil!

Indøvet har vi Sangen,
At ret den kunde gaae,
Og Krands og Flag paa Stangen,
Ja, det vi selv bandt paa!
Det skal saaledes sige
Vor Glæde ved din Fest.
Gud skjærme Danmarks Rige
Og ham, som vil det bedst!

II.

(1848.)

Da han laae døende paa Sygeleiet,
Drog' Folkeskarer til Amalienborg,
De Alle følte hvad i ham de eied',
Bad for hans Liv, bad ret i Angst og Sorg;
Thi meer og meer de Alle ham forstode,
Hvor oplyst folkelig han fremad gik,

Hans Villie var saa inderligt det Gode,
Han saae med Hjertets og med Aandens Blik.
Den Ringeste han gjerne vilde glæde,
Det Dygtige han skatted' og forstod.
O, altfortidlig maae vi ham begræde;
Vi Alle tabte, da han os forlod.
Der er saa stille nu i Kongeborgen,
Hvor Fader=Hjertet slog og hvor det led
Der indenfor og udenfor boer Sorgen;
Gud see med Trøst til hver Bedrøvet ned.

„Det har Bombien gjort."

(1838.)

Har Du hørt om Tryllelandet
Bag de vilde Pyrenæer?
Mauriſk Kunst staaer i Ruiner
Under høie Pinietræer.

I den milde Luft ved Kilden
Synge Hyrderne om Cid,
Messer læses, Klokker klinge,
Her er altid Kirketid.

I Sevillas Dom er malet
En Madonna reen og mild,
Jomfru blyg og dog som Moder,
Ynde, Mildhed, Guddoms Ild.

Men hvo blanded' disse Farver?
Hvo har kunnet male Sligt?

Hvad jeg veed, vil jeg fortælle,
Og det Givne er ei Digt!

Velbekjendt er Don Murillo,
Spaniens Correggio,
Paa hans Dragt man saae hans Rigdom,
I hans Die Snillet loe.

Det var just en Sommermorgen,
Tidligt, som de pleied' det,
Kom Eleverne og satte
Sig til Pensel og Pallet.

Don Murillo var der ikke,
Der blev spøgt og der blev talt,
Drillet, sværmet, aandet Viisdom,
Og forresten meget Galt.

„Ved Sanct Jacob!" skreg den Ene,
Da han for sit Billed' staaer,
„Hvo har malet paa mit Stykke?
Hvo gik sidst herfra igaar?"

„O Du Nar, vi gik jo sammen!"
— „See, hvor min Pallet seer ud!
Og betragt dog dette Stykke,
Det er malet til en Klud!"

„Dog i Hjørnet staaer et Hoved,
O, hvor deiligt! o hvor blødt!
Det har Du ei kunnet male,
Før dit lever er det dødt!"

„Mine Pensler ere vaade!"
Raabte høit en Tredie der;
„Det er ei den første Morgen,
Sligt er mødt os Alle her!"

Meget skeer i Nattens Time,
Meget, underfuldt og stort!"
— „Ah, du troer med Negerslaven
Gomes, det har Zombien gjort;

Zombien, som han kalder Nissen,
Efter Negerfolkets Tro!"
— „Gid," udbrød den Ældste blandt dem,
„Zombien lod Jer i Ro,

Og fuldførte min Madonna,
Det vil ei med hende gaae!"
Han sig vendte til sit Billed,
Blegnede og saae og saae:

Herligt skjønt, om kun skizzeret,
Et Madonnahoved stod.
„Naadens Gud! hvo maled' dette?
O, jeg har ei Kraft, ei Mod

Til at ende dette Skabte!
Hvilken Skjønhed! o, hvor stort!"
Don Murillo traad i Salen,
Spurgte: „hvo har dette gjort?

Den som maled' det, er Maler,
Er min kjæreste Elev!"

Alle nedslog deres Dine,
Alle om ham tause blev.

„Svar dog, hvo har malet dette?
Svar mig! jeg det vide vil!"
— „Zombien har gjort det, Mester!
Her gaaer ikke rigtigt til!

Hver en Aften Alt vi ordne,
Rense Pensel og Pallet,
Men hver Morgen naar vi komme,
Intet er paa samme Plet!

Men rundt om, saa deiligt malet,
Titter mangt et Hoved frem,
Her en Engel, der en Djævel,
Man maa gaae fra sine fem!"

Taus Murillo saae paa Stykket,
Vendte Diet da mod Jord:
„Gid jeg selv det havde malet!"
Var den store Mesters Ord.

„Men hvo har? Kom ind Sebastian!
Dreng, Du med det uldne Haar!"
Og en Søn af Negerslaven
Kom, en Dreng paa fjorten Aar.

„Har jeg ikke strengt befalet,
Du hver Nat skal sove her!"
— „Herre jo." — „Du gjør det ikke,
Vi har jo Beviset der!

Siig, hvo kommer her om Natten?
Hvorfor løber Du din Vei?" —
— „Herre, her har Ingen været,
Ingen, Ingen, uden jeg!" —

„Dreng, Du lyver! jeg befaler,
Du skal vaage her inat,
Og imorgen Du fortæller,
Hvo der har for Stykket sat!

Sover Du, hvad heller løber,
Vil det ilde med Dig gaae!
Stokkeprygl, ja fem og tyve,
Skal Du ærligt af mig faae!

Og Enhver nu til sit Arbeid'!"
Under dette Dagen gik;
„Tænk paa Pryglene, Sebastian!"
Var den Mindelse, han fik.

„Zombien er det!" sagde Drengen,
„Slaae mig for det er for haardt!
Benet der paa Eders David
Trak han langt og Armen kort!"

„Rigtigt truffet!" skreg de Andre.
„Selv Sebastian gjør Dig Tort!"
Og de drillede og spøgte,
Endelig gik Alle bort.

— — Det var Nat, saa tyst og stille,
Lampen bredte ud sit Skjær;

Ene, grundende stod Drengen;
Tænkte han paa Zombien her?

Døren aabnedes saa sagte,
Blikket vendte han derhen;
Negeren, hans Fader, var det,
Eneste og bedste Ven.

„Fader, hvad vil Du saa silde?"
— „Vaage for Dig! sov saa Du."
— „Det behøves ikke Fader!"
— „Men naar Zombien kommer nu!"

„Jeg er ei for Zombien bange!"
— „Men hvis Dig han tager bort,
Staaer jeg jo i Verden barnløs,
Barnløs, det er altfor haardt!

Du min Slavestand mig mildner!"
— „Fader, jeg har meget grædt!
Være Slave, o hvor grusomt!" —
— „Barn, Vorherre vilde det!"

— „Fader, Frihedstimen kommer,
Jeg i Drømmene den saae!
Sov nu Du! naar Zombien kommer,
Muligt Hjelp fra ham vi faae!

Gaae dog, Fader! vær ei bange!
Bed, gid Frihedstimen slaae!"
Og med Kys og barnlig Tale,
Bragte han ham til at gaae.

„Nu til Arbeid!“ raabte Drengen;
„Gud, jeg kan jo ei modstaae!
Der er Noget inden i mig,
Som tilraaber mig, jeg maa!

Men naar de i Morgen spørge,
Og jeg ikke svare kan.
Fem og tyve Slag bekommer
Da din Ryg, Sebastian?

Gud, jeg kan ei lade være!“
Og han græd og knæled' ned;
Under Bønner, under Taarer,
Sendte Søvnen ham sin Fred! —

Først i Dæmringen han vaagned',
Og forskrækket saae sig om,
Kun tre Timer var tilbage;
Da han vidste, at de kom.

„Jeg har sovet, kunnet sove,
Sove Frihedstiden hen!
Kun endnu tre korte Timer,
Slave er jeg da igjen!

Mod, Sebastian! Du maa male!
Er det vel en Synd, o Gud?“
Penslen greb han, sin Madonna
Vilde kjækt han slette ud;

Men selv i de svage Omrids
Laae en Kraft, et Sjæleblik!

O, det var, som om hun aanded',
Smilet til hans Hjerte gik.

„De lod hende staae, de Andre,
Slette ud de kunde ei,
Selv Murillo vilde ikke,
Mesteren, og skulde jeg?

Nei, lad ham imorgen staae mig,
Hvert et Træk jeg lader staae!
Som Du staaer for mig, Gudsmoder,
Jeg dit Billed' male maa!"

Og hans Kunstner-Die flammed',
Dristigt Penselen han tog,
Malede, imedens Hjertet
Helligt i Begeistring slog.

Solen lyste, Alt han gleinte,
Stokkeprygl og Slavestand,
Stor og fri hans Sjæl sig følte,
Aanden vied' ham til Mand.

Pludselig en Støi han hørte,
Tæt bag ved ham Klyngen stod:
Don Murillo, hans Elever;
Blodet Drengens Kind forlod;

Hovedet af Skræk han bøied'
Straffen nu han tænkte paa.
Mens den hele unge Skare
I Beundring paa ham saae.

Don Murillo dulgte Blikket,
Syntes vred og streng i Hu.
„Dreng, hvo lærte Dig at male“?
„Herre, Du!“ — „Hvad jeg?“ — „Ja du!“ —

„Jeg har aldrig undervist Dig!“
— „Men jeg Dig jo male saae,
Og naar Du de Andre lærte,
Stod og hørte jeg derpaa!“ —

— „Ja, Du hørte, Du benytted',
Ordet til den Rette kom!
Du maa tugtes, eller lønnes —!“
— „Lønnes!“ bad de rundten om.

„Vel, forlang!“ og Drengen bæved',
Han i Hjertet blev saa glad.
„Bed om Penge! bed om Klæder!“
Men endnu han ikke bad.

„Tal kun frit!“ udbrød Murillo;
„Herre, ak! jeg vover ei!“
„Bed om Penge!“ sagde Nogle,
„Du i Dag faaer intet Nei!“

„Bed om Frihed!“ raabte Andre.
„Nu din Trældom er forbi!“
„Frihed!“ raabte Drengen, „Frihed!
Herre giv min Fader fri!“

Og Murillo brast i Taarer,
Slutted' Drengen i sin Favn,

„Han og Du er' frie, I Kjære!
Værdig er Du Kunstner-Navn!

Aandens Snille kan man eie,
Men der maa et Hjerte til!
Held mig, jeg har skabt en Maler,
Spanien ham bekrandse vil!"

Negeren, den glade Fader,
Hørte, undred': „O, hvor stort!" —
Drengen smilte gjennem Taarer:
„Fader, det har Zombien gjort!"

Danmark.

Er Grunden god, saa er der godt at bygge,
Og god er Grunden i det danske Land.
Her rister Ploven Runer til vor Lykke,
Her skyder Guld op ved den aabne Strand;
Et Californien med Korn er Landet,
En Urtegaard midt i det friske Hav;
Her hæves kan fra Jorden og fra Vandet
En Rigdom, Gud os i sin Naade gav!

Ved Aandens Kløgt Naturens Kræfter bindes,
Og i det Godes Tjeneste de gaae;
Hvad Sandt og Godt er, som ved Kløgten vindes,
Vil fra sig selv Velsignelse udsaae.

I Sammenhold er Styrke, den vi love,
Og Fliden seer igjennem Sandheds Glar,
Selv Jyllands Heder staae med store Skove,
Saa deilige, som Silkeborg dem har!

Reist staaer en Festhal her, see hvert dens Smykke,
See hvad vor egen Jordbund har bragt frem!*)
Vi af vor Rigdom kan sligt Tempel bygge,
Velsignet er dog Danmark, Du vort Hjem!
Du Kornland, krandset ind af Bøgeskove,
Med Sundheds Luftning fra den friske Strand,
Gid Sværdets Jern nu smedes maa til Plove,
I Fred udfold din Kraft, vort Fædreland!

Kjærlighedens Vægtervers.

(1833.)

Hov Vægter! Klokken er slagen Ni!

Kom Elskede! Lyd mig i det!
Et Kys for hvert et Klokkeslet!
Ni Kys, ak, vil Du bare see,
Det er jo kun tre Gange tre;
Giv fra hver Muse et til mig,
Og saa et lille et fra dig!

Hov Vægter! Klokken er slagen Ti!

De ti Guds Bud Du mærke maa;
Især lad Dig for Die staae,

---

*) Blev afsjunget ved Landmands-Mødet i Kjøbenhavn, October 1852.

Thi glemmes det — o Hjerte, skjælv!
Husk — „elsk din Næste, som dig selv!“
Det siger Gud og Præsten,
Og jeg — er Næsten!

Hov Vægter! Klokken er slagen Elleve!
Jeg drømmer Dig, jeg synger Dig,
Du ene Sjælen er i mig,
Er dog saa kold. Men Elskovs Gud
Har lært mig smukt det ell'vte Bud:
„Du sollst Dich nicht verblüffen lassen“,
For Qvinten eller Bassen.

Hov Vægter! Klokken er slagen Tolv!“
Ved Midnat stige Aander frem,
I Hjertet dybt de har sit Hjem,
Til Punkt og Prik de ligne Dig,
Og holde grusomt Huus med mig.
Ak, Klokken Tolv, o Smerte!
Det spøger i mit Hjerte.

Hov Vægter! Klokken er slagen Et!
Et Hjerte, som bestaaer af to,
Er Livets Lykke, kan Du troe.
Et, det veed Gud, jeg give vil,
Læg Du saa 'smukt det andet til;
Da vil ei Lykken tøve,
Vi kan jo sagtens prøve.

Hov Vægter! Klokken er slagen To!
See Dieblikket uden Ro
Gaaer mellem Evigheder to;

Derfor de to ſom een kun ſtaae.
Med os det ligedan vil gaae,
Naar vi, ſom Evigheden,
Nu mødes ſmukt herneden.

Hov Vægter! Klokken er ſlagen Tre!
Tre Herberg her os Himlen gav,
Vor Vugge, Verden og vor Grav.
Ved Vuggen ſtode Skjæbnens Tre,
De ſynge Livets Lyſt og Vee;
De ſikkert ſang en Mand for Dig,
O ſig, om ei de nævned mig?

Hov Vægter! Klokken er ſlagen Fire!
Ved Dig min Sjæl paa Livet troer,
Og Verden er mig ſkjøn og ſtor;
Men ſvigter Du, det hænder let!
Da vil jeg ſove — glemme det.
Bag fire Fjæle Hjertet ſover,
Og Græsſet groer derover.

Aftendæmring.

(1830.)

Ein ſtiller Friede kommt auf mich,
Weiß nicht, wie mir geſchehn.
Goethe.

See, Aftnen er ſaa ſtille, og Himlen er ſaa blaa!
Nu ſove alle Blomſter og alle Fugle ſmaa;

De nikke og de drømme, forstyr ei deres Lyst!
En Verden der jo bygger, selv i det mindste Bryst.
I Drømme svinger Lærken sig i den friske Luft,
Og hvad hvert Blomster føler, det aander ud i Duft.
Den hele, vide Verden med sine Verdner smaa,
Og alle Himlens Himle jo i mit Hjerte staae;
Jeg føler Diet græde, og svimler dog af Lyst;
Jeg kunde salig trykke hver Skabning til mit Bryst!
See, alle Stjerner blinke — og Aft'nen smelter bort;
— Lad Stormene kun stige og klæde Natten sort,
Sov sødt og drøm, I Fugle! — drøm kun, I Blomster smaa!
I Hjertet er der stille, og der er Himlen blaa!

Snee-Dronningen.

(1830.)

Sundets vågor
Sofva kring den frosna Kust.

E. Tegnèr.

Høit ligger paa Marken den hvide Snee,
Dog kan man Lyset i Hytten see;
Der venter Pigen ved Lampens Skjær
Paa sin Hjertenskjær.

I Møllen er stille, see Hjulet staaer.
Snart glatter Svenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystigt, hei een, to, tre,
Over Is og Snee.

Han synger omkap med den skarpe Vind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snee=Dronningen rider paa sorten Sky
Over Mark og By.

„Du er mig saa smuk ved Snee=Lysets Skjær,
Jeg kaarer Dig til min Hjertenskjær,
Kom, følg mig høit paa min svømmende Ø,
Over Bjerg og Sø!"

Snee=Flokkene falde saa tykt, saa tæt.
„Jeg fanger Dig vist i mit Blomster=Net!
Hvor Snee=Dyngen reiser sig høit paa Eng,
Staaer vor Brudeseng!"

Ei meer kan man Lyset i Hytten see;
I Ringdands hvirvler den hvide Snee,
Et Stjerneskud spiller bag Skyen smukt, —
Nu er det alt slukt.

Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
Han sover saa sødt i sin Brude=Seng.
Den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaaer, —
Men Drivhjulet staaer.

Digterskibet.

(1830.)

— O! Wer nicht zuweilen zu viel und zu weich empfindet, der empfindet gewiß immer zu wenig.

Jean Paul.

Vidt i det Uendelige
    ſtrækker ſig det ſtolte Hav;
Lyſtigt glide Skib og Baade
    over denne aabne Grav;
Tuſind Flag i Luften vaie,
    hvilken Vrimmel, hvilken Lyſt!
Hvor de dreie, hvor de krydſe!
    de vil naae den grønne Kyſt.

Der er En; han bringer Steenkul,
    denne holſteenſk Smør og Oſt;
En har Korn, En Fleſkeſkinker,
    Andre herlig Viin og Moſt;
Og hver Skipper har en Kone,
    hun er ham hans bedſte Lyſt;
Vuggen med den lille Unge
    ſurret er til Skibets Maſt.

Hør! De ſynge, hør! De ſnakke,
    Andre ſove nok ſaa trygt;
Men et Skib mod Strømmen ſeiler,
    det er ſtolt og herligt bygt:

Kjøl og Planker ere Tidens
Ege, rykked' op med Rod;
Masten selv er Kundskabs-Træet,
som i Edens Have stod;

Seilene er Dagens Skyer,
i det røde Aftenskjær,
Og med friske Blomsterkrandse
Alt er herligt pyntet her.
Skjalden ene staaer ved Roret,
det en Harpe er af Guld,
Og i Bølgens Brænding toner
hver en Stræng saa underfuld.

Aander sig i Luften boltre,
synge i den milde Vind.
Skjalden seer med Aandens Die
salig i Guds Himmel ind;
Han tør Fortids Kyst beseile,
Alt oplives der paa ny.
Fremtid selv staaer som en Stjerne,
bag den lette Morgensky.

Høit han i Begeistring synger
Himlens Fred og Jordens Lyst;
Thi det store Heles Billed'
lever, aander i hans Bryst.
Mængden, som nu ogsaa seiler,
finder, det er broget Stads,
Lytter lidt, men passer derpaa
sine Oste, sin Seilads.

Livets Færdsel, Alt om Skjalden
hæver sig til Poesi,
Ja selv det, der i hans Indre
knuse vil al Harmoni.
Bølgen stiger, Hjertet svulmer,
Skyer hen ad Himlen gaae;
Hjertets dybe, stærke Banken
kan han selv ei ret forstaae.

Og et mægtigt Savn han føler
selv midt i sin bedste Lyst.
Ene staaer han mellem Aander,
uden et beslægtet Bryst;
Ene er han i sin Himmel,
intet Hjerte mod ham slaaer;
Ene er han i sin Smerte,
ene han i Døden staaer!

Hjertet vil et Hjerte møde —
nu han klart sin Længsel veed,
Og han styrter sig i Vrimlen,
styrter sig fra Skibet ned.
Bølgen lukkes — — Skibet seiler
fremad med sin Aandehær,
Men fra Himlen funkler Stjernen
i det blege Aftenskjær.

Risens Datter.

(1830.)

Dybt inde under Bjerget en gammel Rise boer,
Hans Dagligstue hvælver sig der saa høi og stor.
Dens gyldne Lofte bæres af Søiler, stolte tre;
Der sidder Risens Datter, hun er nok værd at see.

En Fjerdingvei er Høiden, maaskee en Smule meer,
Forresten deilig velskabt, med Smilehul, som leer.
Hun strikker Børnestromper til sine Søstre smaa,
I hvert et Strømpeskafte vist Runde-Taarn kan staae.

Sit hele Liv hun leved' i Bjergets snevre Buur,
Nu faaer hun Lyst at røre sig lidt i Guds Natur.
Saa deiligt skinner Solen, og Himlen er saa blaa;
Som en Kartoffel-Ager hun synes Skoven staae,

Og hele Kjøbstad-Flekken, med Kirken paa en Høi,
Er som et Bord paa Marked' med broget Legetøi.
Saa lystigt hun spadserer hen over By og Eng,
Og boltrer sig i Søen, den er saa blød en Seng.

Af vilde Rosenhække og Hyldebuske net,
Hun binder i sin Uskyld en lille Bryst-Bouquet;
De store, høie Bøge hun rykker op med Rod,
Saa fletter hun sig Krandse, det unge, muntre Blod.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
I Forklædet gjemmer hun strax hvad her hun fandt,
Og siger til sin Fader: „see, hvad jeg stødte paa!
„Til Legetøi jeg tog det for mine Søstre smaa."

Den gamle Rise klygtig paa Hittegodset saae,
Og svarede: „Kjær Datter, lad Du det Smaakravl gaae!
Det synes vel saa spinkelt, men det har stor Forstand,
Det er en Plov med Orne og deres Bondemand.

Han smykker Bjergets Vægge med Ranker og med Grønt,
Nu sørger han for Kornet, der ogsaa pynter kjønt. —
Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ;
Du Blumenbach maa læse, der staaer om slige Kræ."

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
Seer man et Lys nu brænde til over Midienat.
Thi Jomfruen studerer, jo, jo, jeg siger Tak!
Snart kan hun jo paa Ramse Linné og Blumenbach.

Hun snakker nok saa dristigt om infusorium,
Man skulde troe, hun dagligt kom paa Collegium;
Men Strikkestrømpen hviler, og hun og Søstre smaa
Med nøgne Pusselanker i Bjergets Sale gaae.

Aftenen.

(Et Træsnit.)

(1825.)

„Anch' io son pittore!"

Correggio.

En Aften deilig, som i en Roman!
(For Rimets Skyld, som een i Hindostan.)
O Alnaturen til mit Hjerte taler,
Det maa herud: „Ja, ogsaa jeg er Maler!"

See, Solen synker i sit røde Blod,
Og Aander suse gjennem Skovens Toppe.
Her slumrer Uskyld sødt ved Bøgens Rod,
See hvilke fede Bønderdrenge-Kroppe!
Violer dufte fra det unge Græs,
Og hisset vandre Præstens hvide Gæs.

See hist en gammel Bonde paa sit Dg,
En Fuglestræmme paa en Rocinante;
Nu holder han hist ved den slakte Bøg,
Og tæller Penge af en gammel Vante.
Endnu engang han ret beseer sin Skat,
Og griber derpaa atter Tøilen fat;
Ham Længsel driver mod det elskte Hjem,
Hvor Hytten staaer imellem Nøddehække.
Men ikkun langsomt, langsomt gaaer det frem.
See, hvor han seer mod Skyens Bjergerække;
Dog Phantasus ham følger i hans Nød,
Og viser i det Fjerne et Fad Grød.

Hvor malerisk staaer Fiskerhytten der!
See, Vinduet kneiser med halvtredie Rude!
Hvor gløde dog i Aftensolens Skjær
De halve tre imellem gamle Klude!
Og rundt om Hytten Tjørnehække staae,
Broderede med Strømper og med Sokker,
Og Himlen favner Alt saa klar og blaa,
Mens Fiskerkonen hjem fra Stranden sjokker.

See, hist paa Skrænten staaer en lang Person
Med Ansigtet saa blegt, som salig Werther,
Og med en Næse, stor som en Kanon,
Og Øine bitte smaa, som grønne Ærter.

Han synger noget Tydsk med et: „woher?"
Og stirrer derpaa ud i Vesterlide.
Hvorfor mon han vel staaer saa længe der?
Ja Herre Gud! Man kan ei Alting vide;
Dog er det sikkert, har jeg rigtigt seet,
En Gal, en Elsker, eller en Poet.

Ballade.

(1829.)

Leporello — „Jeg er frygtelig til Mode!"
(Operaen: Don Juan.)

Engang — men det er nu længe siden,
I en deilig Sommeraften-Stund,
Da det saadan var omtrent paa Tiden,
At de Fleste fik det første Blund,
Sad endnu bag Præstegaardens Linde
Christen Peersen med sin Elskerinde,
Talte meget smukt om alle Slags.

Nectar drak han af de friske Læber,
(Gid jeg ogsaa havde været her!)
Nattergalen spilled' som en Weber,
Alting var saa grumme deiligt der;
Men med Eet — midt i den bedste Trille —
Hvad har ikke Fanden at bestille!
Paa Minuten han i Helten sprang.

Christen Peersen fløi fra Karens Side,
(I sin Skræk slog Nattergalen Klik,)
I hans Øine viste sig det Hvide,
Knap han disse Ord fra Læben fik:
„Ak, jeg frygter — ja, jeg grandt fornemmer,
Naar jeg reiser, Du din Christen glemmer,
Derfor sværg med Haanden paa dit Bryst!“

Hvad hun svor med Troskabs stærke Stemme
Vil jeg her poetisk pynte ud:
„Kunde Dig jeg for en Anden glemme,
Da maa Dybet hente mig som Brud!
Ak, hvor kan Du tvivle om din Karen,
Dig jeg trofast er, som Engleskaren
Der beskytter vores Kjærlighed.“

Det var det! — Nu blev vel talt lidt mere,
Maanen og Smaa-Stjernerne saae til,
Sligt jeg ikke gider repetere,
Men i Texten fremad skride vil.
Hjertet slog bag hans og hendes Tøie,
Og en Taare stod i Pigens Øie,
Da de begge maatte skilles ad.

Længe laae hun nu i Sengens Puder,
Tænkte paa — hvad Piger tænke paa;
Rundtomkring sloi skjelmske Drømmeguder,
Nogle store, Andre bitte smaa.
— — Venner! ak, jeg bliver kold i Nakken.
Dog, her er ei megen Tid til Snakken,
Hør, hvordan det nu med Pigen gaaer.

Stille dog! — Ha, hvad er det som klinger?
Det er jo Musik og Klokke-Klang.
Ak, jeg troer man til et Bryllup ringer,
Ja, nu kan jeg høre Brudesang.
Christen Peersen sidder fjernt paa Skagen,
Drømmer ei et Ord om hele Sagen,
Karen ægter nu en Corporal.

Tællelys man seer i Lysekroner,
Laden smykket er til Dandsesal,
Og Musikens stærke Trylletoner
Fjernt forkynde Bryllupsfest og Bal.
Maanen med sit gamle Ansigt titter
Ind i Salen gjennem Vinduets Gitter,
Seer dem lystigt dandse Wienervals.

Hestetrampen høres nu ved Huset,
Og en fornem Herre træder ind;
Strax til Velkomst rækker man ham Kruset,
Sorte Lokker bølge om hans Kind,
Diets Ild let kunde gjøre bange, —
Han for Bruden bukker mange Gange:
„Tør jeg bede om en Wienervals!"

Som bevinged' fløi de gjennem Salen,
Bruden svimled' i hans stærke Arm;
Udenfor lød Griin og Hanegalen,
Rosen visnede paa Brudens Barm.
Ei hun veed, hvad hende saa forskrækker,
Da den Stærke, gjennem Dandsens Kækker,
Fører hende ud i Mulm og Nat.

Det var ham! — Jeg tør ei Navnet sige —
Vildt det brændte bag hans lodne Barm.
Fast han holdt den dødningblege Pige
I sin stærke, senefulde Arm,
Svang sig dristig over Bjerg' og Dale;
Uglen skreg i Skovens skumle Sale,
Mens paa Steilen fælt et Hoved loe.

Hist hvor sig den dybe Huulvei bugter,
Standser han ved Bondehuset brat;
Haven staaer med skjønne, modne Frugter,
Hylden dufter i den friske Nat.
Søvnen dækker Alt med sine Vinger;
Men han banker paa, saa Ruden klinger,
Bonden kommer frem i Nat-Habit.

„Brudekrandsen tag Du mig af hende,
Og med Tak jeg kommer Dig ihu." —
„Giv os Alle, Gud, en salig Ende!"
Siger Bonden, korser sig med Gru.
Satan taber hele Contenancen,
Gjør en Pirouette trods Hans Frandsen,
Flyver saa igjen med Pigen bort.

Maanen hænger, som en blodig Kugle,
Stjernerne som Djævle-Dine staae;
Der er stor Concert af Nattens Fugle,
Bange lukke sig de Blomster smaa.
Dybets Konge paa de stærke Vinger
Over Havets Flade let sig svinger;
Bølgen syder, naar han rører den.

Først ved Dag-Gry naae de atter Landet.
Høit paa Skrænten græsse unge Faar;
Drengen sidder paa en Steen ved Vandet,
Bølgen om hans nøgne Fødder slaaer.
„Tag mig Krandsen, Du, af denne Pige,
Og jeg skjænker Dig et Kongerige,
Dine Faar jeg gjør til Frøkener."

Drengen skotter til den store Herre:
„Blive Konge? O Du narrer mig!
Dog, da Du forlanger intet Værre,
Krandsen vil jeg gjerne tage Dig."
Og nu hæver flux han sine Hænder;
Luft og Himmel, Alt om Karen brænder.
Høit hun skriger, saa — — hun vaagner op.

Der var hverken Satan eller Drengen;
Solen skinner gjennem Ruden klart.
Gud skee Lov! Hun ligger jo i Sengen,
Kun i Drømme gjorde hun sin Fart.
Men endnu saa heftigt Hjertet banker,
Og hun har saa mange sære Tanker;
Slig en Drøm ei glemmes kan saa let.

Med sig selv hun længe raisonnerer:
„Det var dog en farlig Ed, jeg svor!
Christen reiser — Meget varierer —
Satans Magt paa denne Jord er stor.
Nu vel an! Den kjære Christen smægter;
Det er bedst, jeg alt i Dag ham ægter,
Saa er jeg dog sikker, kan jeg troe!"

Der er Fryd i Christen Peersens Hjerte,
Med sin Karen han for Altret staaer,
Glemt er Livets Skygge, Livets Smerte.
Ægteparret hjem fra Kirken gaaer,
Rundtom synge Fuglene saa glade:
„Give Gud, at hver en sæl Ballade,
Maatte slig en deilig Ende faae!“

Fem og tredsindstyve Smaavers.

1.

Ved Christian Winthers Portrait.

I Marmor smuldrer mangt et Navn herneden,
I „Træsnit“ dit skal staae for Evigheden.

2.

Korsits Ulfeld.

Man opskrev dine Feil, din Dyd man dulgte,
Om denne dog de danske Hjerter veed;
Den ædleste af Qvinder tro Dig fulgte,
Dit Monument er hendes Kjærlighed!

3.

Dagen ſtiger,
Mulmet viger.
— Over Land og Sø og Bugt
Skinner Sommerſolen ſmukt!
Himlen er blaa,
Fuglene ſlaae,
Alle Smaa-Blomſterne høre derpaa.

4.

En Forgrund med en Smule Grønt,
Et Træ, — men det maa være kjønt, —
En Luft og ſaa er det forbi,
Saa har man ſtrax et Maleri.
Men til et Digt? — Hvad ſkal der meer?
Her ſtrax man et for Øiet ſeer!

5.

Paa Brocken.

(Den 25de Mai 1831.)

Høit over Skyen ſtaaer jeg her,
Dog Hjertet maa bekjende,
Jeg var dog Himlen mere nær,
Den Gang jeg var hos hende.

6.

(Rom 1840.)

Op til de vaade Øer, hvor Vinden blæſer koldt,
Hvor paa Forſtandens Bismer det Skjønne bliver holdt,

Hvor der er store Minder imellem Nutids Smaat,
Der flyver tidt min Tanke, men det gjør mig ei godt;
Da kommer Gift i Blodet og Hovmod i mit Sind
Og bitter er den Taare der flyder paa min Kind.

7.

Jeg gav dem mit fulde Hjerte,
Jeg gav dem min hele Sjæl,
De loe af min dybe Smerte,
Traadte mig med deres Hæl.

8.

Den værste Drage blev et slet Humeur,
Dets Vinge skygger saa hvert Solskin døer,
Det spyer sin Gift, selv over dine Kjære.
Du fra i Dag din St. Georg vil være!

9.

Med en Bouquet Violer
til en ung Dame.

De fattige Blomster drømte i Nat,
De stode ved Porten til Eden,
Naar nu, de ved dit Bryst blive sat,
Er Drømmen Virkeligheden.

10.

H. C. Ørsted.

(Under hans Portrait.)

Da Tanke-Lynet udsprang fra din Pande,
En større Seekraft Videnskaben fik.
En umaalt Skat Du gav til Verdens Lande,
Og gjennem alt det Skjønne i det Sande,
Til Gud Du fører os med aabent Blik.

11.

Til en ung Billedhugger

da han reiste til Italien.

Naar snart Du staaer i Rom i Mindets Sale,
Hug stolt dit Navn i Bjergets Marmorsteen;
Saa Ecchо runger i Europas Dale:
„Som Thorvaldsen har Danmark endnu Een!"

12.

Amagerbonden har hollandsk Blod,
Men han er dansk i sin Gulerod.

13.

Til Jomfrue Petersen

som Holbergs Pernille.

Et lille Vers jeg gjerne sige vilde,
Men De maa love mig, bliv ikke rød,
Hvis Holberg havde seet Dem som Pernille,
Han var bestemt som Pebersvend ei død!

14.

Til Fru Mortier de Fontaine,

foran i et tydsk Exemplar af „I Sverrig".

Du Sangens Datter, lad fra Danskens Strand,
En Sangfugl følge Dig i Jennys Land.
Den i dit Modersmaal fortælle veed,
Om Svealandets Sagn og Deilighed!

15.

Til August Bournonville,

efter første Opførelse af hans Ballet „Napoli".

Ja Du har følt og seet, forstaaet ret,
Og i en deilig Samklang Alt gjengivet,
Ja det er Napoli og Folkelivet!
Tak for din friske, duftende Bouquet.

16.

(1832.)

Af Faa et velmeent Raad jeg fik,
Af Mange en vel streng Critik,
Af Flere Bitterhed og Vee —
Hvad kan jeg svare alle Tre?
Min nye Bog, see den jeg har
At bringe alle Tre som Svar!

17.

Jeg flutter smildt af min Natur,
Vil den ei svigte:
Jeg bliver selv Maculatur
Før mine Digte.

18.

Bruus, Orgel, med din stærke Klang,
Som hørte vi Verdens-Havet!
Den Frommes Tanker under Psalme-Sang,
Ere Perler i Toner begravet!

19.

I en ung Dames Stambog.

Hvor Rosen helder sig til Husets Muur,
Mens Skyen speiler sig i Fuur-Søen,
Og Alt er Sang fra Nattergal til Frøen,
Der, i den rige danske Skov-Natur,
Nedstiger Englen fra en bedre Zone, —
Jeg veed et Hjerte der, som er hans Throne!

20.

Til Maleren Gertner,

ved at see hans Portrait af Thorvaldsen.

Hans rige Aand i Værker Danmark arver,
Ham selv vi eie gjennem Dig i Farver.

21.

Ved en Tragedies Dødsfald.

Forleden Aften, saadan Klokken Ni
Var det forbi! — —
Du arme Barn, født i det kolde Nord,
Du var for let og tynd for denne Jord.
En Aftenstorm Dig fløitede ihjel,
Sov sødelig! sov vel!

22.

Med Lindgreens Portrait.

Tre Slægter har din Ild, dit Lune kjendt,
Du virked' ei for Øieblikket ene:
Een Stjerne meer om Holbergs Navn blev tændt,
Da Du Dig viste paa den danske Scene!

23.

Derud i Verden Hjertet maa,
Lad Storm og Regn kun ruske.
Guldbjerge eie Verden faa,
Men flere Tornebuske!

24.

Flyttedagen i April.

(1830.)

— I Kjælder og i Stue, ja selv høit under Tag
Faaer man Begreb om Chaos, thi det er Flyttedag.
— Nu kommer der en Liigvogn, see Følget er saa stort,
Det er en fornem Herre, der ingen Ting har gjort;
Han flytter — og hvis rigtigt man tør Avisen troe,
Da er han meget salig og skal i Himlen boe.
Nu staaer han alt deroppe og bukker med et Smiil,
Dog jeg er grumme bange, han løber der April!

25.

Med Jomfru Grahns Portrait.

Af Længsel maatte Seine-Staden lide,
Sylphiden Taglioni den forlod,
Da sendte Danmark Frankrig sin Sylphide,
En Rosenknop af Nordens Snee fremstod.

26.

Til en ung Ægtemand,

med hans Moders Portrait, foræret ham af hans Kone.

En elsked' Du før mig, jeg det nok veed;
Jeg skjænker Dig din første Kjærlighed!

27.

Imellem fattigt Græs og Urt
Tidt blomstrer Skjønheds Rose,
Og Liliens Bæger reent og puurt
Staaer frem fra vildsom Mose.
Spørg ikke om hvor Planten groer,
Men hvad af Gud der i den boer!

28.

Med „I Sverrig" til en dansk Maler.

I Nabolandet er en Billedskat,
Hæv den en solbelyst Midsommer-Nat,
Og bring den hjem til os her over Sundet,
Modtag lidt Guldstøv, som jeg der har fundet!

29.

Da jeg saae hende igjen.

Vi saae hinanden efter mange Aar;
Jeg saae — i Dybet, da jeg saae i Øiet!
Min Tanke aldrig hun at vide faaer,
Vi hilsedes, vi vare saa fornøied'.

Det var et kort Minut og dog saa rigt,
En Duft af Blomster strømmed' mig imøde!
Jeg tænkte paa — en Sang, et Ungdoms-Digt,
Jeg nynner den — og mine Kinder gløde.

30.

Impromtu til Thorvaldsen,

da han paa Nyse havde fuldendt Holbergs Buste i Leer.

„Nei, Danmark skal ei have Holberg meer,
Jeg bryder Leret, som hans Aand omfatter!"
Saa talte Døden. „Af det kolde Leer,"
Bød Thorvaldsen „skal Holberg fødes atter!"

31.

Med Phisters Portrait.

(1840.)

Man Lighed og ei Lighed her vil finde;
Hvo mægter Kunstens Proteus fast at binde,
Hver Aften er han ny —! See, Lune, Snille,
See! — ja, see bare Manden spille!

32.

Tilfreds i sit Hjerte og glad i sit Sind,
Den Rigdom faaer Roserne frem paa din Kind,
Hvad hjelper om Verden for Foden Dig laae
Hvad hjalp om selv Du fik Guldkronen paa,
Naar ikke Hjertet i Glæde kan slaae.

33.

Ved Tassos Grav.

(Skrevet paa Muren i Sant Onophrii Kloster i Rom 1833.)

Du er min Helgen her, jeg knæler ned;
Din Feil paa Jorden var kun Kjærlighed.

34.

Da hun dandsede.

Blev Tonen synlig, o hvor smukt!
Fik Rosen Vinger, hvilken Flugt!
Vi ønske det — og det er skeet,
Dig har vi jo i Dandsen seet!

35.

Storken.

Storken bringer os alle de Smaa,
Bringer han rigtigt mange,
Saa skal han Characteren faae:
„Udmærket godt med Slange".

36.

Hvad er vort Liv fra Vuggen til vor Baare?
Et Sandkorn under Tidens Bølgehav,
Men husk: til Perler blive vore Taare,
Naar Græsset bølger paa den glemte Grav.

37.

Til H. L. Lumbye.

(Foran i et Exemplar af „Ole Lukoie".)

Min fyenske Landsmand, som med Toner smukt
Kan give Foden Vinger, Hjertet Flugt,
Du hjalp paa lille „Ole" ved Paraden,
Nu kommer han til Dig, heelt ud af Staden,
Med Tak for sig og for alt Godt og Smukt.
Han nikker venligt og med begge Hænder
Slaaer Paraplyen ud og Drømmen sender,
En Drøm i Melodi for tusind Glade:
En ny Ole Lukøie Galopade.*)

38.

I Graven gjemmes vor Jordlivs Kjole,
Naar vi gjør Reisen til andre Sole!

39.

Med mit Portrait,

til en ung Dame.

Naar disse Omrids for din Tanke stige,
Da vil Du mindes „Hjertets Melodi";
Siig da: „Jeg har ham kjær!" — Du tør det sige,
Man veed, Du mener kun min Poesi!

---

*) En saadan blev componeret af Hr. Lumbye og spillet i Casino og Tivoli.

40.

Med en Bouquet af gule Aakande-Blomster,

bragt en ung Pige.

Dig Nøkken saae —! jeg samled' i Bouquet
De gyldne Taarer han for Dig har grædt.

41.

Sangerinden.

Du sang — jeg hørte henrykt Sangerinden,
Mon vel af mig min bedste Sang hun faaer?
— Men Sangerinden glemte jeg for Qvinden,
Jeg synger ei, for dybt mit Hjerte slaaer.

42.

(1829.)

Paa Gade, Mark og Tage nu ligger Sneen hvid,
Man bliver gratuleert jo, det er ved Nytaars-Tid.
Hei, see, der er en Kane! hvor Alt er der galant,
Paa Hesten hænger Bjælder og flagrende Gevandt;
I Pelsværk sidder Damen, de friske Læber lee,
Bag paa staaer Cavaleren, heel underlig at see.
Rasks løbes der paa Skøiter hist paa den blanke Sø,
Brødkonen staaer og fryser, en bleg, en nordisk Mø.

43.

Efter en dramatisk Forestilling.

Er Stykket dumt og Publicum med,
De To gjør' da ikke hinanden Fortræd!

44.

Til en ung Dame,

med et Exemplar af „Billedbog uden Billeder“.

Sad her et lille Speil i Krogen,
Og De, min Frøken, gik forbi,
Det bedste Billede i Bogen,
Det fandt De da her forrest i!

45.

(Efter det Russiske.)

(1834.)

Hun er saa hvid, min Hjertenskjær,
Et mere Hvidt ei findes der;
Jeg elsker hende! ei det skeer,
At jeg kan elske hende meer!

Nu er hun død, min Hjertenskjær,
Langt mere hvid hun smiler der!
Nu er hun død, o Hjerte-Gru!
Og meer jeg elsker hende nu! —

46.

Mildt paa din Pande læser man: Fyrstinden,
Men i dit Die — Moderhjertet — Qvinden.

47.

Regnveir.

(1830.)

Det regner, vil I bare see! — I Vand staaer hele Gaden;
Kom sæt din Droschke i en Baad, og see Dig om i Staden.

I Porte og i Døre staaer nu hele Vandrer-Vrimlen,
De ryste Vand af Klæderne og skotte saa til Himlen.
En graa Mo'erlille sætter frem ved Døren sine Spande.
O, Held Enhver med Støvler paa, med Sko maa man jo strande!
— Nu jager Blæsten Vandet bort, i hvor det er for Resten,
Thi kommer jeg med Verset her og hænger det i Blæsten.

48.

Den mediceiske Venus.

(Florenz 1833.)

Af Havets Skum, saa hvid og let,
Skjøn, som en Gud kun tænker det,
Hun evig ung sig hæver.
Slægt jorder Slægt paa Verdens Ø,
Men Kjærlighed kan aldrig dø,
Gudinden evig lever!

49.

(Skrevet i Pyrenæerne den 7de Juli 1846.)

I Kjære hjemme fylde al min Tanke,
I vore der saa selsomt meer og meer!
Mit Bryst det sprænges vil! og dog jeg seer
Jo Eder for mig bag en magisk Skranke,
Saa nær, og dog saa mile, mile-vidt.
O, hvor jeg elsker Eder! elsker Eder!
Mon vel vi samles? Gud derom jeg beder.
Kan Længsel sprænge Hjertet, sprænges mit!

50.

Paa Ballet.

(1844.)

Som Dandsens Toner svinde Livets Lykke,
Et Rosen=Blad paa Tidens raske Strøm.
Imorgen Dandsen mindes med dens Psyche,
Men borte er hun, som en deilig Drøm.

51.

Bøn.

(Febr 1844.)

Han som i Stormen er vor faste Borg,
Hvis Sollys spreder dette Jordlivs Skygge,
Han styrke Kongens Hjerte i hver Sorg,
Han give altid Danmark Fred og Lykke!
Han hænge Seierskrandsen om vort Flag,
Om Kjærligheden, om hver ædel Villie;
Naar alle Riger dømmes paa hiin Dag,
Gid Danmark staae i Havet som en Lilie!

52.

Indskrift paa en ny Bygning.

(1853.)

Hvo der vil sætte Huus efter hver Mands Sind,
Han bygger et Huus hen i Veir og Vind.

53.

Til Axel Fredstrup,

med mine Eventyr.

(Han havde i „Lykkens Blomst" været den lille Nisse.)

Er „Lykkens Blomst" end kastet hen,
Saa veed jeg dog tilvisse,
Jeg har en gammel trofast Ven,
Her i den lille Nisse.

54.

Dampskibet Gudenaa.

(Silkeborg, den 18de August 1853.)

Det var, som en Fultons Baad vi saae,
Da Dampprammen kom op ad Guden-Aa,
Mod Strøm og mod Vind en Solskins-Dag,
Stolt vaiende med sit danske Flag;
Den aanded' et Liv i Landskabets Ro,
Hernede hvor Ørnen i Skovene boe;
Fra Kattegattet ad Guden-Aa,
Kan Danskен nu Himmelbjerget naae.

55.

Under en ung afdød Piges Portrait.

(1854.)

Igjennem hendes Øines Dyb man saae
En Sjæl saa reen, saa fuld af Kjærlighed.
Hvor smukt i Haabets unge Aar at gaae
Fra Hjertets Hjem ind i Guds Herlighed.

56.

Broderet paa et Guitarbaand

til en Kriger.

Sang i Hjerte, Sværd i Haand,
Over Dig den danske Aand.

57.

Foran i et Exemplar af „Eventyr",

til min Bogbandlers yngste Søn.

Bogladen er en sand Aladdins Hule,
Med Træer fra Goethes Park og Shakspear's Land,
Med Blomst fra Hindostan og Mos fra Thule,
Med Perler klare — tidt det bare Vand.
Der er Du voret op fra lille Fyr,
Ja Du er født i den Aladdins Hule,
Og maa da skatte meer, end kun en Smule
Hvad Mængden kalder: „Børne-Eventyr".

58.

Ved et Barns Død.

(Skrevet for Forældrene.)

Dit Øie loe, din Kind var rød,
Sødt klang din Barne-Stemme,
Nu er Du bleg og kold og død,
Vi kan Dig aldrig glemme.

Hvert Aar naar Julen kommer nær,
Og Alt er Barne-Glæde,
Vi pynte Dig ei grønne Træer,
Vi mindes Dig — og græde!

59.

Til Sangerinden Madam Simonsen.

At Nattergalens Sang og Droslens Slag
Ved Vintertid man kan i Norden høre,
Det lærte Du os! — Paa din Fest i Dag,
Vor Tak i Versets Toner naae dit Øre.

60.

Til Fru J. L. Heiberg,

da hun efter sin Sygdom igjen betraadte Scenen.

(Den 30te Marts 1853.)

Da Du laae Døden nær, stor var vor Sorg,
For Kunstens Skyld Gud lod Dig Sundhed vinde!
Velkommen atter i din Kongeborg,
Du ædle Qvinde, sjeldne Kunstnerinde.

61.

Cavaleren til sin Dame

paa et Bal „for de Vandlidte".

Jeg kom herhen for de Vandlidte,
Og jeg gaaer hjem blandt de Brandlidte.

62.

I Dandsen.

Cavaleren.

Jeg dandser længe, jeg dandser kort,
Jeg dandser med hele Skroget.

Damen.

Jeg dandser min Forkjølelse bort
Og det er jo altid Noget.

63.

Hvad den lille Hund siger.

Jeg vil til Benet, jeg vil til Fadet,
Hvis ikke gaer jeg af Dig i Bladet.

64.

Maleren Sonne.

(Ved Udstillingen i April 1850.)

Til Lærredet et Billede Du bandt,
Fra Kampens Morgen da os Gud gav Seier,
Det staaer saa levende, saa følt, saa sandt,
En Poesi fra Hjertets Dyb det eier.
Du fører os i Rækkens Kjød og Blod,
I hvert et Aasyn der staaer Mandens Tanke,
I Taarer Mange for dit Billed stod,
Det er saa dansk, som danske Hjerter banke!

65.

Inscriptioner i Bazaren for Sygehjemmet 1854.

(Over en Conditor=Boutik.)

For Pengene, som til Conditoren gaaer,
Den Lidende Sundheds=Æblet faaer!

(Over Tombola.)

Her vinder Du altid — Dig Lykken er huld!
Her vinder Du altid — Taknemligheds Guld!

„Veni creator!"

(En sand Tildragelse under den franske Revolution.)

I Dalen staaer et Kloster hist i den fri Natur;
Med modne Druer slynger sig Ranken om dets Muur,
For Billedet i Nichen hver Vandrer bøier Knæ,
Mens Fuglen synger Hymner høit i det grønne Træ.

Bag Hyttens Dør staaer Bonden, han har den halv paa Klem.
Hvidklædt de blege Nonner fra Klosteret skride frem;
Den spæde Haand er bunden, hvor Friheds=Træet groer,
„Veni creator!" synge de Alle i høit Chor.

Paa Torvet bølger Vrimlen, en vild, en fulsort Sø.
— For hos sin Gud at leve, maa man paa Jorden døe!
Det er den glade Tanke, som giver Hjertet Mod,
Skjøndt Bøddel=Øxen damper alt med det røde Blod.

„Veni creator!" synge de Nonner. Rædselsdag!
Een Stemme høres mindre ved hvert et Dreslag.
Det dæmpes meer og mere — hør end den Sidstes Sang! —
Med Eet det bliver stille — man hører Drens Klang.

Hvad jeg elsker.

(1830.)

Det vilde Bryst maa saares, mens det lcarer;
Den kjække Ørn maa over Fjeldet gaae.
Sig Hjertet ove maa i Fryd og Taarer.
Hvo skildred', hvad hans Øie aldrig saae?
Oehlenschläger.

Jeg elsker Havet, naar det stormer vildt!
Jeg elsker det, naar Fladen ligger mildt,
Og Maanen speiler sig i Dybets Blaa.
Jeg elsker Bjergene, jeg aldrig saae,
De store Floder og de dybe Dale.
Jeg elsker Skovens grønne Sommersale,
Den tause Nat med al sin Stjerne-Hær,
Og Aftenrøden i sit stærke Skjær,
Den hvide Riimfrost paa den nøgne Green,
— Men hade — nei, jeg hader ikke Een!
Jeg hader kun hver bitter, grusom Lyst!
Jeg hader Syndens Tanke i mit Bryst!
Jeg hader Mysticismens Pave-Baand!
Men elsker Barnet og hver barnlig Aand,
Jeg elsker Tanken i sin stolte Gang,
Og Tonekunsten med sin Længsels Sang!

Jeg elsker Blomsten med sin friske Duft,
Og Fuglen i den rene, frie Luft!
Jeg elsker Vennen høit som Himlens Blaa!
Og Qvinden — — ja! en eneste jeg saae,
Og hun var Brud — det var jo ret en Lyst! —
Jeg elsker denne Længsel i mit Bryst!
Jeg elsker Graven med sin dybe Fred,
Og Tanken om den store Evighed! —

Lille Lise ved Brønden.

„Unschuld, nur wenn du dich nicht kennest, wie die kindliche, dann bist du eine aber dein Bewußtsein ist dein Tod."

Jean Paul.

Tæt ved Huset Brønden staaer,
Lille Lise til den gaaer,
Stirrer tankefuld derned,
Thi hun af sin Moder veed,
At man her fra Brøndens Vand
Trækker Børnene i Land;
Ja, hun selv, som her nu staaer,
Kom derfra for fire Aar,
Og en Broder tog' de nys,
Ham, som faaer saa mange Kys.

Stivt hun ned i Brønden seer:
„Mon der nu er ingen Fleer?
Eller sidder hver og Een
Skjult bag Brøndens Kampesteen?

Rigtignok har Søster sagt,
At os Børn har Storken bragt,
At han har bag Redens Tjørn
Piger og smaa Drenge-Børn;
Men hvor skiller han de Smaa,
Naar de ei har Klæder paa?

Nei, de boe i Brønden her!
Jeg har selv jo været der.
O, nu kan jeg ogsaa see
Een igjennem Vandet lee!
Hun som lille Lise staaer,
Og har ogsaa gule Haar.
Kunde jeg dog bare faae
Kun den Mindste af de Smaa!
De er' meget bedre der,
End min dumme Dukke her!"

Thorvaldsen.

I.

Jason og Alexandertoget.

(Skrevet til Festen i Hôtel d'Angleterre den 7de October 1838.)

Man bygged' et Skib; det hele Skrog
Var reist som det skulde være;
En Krands med det vaiende Danebrog
Var ophængt til Værkets Ære.

En gammel Matros paa Reisningen saae
Og udbrød: „see, der er vor Hæder!“ —
Bag Bjælken en lille Dreng der laae,
Han var kun i fattige Klæder;
Men Danmarks Genius til ham gik,
Usynlig som Luftninger svale,
Og gjentog den Gamles Tale,
Men fæsted' paa Drengen sit Blik.
Som vilde Svaner Skibene foer
Til Jordens de fjerneste Lande,
Hver bragte en Skat saa rig og saa stor,
Det spøgte i Drengens Pande.
Han saae hver Seiler havde sit Navn;
Paa en, den var værd nok at føre,
Stod „Jason“ udhugget i høien Stavn,
Og Drengen fik Mythen at høre,
Om Argonauternes dristige Tog,
Det gyldne Skind, som blev vundet;
Og Drengens Tanker til Kolchis drog,
I ham selv var en Jason fundet.

Og Musaen kom i den natlige Stund
Til Billedskærerens Stue,
Hun kysted' det fattige Barn paa hans Mund,
Saa fra Panden der lyste en Lue.
Og Kunstens Kolchis for Drengen laae,
Med Farver, med Duft og med Toner;
De høie Guder han for sig saae,
Med Magtens evige Kroner;
Men Christus-Solen steg stor og reen,
Da svandt de til Taage- og Skyer,

Der sank og blev Bjergenes Marmorsteen
Ei langt fra de Christnes Byer.
Den skinnende hvide Væg var at see,
Der det klang, som naar Orgelet stormer:
„Hvo løser os atter fra denne Vee,
Til Guders og Skjønheds Former!" —
Da faldt Fortrøstningens milde Ord,
Som Dug til hvert Blad paa Grenen:
„En Yngling kommer der høit fra Nord,
„Han løser Jer ud af Stenen!"

Det Syn var svundet og Drømmen med,
Den Lille laae vaagen der hjemme,
Men Dag og Nat drev ham Tanken afsted,
Han hørte sin Musas Stemme.
Og Snillet voxte, men ei hans Navn,
Knap vidste han selv, han var fremme;
Han havde en Længsel, han følte et Savn,
Skjøndt Moder-Arme ham holdt i Favn.

Til Kolchis-Italia, Kunstens Land,
Han drog fra de danske Bøge.
Geniet kan adle en Dreng til Mand,
Og Manden maa Kamp forsøge.
Hver Kunstner gjør sit Argonautertog,
Hans Vei er de skuffende Bølger,
Og om ei Stormen hans Skib nedslog,
Ham Stymphaliden forfølger;
Det ædleste Hjerte tør Pilene naae,
Døgn-Niddets forgiftede Pile,
Dog, Den som er Jason, vil Kolchis naae.
— Vi saae ham til Kolchis ile.

Hiin Mythe ham altid for Øret klang,
Han gik mistrøstet og stille.
Nu slog han mod Fjelder, og Jason fremsprang,
Da først begreb han sit Snille.
Geniet ei længer som Mythe stod,
Til Klarhed man saae det fremspringe,
En ung Alexander fra Isse til Fod,
Der vil og skal Verden betvinge.
Som han det først frygter: „Hver Seier er endt,
„Hvad bliver for mig tilbage!"
Men Kunstens Grændser har Ingen kjendt,
De vore, hvor Aander tiltage.
Bucephalos tæmmes, til Kamp det gaaer,
O, Jorden er altfor liden!
Geniet som Alexander staaer
Og bliver et Mærke for Tiden.

Hans Seire kjender Alverden godt,
Stolt lyder det Navn, han har vundet,
Fra Vaticanet til Czarens Slot,
Fra hiin Side Themsen og Sundet.
Geniet drog ind i Babylon,
Det Seierstog maatte han give,
Og Gratierne sang da paa Helicon:
„For Dig vil et lignende blive!"

Det var i September, en deilig Dag,
Rundtom saae man heiset det danske Flag,
Da Danmarks Genius stolt nedskrev
Sin Mythe om Jason den Anden,
Om Alexandertoget, der blev
Hvor Folket strømmed' til Stranden.

Og under sit Banner hver Kunstner drog
Imod ham med Jublen: „han lander!"
En syvfarvet Bue Solstraalerne slog'
Som Æreport for Alexander!*)

See, Hverdagslivets smaalige Dunst
Dog maatte Minuter vige!
I ham har vi hyldet den hellige Kunst,
Apost'len fra Aandens Rige.

II.

Til Thorvaldsen,

da han første Gang kom i Studenterforeningen

October bliver man Student,
At sige, naar man staaer sin Prøve,
Kan Græsk og Romersk excellent,
Samt Archimedes Kunst udøve;
Fortælle snildt hvad Klio skrev —
Alt har vi skikkeligt forklaret,
Men Du fik stolteste Borgerbrev,
Thi Du i Marmor svared'.

Du blev Student, og Du kan troe,
Just i October maa det være.
Du hugged' Dig igjennem jo,
Saa Talemaaden kom til Ære.

---

*) Da Thorvaldsen steg iland viste sig en smuk Regnbue over Skibet.

„Hvad giver op Du af Homer?"
Blev spurgt, og man jo vented' Blade;
Da formed' Du til Liv i Leer
Den hele Iliade.

Det Sprog Prariteles har talt,
Det talte Du, som ingen Anden,
Hvad Flaccus har i Toner malt,
Du plastisk gav, Du fatted' Manden.
Du dristig Skjønhedscirklen slog,
Beregned' alle Former nøie,
Og i Historien Du tog
Jo Klio selv den høie.

Man spurgte Dig i Christendom,
Og Du lod Stenen for Dig tale;
Saa Christus i vort Tempel kom,
Med Kraft og Mildhed at husvale.
Svar gav Du i Astronomi,
Saa selv Copernicus gjenleved';
Dit Marmor-Ord er Poesi,
Slig Stiil har Du os skrevet.

Dansk og Latin med Marmor-Ord,
Du talte, saa det Døde leved'.
De bleve hørt i Syd og Nord,
Stolt Danmarks Moderhjerte bæved'.
Den yngste Kreds Du om Dig seer,
Hvert Øie er en Glædes-Kjerte;
Hvo elsker og beundrer meer,
End just det unge Hjerte!

III.

„Dandserinden." — Ganymed. — Amor og Psyche.

(1844.)

— I en Familie hvor Thorvaldsen saa godt som daglig kom og ved Børnenes Dandsøvelser var en livlig Tilskuer, blev bestemt, at om Aftenen den 8de Marts, hans saakaldte romerske Fødselsdag, skulde han overraskes af de Smaa med en Dands om hans Værker: Dandserinden, Ganymed med Ørnen og Amor og Psyche; efterfølgende Sang som sluttede sig hertil skulde afsynges efter Weyses Melodi: „Risler alle Bølger smaa".

Kunstner, mild og stor, som Faa!
Venligt seer Du til de Smaa,
Der i Dandsen træder hver
Som i Marmoret hun der,
Hun, som evig ung vil staae,
Naar de Børn har Lokker graae,
Hun din skjønne Dandserinde:
Yndigt Barn, dog voren Qvinde,
Let fremsprunget ved dit Bliv.
Ja, Du aander Ungdomsliv! —
Børneflokken, uskyldsglad,
Kysser paa dit Laurbærblad!

Snillet er en Ørn, den jo
Holder Lynet i sin Klo;
Guds Natur sig bøier ned,
Som en yndig Ganymed,
Skjænker Snillet-Skaalen fuld,
Skjænker Aandens Drik i Guld.
Vi med Ord kan det ei male!
Du lod Stenen det udtale:

Snillet, som sin Lædskedrik
Af Naturens Friskhed fik,
„Boble, boble," luehed!
Ørnen kysser Ganymed. —

Psychen, som i Dig vi veed
Har vor hele Kjærlighed.
Psychen mægtig, høi og reen,
Trængte i den kolde Steen,
Kjærlighedens Kys den fik;
Synligt Alt for os opgik. —
Selv sig fletter Laurbærgrenen
Om dit Skjønheds-Digt i Stenen.
See de Børn, som om Dig staae,
Sige engang deres Smaa:
„Ansigt vi til Ansigt saae
Ham, med Aandens Glorie paa!"

Graat Veir.

(1830.)

Den vaade Taage hænger dorsk over Mark og By,
Det gider ikke regne engang fra sorten Sky;
Selv Gaardens Ænder ligge saa tause hver og een,
Med Hovedet bag Vingen, og ligne Kampesteen.
Ja Bedstemo'er i Stolen smaanikker, sover ind;
Den smukke Datterdatter, med Haanden under Kind,

Har gabet fire Gange, jeg veed hvad det spaaer,
See, over Brystet falder det lange, gule Haar.
Jeg selv sidder søvnig med Benene paatvers,
Jeg gider ikke læse i mine egne Vers!

Østergade,

poetisk betragtet.

(1829.)

„Wandl' im Grünen.
„Willst Du die Blumen verstehn
„Mußt Du erst den Wald durchgehn."
Tieck.

Det hele Liv, ret som det staaer
Og gaaer,
Kan findes paa en simpel Promenade
Igjennem Østergade.
— Først stirre vi med Barnets Drømmeblik,
Paa al den smukke Stads i Hois's Boutik.
O hvilken Verden, skjøn og underfuld!
Hvor straaler den med deilig Glimmer-Guld!
Ja Alt er Strængespil, fra Faar til Nattergalen,
Selv Hestene man seer med Pibe midt i Halen;
Vi drømme os en evig Blomster-Mai! —
Men Klokken slaaer paa Taarnet: Nicolai;
Rask trækker Tiden os i Barne-Kjolen,
Vi maae i Skolen.
I Efterslægten sidde vi paa Bænken;
Nu skal vi lære lidt fornuftig Tænken,

Beklappes smukt med Viisdoms-Perle
Til en Examens-Perle.
Saa dimitteres vi til Brummers Stue.
Rundt om vi skue
En Mængde — stive Bind
Af Svinelæder, Pap og Kalveskind;
Ret smukke Folk, men tørre — Jammerskade!
Thi Livet vinker — — — ud paa Østergade.
— Brogede Vrimmel!
Oppe sig hvælver den skyklare Himmel.
O, hvilket Liv! ha, lystig og fro!
Skilles og mødes,
Puffes og stødes,
Slide paa Livet, paa Støvler og Skoe.
Flagrende Baand og flagrende Qvinder,
Sminkede Hjerter og sminkede Kinder,
Heste paa fire, og Heste paa to;
Fromme Matroner,
Bitte Baroner,
Rigmand og Tigger,
Lystigt i Droschker, Karreeter og Gigger;
Alle vil larme!
Gud sig forbarme!
Heden os qvalte med Haar og med Skind,
Gjorde ei Damerne Vind. —
Her en Frugthandler
Vinker med Æbler, Rosiner og Mandler,
Svulmende Druer —
Ak Hjertet luer!
Det kriller saa sært i Marv og Been,
Man føler sig blive en lcierlig En;

Man snakker om Længsel i sit Bryst,
Om „Silke som blaa Violer“,
Om Sølverskyer og Lysets Kyst,
Samt Smertens Piil og Pistoler,
Og før man har sig ret selv beseet,
Er man Poet. —
Electrisk gnistrer Haaret;
Ind paa Aviscomptoiret
Man styrter nu; stift strutte alle Lommer
Af Digterblommer.
— Saa gaaer det fort i Ungdoms glade Flugt.
Alt er saa smukt,
I Harmoni det store Hele svinder,
Fra Skraldemanden til de ni Gudinder.
Men som man allerbedst paa Flisen dandser,
Man standser:
Hos Jürgensen bag Rudens Glar
Man bliver vaer
En Mængde Uhre; hvert os minder,
At Tiden svinder,
At som vi bedst vil nyde Promenaden
Staae vi ved Enden alt af Gaden.
Forskrækket i vort Sind,
Vi falde strax paa Apotheket ind,
Beværte Sjæl og Krop med Draaber og med Piller;
Kort sagt, man stiller
Sit Febergys med saadant Slikkeri,
Og hopper bort — — men det er snart forbi;
Vi staae ved Gadens Ende.
Paa Hjørnet kan vi kjende
Som Tidens Billed, „mutationum mater“,
Comedie-Placater.

Hver Dag man spiller;
Der verle sært Tragedier og muntre Vaudeviller.
— Nu staae vi her, i Kjole eller Trøie,
Det store Ny-Torv ligger for vort Øie.
Vi see Theatret vel, men vide ikke
Hvad vore Blikke
Skal bag det store, dunkle Forhæng skue
I magisk Lue.

Vi grunde — — ak! kun kort er her vort Stade
Et Skridt — og saa — Farvel vor Østergade!

En Hustru.

(1844.)

En Hustru smykker Huset, som en Ranke
Hun rækker Manden Livets bedste Viin.
Hun styrker og begeistrer tidt hans Tanke,
Hvert Smiil af hende blev en Rose fiin;
Hun deler hver en Hjertets Byrde trolig,
Hun er hvad Englen for Tobias var,
En ædel Hustru blev i hver en Bolig
Den bedste Skat som Husets Eier har.

En Hustru som er Moder, er et Hjerte
Der gyder ud sit friske, rige Væld,
Hun kysser bort den hele Ungdoms Smerte,
Hun virker stille til et Riges Held;

Hun aander Tanker ind, hvis Frugter gløde
Igjennem Slægter, mange, mange Aar,
Sødt Moders Navn i Hustruens skal møde,
En Genius i dem forenet staaer!

Et eget Udtryk har en Moders Die,
Man føler, man maa være hende huld,
Gud som randsager alle Hjerter nøie,
Veed, dette Hjerte blev et prøvet Guld.
Thi hæv Dig Sang! udbred din Svane-Vinge!
Svulm høit, som Strængens Tone og forgaa!
Hver ædel Hustru dette Qvad vi bringe,
Og Gud skee Tak, paa Jorden er ei Faa!

Underlige Drømme.

(1831.)

Det er saa stille i vor By,
Thi det er kun ved Morgen-Gry;
Man seer ei Hund, man seer ei Kat,
Selv Vægteren har sagt: „God Nat!"
Han sidder i et Kjælder-Skuur,
Og faaer sig der en lille Luur.
Tre Haandværkssvende gaae forbi,
De vandre bort i Compagni;
Paa Ryggen har de hele Klatten,
Og Vordugs Overtræk om Hatten.

De ere glade hver og een,
Thi de har unge raske Been;
En Smed, en Skrædder og en Bager,
Er det, som nu paa Vandring drager.

Man snart kun Byens Taarne seer,
Der Solens første Straale leer;
Men hvor de Svende komme frem,
Som Konger Alt modtager dem.
Det Hele røber noget Stort.
Dem Skoven staaer som Æreport;
Vel er ei Borgerskabet der,
Men Skovens Fugle synge her,
Det gaaer saa godt i Mol og Dur,
Som om det Hele var Natur.
Og der er smukt, hvorhen de see,
Saa Hjertet ordentlig maa lee,
Ja det vil gjennem Bryst og Frak',
For selv at sige: „mange Tak!"

Men som de gaae i Skoven frem,
En deilig Qvinde møder dem.
Hun har en græsgrøn Kjole paa
Og Vinger ud fra Skuld'ren gaae;
Hun bærer frem et gyldent Horn
Med skjønne Blomster, Frugt og Korn:
Fortuna kalder Verden hende.
Hun hilser vore Ungersvende
Og skjænker dem med venligt Sind
Et Æble, rødt som deres Kind,
Et Lykkens Æble nok saa smukt,
Og svinder saa bag Skovens Bugt.

De Svende glad paa Æblet see;
Men, Herre Gud, de er jo Tre,
Og Æblet kan de ikke dele,
Thi Lykken boer kun i det Hele.
Der tænkes ud, der tænkes ind,
Men Tanken bliver dog til Vind;
Tilsidst staaer Skrædderen da frem,
Og dømmer saadan mellem dem:
At alle Tre paa dette Sted
Skal lægge sig paa Jorden ned,
Og Æblet vil de den tildømme,
Der har de underligste Drømme.
Thi lægge de sig strax til Ro. —

— Der gaaer een Time — der gaaer to —
Men endelig de sig da røre. —
— Nu skal vi deres Drømme høre.

„Mit er da Æblet!" siger Smeden;
„Jo, jeg har været fælt i Heden,
Ja, værre end man muligt troer.
I Drømme jeg til Helved' foer;
Der var en Smedie lang og bred,
Og den var Fanden selv for heed.
Der var en Larm, der var en Støi,
Og Djævle kom og atter fløi;
Den smilte sødt, den hele Slægt,
Og kaldtes der en hellig Sect.
Paa Bibelen de smeded' hen,
Gud kjendte den vist knap igjen;
Paa Hovedet blev sat hvert Ord,
De sange vil den hele Jord,

Ja binde Tanken og Fornuften;
Med Taage fyldtes hele Luften,
Og hvem de fangede hvert Aar,
De bleve kaldte Troens Faar."

Men Skrædderen begyndte nu:
„Jeg drømte mere fært end Du.
Jeg var saa luftig, som en Myg,
Og Vinger vorte paa min Ryg,
Ja uden at jeg veed hvordan,
Med eet jeg kom i Himlen an.
Den var saa stor, saa lang, saa sval,
Det var en deilig Skræddersal!
Paa hver en Sky stod Engle smaa,
Der havde ei det mindste paa;
De syede med Traad og Naal,
Regnbuen her var Skræddermaal,
Det Hele var saa propert her,
Og Pressejern var Solen der.
Man sang saa godt paa dette Sted,
Og jeg — ja, jeg sang ogsaa med.
Vi syede med Sang og Spil,
Saa Helvede blev reent syet til.
Jeg næsten troer det er endnu!
Men, Bager! sig, hvad drømte Du?
Skjøndt Æblet neppe bliver Dit. —"

„Jo, Æblet troer jeg bliver mit!"
Gjensvared' han, „thi med Forlov!
Jeg hverken drømte eller sov.
Thi, som jeg lagde mig til Ro,
Saae jeg, hvordan I begge To

Fløi hver til sit med Hud og Krop;
Een gik derned, Een gik derop.
Da brugte jeg Forstandens Fem,
Og tænkte, Den kom aldrig hjem,
Der eengang foer til Helved ned,
Og Den, som fik i Himlen Sted,
Han har jo Fryd og gode Dage,
Og vandrer heller ei tilbage.
Da Hver er kommen nu til Sit,
Jeg tænkte, Æblet er da mit! —
Det var en fiin, en deilig Slags,
Thi spiste jeg det lige strax!"

Den unge Herr Petersen.

„Og det var den unge Herr Petersen,
Han bygger sig saa kosteligt et Skib.
Det Skib var udaf det brasiliske Træ;
Men Masten den var ligesaa."

Og han vilde finde det Rosenblod, —
Hvorfor skal han ei kunne gifte sig? —
Han stod i Kahytten, ved Roret hun stod
Med Tøfler og med Sporer paa.

Og det var den unge Herr Petersen,
Hans Ladning den var Rollinger saa smaa;
Det Skib var udaf det brasiliske Træ:
Og Rollingerne ligesaa.

Indledningsord

ved

„Julehilsen til Store og Smaa fra danske Componister".

(1849.)

Du veed det gamle Eventyr om
„Det syngende Træ", kjendt af Mange,
Hvert Blad havde Toner og deiligt kom
De frem i Accorder og Sange.
— Her har Du Træet, men i det Smaa,
Melodier fra Bladene gaae!

(1850.)

See, Hørren staaer saa slank og fri,
Hvor blomstrer hele Flokken!
Hver Klokke der har Melodi,
Men uden Knevl er Klokken;
Du hører ei dens „ding, ding, dang!"
Nei, ikke nu — men først engang,
Naar Hørren ret har lidt og stridt,
Og ligger, som Papiret hvidt; —
En Tonemester paa det slaaer,
En Fjer er Trolddomsstaven,
Hvad Blomsten følte, synligt staaer,
I Klang det fra Papiret gaaer,
Liv svinger sig fra Graven.

(1851.)

Vers foran hver enkelt Composition.

(Niels W. Gade.)

Igjennem Tanken gaaer en Caravane
Erindringer med Smiil og Alvors Blik,
Det suser høit, som Vingen af en Svane —
Det Amor er, den Gud, som Magten fik!

(J. P. E. Hartmann.)

Hun sidder derinde og spiller Claveer;
Hør Tonerne svulme i Lykke;
Her udenfor staaer jeg, mod Vinduet jeg seer,
Ak, saae jeg dog der hendes Skygge,
Selv den gjør mit Øie og Hjerte saa vel, —
Langt meer end et Billed' af Raphael.

(Eduard Helsted.)

Han jager afsted med Svalernes Flugt;
Om Solen end skinner og Alt er smukt,
I Verden eet Billede seer han kun:
Den oplyste Kirke og der staaer hun,
Hans stadige Tanke, den Andens Brud —!
— O, fløi jeg med ham dog i Verden ud!

(E. Hornemann.)

Fra Havdybet klinger det Natten lang,
Med lokkende, deilig Glasklokkeklang;

Dernede vil dulmes min dybe Smerte,
Der kommer ei Drømmen ængstende fæl! —
„Havet har intet Hjerte,
Havfruen ingen Sjæl!"

(H. S. Pauli.)

Saa vims og urolig, som Maagernes Hær
Gaae Tonerne; — Noget man veed:
Forlovelse er der i Huset her,
Men det er en Hemmelighed;
Du drømmer det ikke, — hvem troer Du? Gjæt! —
Vær taus, som jeg, skal jeg sige Dig det!

(Anton Rée.)

See Skøiteløberen jager omkring,
Han slaaer snart korte, snart lange Sving,
Og Skøiten skjærer paa Isens Speil
Hans Kjærestes Navn, uden mindste Feil;
Hvor Solstraalen brydes mod Furens Kanter,
Staae Trækkene fyldte med Diamanter,
Mens Isspeilet gynger med Kjærligheds Navn.

Cantate

i Anledning af Hendes Majestæt Dronning Caroline Amalias høie Fødselsfest den 28de Juni 1842.

Chor.

Et deiligt Skov- og Kornland er mod Nord,
Der Knud og Valdemar bar Konge-Kronen,
Der Tycho Brahe læste Stjernens Ord,
Der Ludvig Holberg tegnede Nationen;
Det hvide Christi Kors i Flaget staaer,
Det vaier stolt med ærefulde Minder;
Mod Bondens Æblehave Bølgen slaaer,
Der lege Børn med friske, sunde Kinder.
Landets Navn er Danmark!

Solo med Chor.

Ved Kongens Slot i Skoven der,
Under de duftende, grønne Træer,
Samles en Folkeklynge;
I Luften vaier det danske Flag,
I Dag er det Dronningens Fødselsdag,
En Sang for hende vi synge.
„Gud glæde den milde Fyrstinde!"

Fiirstemmig Verelsang med Chor.

Ved Heklas Fod er Sneen smeltet hen,
Et Brudetog til Hest mod Hjemmet vender,
Omt smiler Bruden til sit Hjertes Ven:

„Vor Lykkes Dag dog hele Landet kjender!
Det er en Fest! den komme tidt igjen!"
Og fromt i Bøn hun folder sine Hænder.
„Gud velsigne og glæde vor Dronning!"

Hedt brænder Solen ved Guineas Bugt,
De Sorte ind mod Stranden Baaden sætte,
Fra Fortet flagrer Danebroget smukt,
Kanoner tordne — hvad betyder dette!
Her er Musik og Sang, og Brød og Frugt,
De frie Hænder Blomsterkrandse flette.
„Gud velsigne og glæde vor Dronning!"

Fra Hytten ved det aabne Vesterhav
Familien paa Fiskefangst er seilet,
Den gamle Moder pynter Stuen brav,
Hun smiler, som da hendes Husbond beiled'.
Det er en Fest, thi ryger hun med Rav
Og stikker grønne Grene omkring Speilet.
„Gud velsigne og glæde vor Dronning!"

For Gud der Intet skjult i Verden skeer,
Mod Jordens Støv har han sit Aasyn bøiet —!
— En Krone herlig er, et Hjerte meer,
Og dit, o Dronning! straaler Dig af Diet!
Der er det fattigt Barn din Krone seer,
Just ved at stige ned Du blev ophøiet!
„Gud velsigne og glæde vor Dronning!"

Prologer.

I.

Ved en Foreſtilling af Familien Price.

Nu er det Vinter, det vi Alle føle,
Og har vi ikke Snee, ſaa har vi Søle,
Fælt raakoldt, Storm, og Taage der kan ſmages,
Og Aftnen kommer naar Middagen dages.
En ſaadan Tid, indſvøbt i Taagemasſen,
Har Trang til Trylleri — og Skuepladſen
Er Tryllekredſen — her ſtaaer Skoven grøn,
Her ſkinner Sommerſolen varm og ſkjøn,
Muſiken klinger, Blomſten ſtaaer i Flor,
Og midt i Sommertiden man ſig troer!
Velkommen her til Scenens Tryllekreds,
Kom med et venligt Sind, bliv veltilfreds.
Ei Holbergs Lune klinger her for Folket,
Ei Nordens Old, ſom Oehlenſchläger tolket,
Ei Vaudevillen ſpøgende og let;
Nei, noget Mindre vil man kalde det,
En Billedrække, ſom fra Syden kom,
Og ſom Kaleidoſkopet verler om
Med altid ſamme Treklang, ſamme Mine,
Pierrot, og Harlekin og Colombine.
Det Dumme og det Snu i Kamp herneden,
En Skytsaand følger altid Kjærligheden.
Vi bringe altſaa hvad de Alle kjende,
Fra førſte Scene og til det maa ende.

Det er ſom om vi ned fra Hylden tog
Ved Vintertid en gammel Billedbog,
Der moret Fae'r og Moe'r da de var ſmaa,
Og os, ſom Børn — ja hvad vi dengang ſaae
Ved Barneſind, i Glædens korte Time,
Betragt igjen i den gamle Pantomime.
Engang om Aaret tages Bogen ned —
Betragt den med den gamle Kjærlighed.

II.

I lignende Anledning, fremſagt af Carl Price.

Prologen er altid en Slags Bouquet,
Hvormed man ſiger: Velkommen herinde!
Men bringe een, ſom er ny og net,
De Blomſter er ikke ſaa let at finde,
Og vanſkeligſt, ſkal de være piquante.
Dog Fader og Moder og Onkel og Tante,
Couſinerne med, de ſagde — „gaa dog.
Et hjerteligt Ord er den bedſte Prolog!"
Een har det i Tale og Een i Mimik,
Jeg her maa ſige de Vers jeg fik,
Maa bringe de Blomſter ſom var at faae,
Den ærlige Villie vil Ingen forſmaae!
I Romerlandet hvor Apelſinen
Paa Træet hænger ſom Æblet her;
Der fødtes Pierroen og Harlekin,
De ved Caſorti blev Danſken kjær,

Ja Pantomimen blev dansk som Nogen,
Derom maa der staae i Mindebogen.
Et Blad tages frem, med „Guldnøglen" paa,
Tableauer og Dandse skal Rammen slaae
Saa broget, phantastisk og udenlandsk,
Men Hjertet deri er ved Slægten dansk.
Hav Tak for det Hjem vi har fundet her,
Hav Tak for det Bifald De gav os hver.
Det er en Tid siden sidst vi saaes,
Her foran Lampernes magiske Flamme,
Velkommen! Det venligt og godt forstaaes!
Velkommen! Gid De maae sige det samme!

III.

Ved en givet Forestilling til Indtægt for „den blinde Soldat".

Tillad jeg siger hvad De alt veed,
Meget her maae De ikke vente,
Den gode Villie og vort Diemed
Maae smukt De have in mente.
En Anecdote jeg husker paa:
I een af de store Stæder,
En stakkels Blind man paa Gaden saae,
Han stod i fattige Klæder!
Og Mængden stormede travl forbi,
Den Blindes Hat kom ei Skilling i.
Da saaes en Sanger, Scenens største,
Han stillede sig ved den Blinde hen,

Og sang en Vise, een af de første
Der faldt ham ind; — hvor greb dog den!
En lyttende Skare stod rundtenom,
Og Penge der til den Blinde kom.
Her er Noget ligt og dog ikke ligt,
I Villie og Hensigt De Ligheden finde,
De Ringeste er vi for Scenens Digt,
Og ingen Betler er vor Blinde.
Vi søgte ham op i hans mørke Nat,
For Danmark gav han sin bedste Skat,
Sine Øines Lys, den solklare Dag,
For Danmarks klare, retfærdige Sag.
Nu samle vi her til hans Juletræ,
Hver tænder et Lys ved sin lille Gave,
Og Lysets Varme og Stuens Læ
Vor tappre Broder vil føle og have.
Forstaae Deeltagelsens søde Musik!
I Natten gaaer Stjernen op for hans Blik!
Hver giver sin Skjærv, som han kan bedst,
Og nu er Aftnen en Glædesfest.

IV.

Fremsagt af Hr. Ch. Schmidt ved hans Sommerforestilling i Casino 1853.

Borddandsen kjende De! ja De har kjendt den
Alt et Par Aar! Husk paa Ole Lukøie,
Dragkisten dreier sig, den løfter Been.
Ildklemmen dandser, Skilderierne.

Borddandsen kjende De forud for Andre,
Men Christians Feberangst, først nu De kjender,
Nu da De selv har Tryllekredsen sat
Med lille Finger, lagt paa lille Finger,
Følt der kom Gysning, Rivning, der kom Feber!
Hos Een og Anden! — Den er fæl den Feber,
Men hvad er den, mod den jeg har iaften.
Ak Borddands-Feber, Valg- og Bal- Geni- Kold-Feber,
De er igrunden ingen Ting mod min.
Min — ja De lee — lee kun — det letter.
Jeg gaaer iaften med Vertinde-Feber,
Tør jeg betroe Dem det: „Vertinde-Feber".
Paa Gjester, Huus og paa Anretningen
Jeg tænker, tænkte, tænker meer end Nogen.
„— Velkommen! tag til Takke! —" er Prologen,
Og Dyden ved den er, at den er kort! —
Ved Deres Bifald gaaer min Feber bort!

Alphabet-Bouquet.

(1846.)

A. Agurke-Blomst.

Een seer man født for Prosa og Een for Poesi,
Een skabtes for Agurker og Een for Potpourri!

B. Buxbom.

Naar Vinteren dræber alt det Skjønne,
Da skattes først det evigt Grønne.

C. Christi-Blodsdraabe.

Gaaer Verden Dig for haardt imod,
Husk: Christus maatte græde Blod.

D. Drue-Blomst.

Beskeden som Blomst, men god som Frugt,
Kan der være i Verden noget mere Smukt?

E. Engblomme.

Engblommen veed Du vorer frem i Mosen,
Men bragt til Dig, misundes den af Rosen.

F. Fiirkløver.

Med den i Haanden Du bliver perpler,
Du seer Dig selv som en lille Her!

G. Georgine.

Prangende Daare,
Du kan dog ikke saare

H. Hyacinth.

Dens Klokker ringe over Eng,
At Skjønheds Blomst gaaer snart i Seng.

J. Ildlilie.

I denne Blomst vi To forenes sammen,
Du er den friske Lilie, jeg er Flammen!

K. Kongelys.

Skjøndt født paa Marken, kan man være
Et Kongelys med Ære.

L. Lindeblomst.

Hjertet skal ligne Lindens Blad,
Men ei ved hvert Hjerte just Blomsten sad.

M. Myrthe.

Den Sorg er altid mindre, hvor
To kunne Sorgen dele,
Og Lykken bliver dobbelt stor,
Hvor Tvende fik den Hele!

N. Noli me tangere.

Forstaaer Du denne Blomst? Jo den er rigtig,
Den er mig selv. — Jeg beder, vær forsigtig!

O. Oxedrive.

See ei paa Navnet, ringe useligt —!
Gud gav mig Plads i Skovens Skjønheds-Digt.

P. Purpurlilie.

Vogt Dig, stærke Purpurlilie,
At ikke Sommerfuglen faaer sin Villie!

Q. Qvæde.

Hvad ei et Solkys folder ud,
Man modnes ved den skarpe Lud.

R. Ridderspore.

Mærk det, I Smaa og Store,
Som arle Eders Skind,
Eet er en Ridderspore,
Et Andet — Ridderstnd!

S. Solsikke.

Den dreier sig bestandig efter Solen,
Men Solen la'er den sidde dog paa Stolen.

T. Tulipan.

Jeg er just kostbar, derpaa kan Du stole,
Man spørger ei om Sjæl, men kun om Kjole.

U. Ulvefod.

Det mindste Blad er et Hexeri,
Der sidder en levende Sjæl deri!

V. Violer.

Fra den Tid jeg dine Øine saae,
Er ingen Violer rigtige blaae!

X. Y. Z.

Hvad gjør jeg med X og med Y og med Z?
De falde som Ukrud fra min Bouquet.

Æ. Ærteblomst.

Den fineste Blomst med bedste Villie,
Tidt ender som Bælg med en stor Familie.

Børnene og den graa Mo'erlille.

(1830.)

Der dö väl många bubblor bort,
Som glänste för min syn;
Men nya växa innan kort
Med lika bild af skyn.
Franzén.

I Hjertet sidder en lille Person,
Han gestikulerer saa saare;
Det er mærkværdigt, hvor følsom han er,
Han svømmer bestandigt i Taare.
Han digter alene de rørende Ting,
Ak! Vand er vist Tanken og Tonen;
Thi, tænk! vore Øine staae tidt under Vand,
Skjøndt de er' saa langt fra Personen

Han maa ei slippe i Verden ud,
Saa blev der først Graad og Jammer;
Vort Bryst skal være hans Fangetaarn,
Og Hjertet hans Fængselskammer.
Han sidder jo luunt inden Vægge der,
Skjøndt evigt og altid han skraaler:
„Her er saa snevert! O ud! Derud,
Hvor Himlen og Sollyset straaler!"
— Nei, saa gaaer det meget bedre til
Hos dem, som boe i vor Pande.
Vel er det Tagkammer lidet og lavt,
Dog rummer det godt, maa man sande;
Thi der er' tusind' velsignede Smaa,
Ja tusinde til og lidt flere,
Der synge og springe ved Dag og Nat;
(Hos visse de mindre genere);
Det er Phantasiens levende Smaa,
De kjende ei Savn eller Længsel,
Ja tidt gjør' de Nar af den lille Person,
Der sidder i Hjertets Fængsel.
De kan de deiligste Eventyr,
Og naar vi Mennesker læse,
Saa spille de strax, som Comedie Alt,
Her lige over vor Næse.
Ja, tidt kan de udvide Kammeret selv,
Saa Mange alt føle en Svimlen;
Men tænk dog ogsaa, hvor høit det gaaer!
Det gaaer gjennem hele Himlen,
Saa høit, saa høit over Sol og Planet,
Ja langt paa den anden Side.
Hvorledes de ellers kan gjøre Sligt,
Ja, det maa vor Herre vide!

— Men vil' de gjøre for ſtort et Spring,
Hvad eller Spectakel og Trætte,
Da kommer Fornuften, en graa Mo'erlil,
Hun bringer dem ſnarlig tilrette.
Tidt tyſſer hun ogſaa og er lidt vred
Paa ham, ſom i Hjertet græder;
Men ofte hun troſter, da ſynge de Smaa
Saa ſmukt om Himmelens Glæder.

Men Dagene ſvinde og Aarene gaae,
Om ſelv de er' nok ſaa mange;
Da bliver det Fængſel i Hjertet her
For ſvagt til at holde ſin Fange.
Det Tagkammer ſelv er i ſkrøbelig Stand,
Det taaler ei Børnenes Springen;
Den gamle Mo'erlille dem tager i Favn,
Som Moder, hun glemmer ſlet Ingen.
Og Hjertets Lille, det Længſels Barn,
Er nærmeſt ved hendes Hjerte;
Saa barnligt, ſaa trygt det hviler der,
Og glemmer ſin Sorg og Smerte.
Da er hun ei længer en graa Mo'erlil,
Med Furer og Sorg paa ſin Pande;
Nei, ung og blomſtrende hæver hun ſig
Til Himlens lyſende Lande.

Farvel til H. P. Holst

(da han reiste til Italien 1840).

Flyv ned mod Syd, see der de rige Skatte,
Som evig leve og begeistre maae!
Med Ungdoms Sjæl Du deres Storhed fatte,
Og Du i Sang os give, hvad Du saae.
Ja, flyv mod Syd, det bliver koldt her hjemme,
Snart dække vaade Taager Danmarks Kyst;
Her groer din Rose, den Du ei kan glemme,
Fra Norden dufter Veemod i dit Bryst!

Idet man skilles, komme alle Minder,
Ret som en Børneflok med milde Blik,
De synge om, hvor snart det Hele svinder;
Farvel! i Dig en trofast Ven vi fik!
I Afskedsstunden staaer saa fjernt vort Møde,
Og Tiden synes lang, — hvad kan ei skee!
Dog flyv! flyv i din Digter-Morgenrøde!
Farvel! Gud lad os glad hinanden see!

Skolemesteren.

(1830.)

I den lumre Skolestue ville vi nu dvæle lidt.
Tydsklands Kort paa Væggen hænger, det er temmeligt forslidt.
Meget Blæk har flydt paa Bordet, manget Navn er ridset her;
Store, lange Drenge sidde henad alle Bænke der.

Mangen Moders Kjæledægge ſidder der med Æblekind,
Og hvad ei vil ind i Panden ſtaaer for ham paa Bogens Bind.
Nogle ſladdre ganſke ſagte, Andre ſee ſig lidt omkring;
Men Tre, Fire rynke Panden, tænke ſaa paa Ingenting.

Udenfor et Poſthorn klinger. Ak, da flyve Længſels Blik
Fra de haarde Skolebænke og fra Badens Grammatik.
Høit paa ſit Catheder throner Skolemeſteren ſaa bred;
Han er meget lærd og ſkiden, Kinden blaalig,r und og fed.

Tørre Prygl og tørre Gloſer, Skolemeſter-Vittighed,
Regne hele Dagen lyſtigt paa de unge Planter ned.
Qvinden er hans gode Engel, Mødrene til hende tye,
Og naar Offeret behager, ſvinder hver en Tordenſky.

Men nu er der ſlemt derinde, thi der holdes Straffe-Ret;
Skolemeſteren man ſkuer bukke Drengen om ſaa net,
Give ham af Birkeriſet ret et genialt Product.
Drengen aander ud i Toner, hvad han føler, nok ſaa ſmukt.

Orgelet er Manden værdigt, derfor ſpiller han med Lyſt;
Hver en ſyndig Dæmon flygter da med eet fra Drengens Bryſt,
Boltrer ſig i Tonehavet, og ſaa hurtigt ſom en Vind
Hver en Djævel gaaer af Drengen i hans Skolemeſter ind.

Men der er ei Plads derinde for den nye Djævle-Hær,
Fælt det trykker, Blodet ſtiger, nu er ſelv han Dommen nær!
Furen korſer ſig og gruer, og paa Skolemeſteren ſeer —
Riſet ham af Haanden ſynker — ak, han ſpiller aldrig meer.

Tyveknegten.

(1830.)

I Vuggen ligger det spæde Noer,
Det sover saa trygt og stille;
Moderen læser et Fader vor,
En Engel hun seer i den Lille.

Omt hun kysser hans runde Kind
Og glemmer hver jordisk Smerte,
Drømmer saa sødt i Fremtid ind;
Saa drømmer hvert Moder-Hjerte.

Men Ravnen kommer med al sin Slægt,
Og synger bag Ruden sin Vise:
„Din Engel bliver en Tyveknegt,
„Og vi skal Engelen spise!"

Vandring i Skoven.

(Langelandsk Folkemelodi.)

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Ensomhed,
Min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaae vi To,
Der, hvor Skovmærker groe.

I denne lyse, tause Nat,
Hos Dig, min Verdens Skat,

Jeg er saa glad, saa salig glad,
Duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! lys Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker groe,
Hvor maleriske Bøge staae
Og vi ved Maan'skin gaae!
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

De Danskė og deres Konge.

(En Skizze fra den 11te Februar 1659.)

(1830.)

Alt reiser Vint'ren sit hvide Telt;
Med Jis ligger lille og store Belt;
Men Danmark stoler paa Herren.

See Svenſken ligger for Kjøbenhavn,
Han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn,
Men Danmark stoler paa Herren.

I Byen hersker den bittre Nød.
Saa haardt den alt trues med Hungersdød!
Men Danmark stoler paa Herren.

Den hele Forstad er lagt i Gruus,
Høit Flammerne hvirvle fra Herrens Huus,
Men Danmark stoler paa Herren.

Den danske Konge paa Volden staaer,
De gloende Kugler omkring ham slaaer,
Men Danmark stoler paa Herren.

Alt eier Fjenden den hele Ø;
Men Frederik svor i sin Rede at døe,
Og Danmark stoler paa Herren.

Enhver vil stride trods Kjøn og Stand,
Hver Mand er en Helt, hver Qvinde en Mand,
Og Danmark stoler paa Herren.

Sin Liigskjorte drager nu Svensken paa.
Som Dødningskarer i Sneen de gaae,
Men Danmark stoler paa Herren.

De levende Sneemænd storme paa Stand,
Men Qvinden dem smelter med sydende Vand;
Trygt Danmark stoler paa Herren.

De Svenske storme med Larm og Skrig,
Men synke i Sneen som blodige Liig,
Thi Danmark stoler paa Herren.

— Snart toner Te Deum som Hjertets Tolk,
Og Kongen knæler med alt sit Folk;
For Seiren takke de Herren.

Fædrelandske Digte under Krigen.

(1848—1851.)

„for Danmark!"

Det er en stor alvorlig Tid,
Men fast til Gud staaer al vor Lid,
Vi stride jo den gode Strid
For Danmark!
For Danmark!

Vi vil vor Ret, og ikke meer!
Vor Herre vil, det Bedste skeer,
Thi freidig fremad hver Mand seer,
For Danmark!
For Danmark!

Paa Marken, ved det aabne Hav,
Staaer mangen gammel Kjæmpe=Grav,
Om Kraften i os Vink den gav
For Danmark!
For Danmark!

I Landets Vaaben altid stod
Tre Løver, de betyde Mod,
Ni Hjerter, det er ærligt Blod
For Danmark!
For Danmark!

Og som af Kroniken vi saae:
Een Mand kan tolv Mænds Styrke faae,
Ved Enighed vi den vil naae,
For Danmark!

Den frivillige.

Mel. Saa kjæmped de Helte.

Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren!
Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
:,: Er med os, han giver os Seiren. :,:

Aarhundreder Danmark var mægtigt og stort,
Men saa blev det plukket og plukket.
Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
:,: For længe har Danmark nu sukket. :,:

De kan overvælde vort lille Land,
Men rokke ei Mod eller Villie.
Thi nu slaae vi Alle til yderste Mand,
:,: Vort Skjold er saa reent som en Lilie. :,:

Jeg føler mig stærk, og jeg kan holde ud!
Tak Moder, Du vil, jeg maa stride.
Med mig er din Tanke og med mig er Gud,
:,: Hvad troer Du din Søn da kan lide. :,:

Farvel Allesammen! Jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren.
Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
:,: Er med os, han giver os Seiren. :,:

Herregaards-Skytterne.

Som Tegn om gamle Tider hjemme,
Om Ridderborg og Ridder-Mod,
Vor Bøsse løfte skal sin Stemme;
For gamle Danmark Ungdoms Blod!
Mand staaer ved Mand,
„Med Gud, for Konge og Fædreland!"
Nu kommer Herregaards-Skytten!

Det er den sorte Jæger-Skare
Med dansk Cocarde og Hanefjer;
Blandt Fjendens Flokke skal vi klare,
Vort Die Hjertestedet seer.
Mand staaer ved Mand,
„Med Gud, for Konge og Fædreland!"
Nu kommer Herregaards-Skytten!

Tro ikke, Landet er ei lukket,
I Folket Holger Danske staaer!
Hver fjendtlig Fugl skal blive plukket,
Hvis Vinge over Gjerdet slaaer!
Mand staaer ved Mand.
„Med Gud, for Konge og Fædreland!"
Nu kommer Herregaards-Skytten!

„Fremad!"

Fremad! frem, I danske Drenge!
Husk, I værne maae
Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Blomst paa Havets Blaa.

Værne skulle I med Staalet
Danmarks Ret og Modersmaalet,
Saa det aldrig glemmes siden.
Gud er med i Striden!

Ærlighed til Skjold I føre!
Fjenderne I slaae,
Saa at det for Verdens Øre
Rigtigt runge maa.
Under Kampen Sværdet raade,
Efter Kampen Mildhed, Naade!
Fremad! frem, I danske Drenge,
Værner Vang og Vænge.

Matrosen.

Min Lussing skal jeg give,
Som dansk Matros!
Og skulde i Kampen jeg blive,
Er Gud min Lods!

Nytaars-Aften 1848.

Farvel, farvel, Du gamle Aar ,
Din Bortgangs Skaal vi drikke!
Din Virken dyb alvorlig staaer,
Dig glemmer Verden ikke.
Det nye Aar nu banker paa,
Kom ind! velkommen være!
Du Barn, som endnu Ondt ei saae,
Du Freden til os bære!

Fred over Dig, vort Fædreland,
Og dine aabne Strande,
Fred i hvert Hjerte, i hver Stand,
Fred over alle Lande!
Læg Du de Saar, din Broder slog,
Beskjærm os vore Kjære!
Med Hurra og med Danebrog
Du af os hilset være!

„Danmark, mit Fædreland."

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
Der har jeg Rod, derfra min Verden gaaer.
Du danske Sprog, Du er min Moders Stemme,
Saa sødt velsignet Du mit Hjerte naaer.
Du danske friske Strand,
Hvor Oldtids Kjæmpegrave
Staae mellem Æblegaard og Humlehave,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
Meer rigt end her, ned til den aabne Strand?
Hvor staaer Fuldmaanen over Kløver-Engen
Saa deilig, som i Bøgens Fædreland?
Du danske friske Strand,
Hvor Danebrogen vaier, —
Gud gav os den — Gud giv den bedste Seier! —
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang Du Herre var i hele Norden,
Bød over England — nu Du kaldes svag,

Et lille Land, — og dog saa vidt om Jorden
End høres Danskens Sang og Meiselslag.
Du danske friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder. —
Gud giv Dig Fremtid, som han gav Dig Minder,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaaer
Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
Og som en sød Musik mit Hjerte naaer.
Du danske friske Strand
Med vilde Svaners Rede,
I grønne Der, mit Hjertes Hjem hernede,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Soldaternes Sang til Danebrog.

Vor gamle Fane, vort Danebrog,
Som Himlen gav os med Seier,
Dig har jeg elsket fra lille Pog,
Mit hele Hjerte Du eier.

Du hellige Fane, Du danske Flag,
Om Dig straaler Mindernes Glorie,
Med Gud og med Dig hos den ærligste Sag
Staaer Danmark i Verdens Historie.

De gloende Kugler kan svie din Flig,
Men det kun en Stund os bedrøver;
Den danske Matros er og bliver sig liig,
Som Vaabenet Hjerter og Løver.

Hvis selv jeg falder paa Kampens Dag,
I Kampen for Danmark, for Norden,
Saa svøb mig blot i et Danebrogs-Flag,
I det vil jeg lægges i Jorden!

Til Landsoldaten.

Vor Tanke flyver til Leiren,
Til Dig i Kamp og paa Vagt;
Vor Herre giver Dig Seiren,
Du Danmark har Hæder bragt.

Selv Barnet i Aftenbønnen
Høit beder for Dig en Bøn,
Moderen beder for Sønnen,
Du brave, Du herlige Søn!

For hvad Du maa prøve og døie,
I Kamp, paa Vagt og i Slud,
Staae Taarer i mangt et Øie,
Gud signe Dig! — Du holder ud!

Ved Juletræet.

(Danske Krigeres Juleaften i Byen Slesvig.)
1850.

Danmark, deiligst Vang og Vænge!
Du vort Fædreland!
Ærligt dine danske Drenge
Sætte skal istand

Ledet, som er bragt af Lave,
Ledet for vor rige Have;
Glædens Julekrands vi flette
Og paa Gjerdet sætte.

Juletræ er tændt derhjemme,
Tanken flyver did!
Danske Sprog, Du Hjertets Stemme,
Tryl os Julens Tid.
— Forpost ude, Stjernevrimlen
Er Dig Julelys paa Himlen,
Du staaer under Træets Grene,
Om end ude, ene.

Lad i Sang og Fryd og Skaaler
Juleaften gaae,
Engang i Erindring straaler
Deiligt den, som faa:
Juleaftenen ved Slien —,
Hjertet blødt og Melodien:
„Danmark, deiligst Vang og Vænge!"
— Danmark leve længe!

Nytaars-Aften 1850.

Endnu en Sang i dette Aar,
Snart har det selv udsjunget,
Men det har sjunget: Dansken slaaer,
Saa det i Verden runged'.

I Slægter lyde skal det Ovad,
Hvad Landsoldaten kunde
Ved Idsted og ved Frederiksstad
Foruden ved Midsunde.

Tak gamle Aar, flyv fri og let!
Hvad vil din Broder bringe?
— Det Die lee, som før har grædt,
Og Fredens Harper klinge!

Landsoldatens Hjemkomst.

(1851.)

Det er som en Festdag hver evige Dag,
Vor Landsoldat kommer tilbage.
Fra Huus og til Huus hænge Krandse og Flag,
Folk juble fra Gader og Tage,
Hvert Laug har sin Fane, Musiken er med,
Og Hurra og Jubel hvert evige Sted.
„Nu komme de! hør fra Voldene Skud!
Saa sunde, saa prægtige see de ud!"
Hurra! Hurra! I herlige, brave Soldater!

De komme med Blomster paa Hat og Gevær,
Et vandrende Foraar de ligne;
Gaae ind imellem dem, tal med Hver,
Det er de Mænd, vi velsigne.
De stred og døied og udholdt som Faa,
Og vide selv ikke, hvor store de staae.
Den fineste Frøkens Rosenmund
Kunde kysse Soldaten i denne Stund.
Hurra! Hurra! I herlige brave Soldater!

Hilsen af norske og svenske Frivillige, som deeltoge i Kampen de to første Krigsaar.

(1851.)

Mel. Hvor herligt er mit Fødeland.

Velsignet er den Dag i Dag!
Velkommen Kammerater, brave!
I har sat Danmarks Led i Lave,
Stærkt Gjerdet blev ved hvert et Slag.
— Glad Norsk og Svensk sig stilled' begge
Med Danebrog i Danskens Række;
:,: Fostbroderligt flød Nordens Blod;
Vi er jo samme Slægt og Rod. :,:

Og derfor nu med Hjemmets Flag,
Som mellem Danebrog vi svinge,
Vi Hilsner fra vor Hjemstavn bringe,
Gud var med Danmarks gode Sag.
Høit Glædens Kirkeklokker klinge,
De Løver mellem Hjerter springe;
:,: Den Graad, som nu i Øiet staaer,
I Sang vil straale tusind' Aar. :,:

Naar Sørgebud fra Danmark klang,
Hvor Birken groer og under Fjeldet,
For Danmarks Nød blev Taarer fældet,;
Nu lyder Nordens Fryde-Sang,
Igjennem Kattegat og Sundet
Den bruser: „Danskен Sei'r har vundet!"
:,: Velkommen brave Kammerat!
Hurra, den tappre Landsoldat! :,:

Til Hendes Majestæt Enkedronning
Marie Sophie Frederikke.

Afsjunget i det kongelige kjøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab den 11te October 1849.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Der var en Tid, da under Havens Hække,
Ved Frederiksberg, paa Baaden Flaget gled.
I Jubel Drot og Dronning sad der begge,
Af Folket seet i patriarkisk Fred;
Nu er i Haven tyst, Du sidder ene,
Og Tidens Storme selv til Danmark naaer.
Men Troskabs Træet her har stærke Grene,
Du seer det, som Du saae det i din Vaar.

Seer Drot og Folk i ædel Villie lige,
Der er en Styrke i slig Trofasthed,
Du hører Danmarks Navn i Hæder stige,
Nordstjernen liig, den aldrig skal gaae ned,
Dansk blev din Tanke ved Kong Frederiks Side,
Dansk blev dit Hjerte i det danske Land,
Naar Danmark leed, dit Hjerte maatte lide,
See Fred og Solskin over Danmarks Strand!

Til Hendes Majestæt Enkedronning
Caroline Amalie.

(1853.)

Mel. af Rung.

Ved Lyngby, nær ved Sø og sivgroet Mose,
Hvor Skoven over snukke Høider groer,
Og Kornet trives og den vilde Rose,
Staaer Slottet, hvor en ædel Dronning boer;

Hun Hjertet er deri,
Hun ogsaa Sorg har prøvet,
Og Godt og Mildt og Christeligt udøvet!
Hun hilses her i Hjemmet Sorgenfri!

Ja, Dronning, dette Sted, det slutter inde
Erindringer fra kjære, svundne Aar!
Hvert Træ, hver Sti her, er for Dig et Minde,
Det har en Melodi, som Hjertet naaer.
Et eget Trylleri, —
Som Tiden ei kan tage,
Men give Styrke gjennem Aar og Dage, —
Er i vort Hjem! — Dit Hjem er Sorgenfri!

O Du, som gjerne Andre under Glæde,
Du, som er Armod god, og Barnets Ven,
En christen Qvinde, hvor Forladte græde,
Hvorledes kan vi glæde Dig igjen!
En Sang, en Melodi,
En Sum af Hjertets Stemmer,
En trofast Hilsen, er det Du fornemmer,
Velkommen vær til Hjemmet Sorgenfri!

Sang til Landsoldaten

ved Festen paa Glorup den 7de Juli 1851.

Mel. Den Gang jeg drog afsted.

:,: Dengang Du drog afsted, :,:
Vor Herre han var med,
Ja vor Herre han var med;
Du gik til ærligt Slag
For Danmarks gode Sag,
Og alle danske Hjerter bleve eet paa Kampens Dag.

Igjennem Hegn og Moser, hvor Kugleregnen faldt,
Gik freidig Landsoldaten, det kunde ei gaae galt,
Og derfor er vi stolt af Dig, vor Landsoldat!
Hurra, Hurra, Hurra!

:,: Den danske Pige brav, :,:
Sin blanke Guldring gav,
Af Hjertet gav hun den,
Ja meer, sin bedste Ven,
Som rigest' Frøken gav hun der sit Allerbedste hen;
Og Helte gik til Himlen, for Dannebrog de bad,
Vort Seiers-Blus af Fjenden blev tændt i Frederiksstad;
Der Holger Danske stod, den tappre Landsoldat!
Hurra, Hurra, Hurra!

:,: Da Du drog hjem, den Dag, :,:
Den glade Hjemkomst-Dag,
Da vaied Krands og Flag.
Til Møde drog vi ud,
Med Sang og Glædes-Skud,
Og der blev grædt af Glæde, og for Seiren takket Gud.
Din gamle Fa'er og Mo'er og din Pige med hun kom,
Det næsten fik ei Ende med Kys og med Svingom!
Du flinke, brave Søn! Du tappre Landsoldat!
Hurra, Hurra, Hurra!

:,: Paany med Sang og Flag, :,:
Staaer Festens Dag i Dag,
Fra Skoven i sin Pragt
Er grønne Grene bragt.
Og Dandsesalen stadset ud og Roserne indlagt,
Og alle Dine lyse, de har nu Hjerte-Sprog:
„See, her er vore Karle, som Seiren til os tog!"
Al Danmark takker Dig, Du tappre Landsoldat!
Hurra, Hurra, Hurra!

Paa Kirkegaarden.

†

Mimi Thyberg.

(1837.)

Du sad med Brudedragten paa dit Skjød,
Og kun for Glæde skulde Hjertet banke,
Nu ligger Du i Kisten kold og død,
Vi kan ei ret os vænne til den Tanke!

Syv lange Aar Du ei din Brudgom saae,
Han var, hvor Palmen groer — langt over Vandet;
Han bød Dig til en bedre Himmel gaae,
Med ham Du skulde bort til Palmelandet.

Og Veemod stod i Smilet paa din Kind,
Skjøndt Hjertets Stemme folded' Eders Hænder;
Du gik — ja, til en bedre Himmel ind,
Hvor Palmen groer, som ikke Jorden kjender.

Før Festens Dag Du gik — Gud vilde det!
I Ungdoms Friskhed, midt i Kjærligheden.
— Din Død er kun en Blunden, Du blev træt
Og sover; Sjælen er i Evigheden.

Gud Herre, hør Du hver Bedrøvets Røst,
Vi veed, at Modgang styrke skal og hæve,
Men Sorgens første Stund ei kjender Trøst,
Godt har den Døde det, men ikke vi som leve.

Ved Maleren Bendz's Grav i Vicenza.

(Vicenza 1834.)

Livsglad, begeistret for din skjønne Kunst,
Du gik fra Danmark og fra dine Kjære;
I Syd, hvor Himlen blegner ei i Dunst,
Du vidste Kunstnerhjemmet maatte være.
Alt strakte Landet sig for Øiet ud —
Din Vinge voxte — Sjælen fløi til Gud.

---

†

Peter Erasmus Müller.

(1834.)

Om Sygeleiet sad dit Hjertes Kjære,
Dit Faderblik var fuldt af Kjærlighed,
Du bad dem hvile, bad dem rolig' være,
Thi længer ei Du nogen Smerte led.
Du smilede; de saae Dig blunde stille,
Og drømte Livshaab af den Søvn, Du nød,
Men da din Haand de trofast kysse ville,
Da var den kold — da saae de, Du var død!

Ja død! hensovet fra hver Jordlivs Smerte,
For kjærk og salig hos din Gud at staae,
Du var Apostel i dit Ord og Hjerte,
Vor Frelsers Mildhed i dit Øie laae.

O gid din Fred, dit Sind til dem nedstige,
Hvis Hjerte bløder, hver som Haab ei veed,
Til hver, som skal forkynde Christi Rige! —
— Vor Lærers Bud var Fred og Kjærlighed.

---

†

Fru Henriette Wulff født Weinholdt.

(1836.)

I Hjemmet er nu Sorgens stille Ovel,
Der hvor en Moder savnes bliver øde,
Og hun var Moder med sin hele Sjæl,
Og mere kjærlig Hustru aldrig døde!

Er Tabets dybe Smerte først grædt ud,
I prise Gud, som hun hans Dødsbud priste;
Hun lider ikke meer, hun er hos Gud,
Jord dækker ikkun Jord i hendes Kiste!

---

†

Admiral Peter Fredrik Wulff.

(Til hans Børn.)

(1842.)

Snart er det Vaar, da straaler varmt Guds Sol,
De nøgne Træer grønne Grene bære,
Den første friske duftende Viol,
Den vil et Smiil fra Eders Fader være.

Da skal I see det rige Rosenflor,
Som han opelsked', det vil da udspringe,
En Foraars-Hilsen i hver Rose boer,
De kjære Børn den skal hans Hilsen bringe.

---

†
Maleren Fritz Petzholdt.
(1838.)

Han fik en Kunstners Sjæl, som Faa den fik,
Han kjendte dennes mørke Dieblik,
Hvori den føler: Intet her er stort!
Et feilfuldt Værk er Alt hvad jeg har gjort.

Hans Grav er ved Patras. Men Stedet? Hvor?
Den golde Tidsel henad Jorden groer,
Der intet Die græd da Kisten gled,
Hans Hjertes sidste Suk — kun Gud det veed!

---

†
Carl Bülow.
(Sang ved Graven.)

En sjunken Stad, som Tidens Strømme dølge,
Er Jorden nu for Dig, Du bort Dig svang!
Du hører Toner stige over Bølge,
De klinge som Levvel og Afskedssang.

Ja, kun i Veemods skjønne Melodier
Naae til Dig Venners Suk og Taarestrøm,
Alt Guddomskysset Dig til Himlen vier,
Dit Liv paa Jorden var en Ungdoms Drøm.

---

†

Giuseppe Siboni.

(1839.)

Han lyttede med sydlig Ild og Lyst
Til Tonerne, som følt og fyldigt bæved';
Han kjendte Sangens Verden i vort Bryst,
Dens rige Skatte han for Lyset hæved'!

Den danske Bøg han fik som Pinien kjær,
Saa hjemligt blev det om ham her i Norden,
Men Kunsten, Kunsten elsked' han især —
Nu er det varme Hjerte koldt som Jorden.

Han bøied' Hoved, Alt blev Harmoni,
I Sjælens Palmeland han turde træde;
Den stille Sorgens Uge er forbi,
Hør Paaskefestens Klokker ringe Glæde.

---

†

Madame K. M. Iversen i Odense.

En sjelden Qvinde var Du, mild og klog,
Taalmodig, christelig Du bar hver Smerte,
Din anden Bibel var Naturens Bog,
Den læste Du, som i dit eget Hjerte!
I Tiden sløves let den Ældres Blik,
Den Ældre kan ei hver en Stræben fatte;
Men Du med Ungdoms Ild med Tiden gik,
Det Gode i den vidste Du at skatte!

Naar man har levet og er mæt af Aar,
Da siger Verden maa jo Døden komme!
Men naar man selv med Sorg ved Kisten staaer,
Da synes Aarene for hurtigt omme.
Du gik til ham som Du dit Hjerte gav,
Du gik fra Jorden ind til evig Glæde;
Men vi har for vort Die kun din Grav,
— Det gjør saa vel at kunne ret udgræde!

---

†
Ved Botanikeren Jens Wilken Hornemanns Grav.

(Afsjunget af Studenter.)
(1841.)

En ældre Ven Du var os, Dig vi fulgte,
Og Blomstens Hjeroglypher vi forstod,
Vi saae den Verdens Storhed, Bladet dulgte,
Og fik Dig kjær, Du var saa klog og god.
Du Blomsters Ven skal mellem Blomster hvile,
Vi følge Dig i Dag for sidste Gang,
Men Du er taus, dit Die kan ei smile,
Og vore Sange —! o, Du elsked' Sang!
Den var som Blomstens Duft Dig dyrebar!
Farvel! — Vi hid til Blomsterne Dig bar.

---

†
Componisten Weyse.

(1842.)

Hans trætte Støv er bragt til Gravens Ro,
Hans stærke Aand i Kraft end meer ophøiet —
Han stod i denne Verden eensom jo,
Og eensom lukked' han i Døden Diet.

Alene var han; naar da Hjertet led,
Med Melodier Smerten han indlulled',
I Toner staaer hans Ungdoms Kjærlighed,
Den lyder i: „De klare Bølger rulled!"

Han sad ved Orglet og en egen Magt
Da løftede vor Tanke høit fra Jorden;
En Skat af Sange har han Folket bragt,
I Toner udtalt Aandens Dyb i Norden.
Hans Tale var et Væld, saa sundt og rigt,
Hans Sjæl var ung; nu har han Himlens Glæde!
Ak, død er Weyse! Hvilket Sørgedigt
Har Kraft, som disse Ord! og dybt vi græde!

---

†

Digteren Adelbert von Chamisso.

(Død i Berlin den 21de August 1838.)

Saa har jeg mistet Dig, Du Elskede!
Din Trøst, din Glæde hører jeg ei meer.
Du saae i hvad vor Herre mig betroede,
Saa meget, som kun Faderøiet seer.
Er det forfængeligt, jeg i min Smerte
Just føler, hvad jeg ved dit Bifald vandt,
Nu meer end før, Du læse kan mit Hjerte,
Nu bedst Du seer, hvorvidt dit Haab var sandt.

Der fløi en Svane rundt om hele Jorden,
Den lagde Hoved i den Vildes Skjød,
Og Kjærlighed den vandt i Syd, som Norden,
Fra Hermanns Skove dine Hymner lød;

Sidst var det Føde-Egnens Friheds-Sange, *)
Og verdenshjemlig blev hiin Melodi;
Da brast det Hjerte, hvoraf ei er mange,
I Sorg staaer Videnskab og Poesi.

---

†

Fru Lindegaard.

Jeg veed et Sted midt paa den fyenske Ø,
Et deiligt Sted, saa skovrigt og saa bakket,
Der staaer tæt ved en speilklar deilig Sø
En gammel Herregaard med Gavlen takket,
Hvor Svalen bygger og hvor Storken boer,
Thi Egnen rundtom er et lille Eden,
Og skal jeg nævne Gaardens Navn jeg troer,
Betegnende den nævnes: Gjestfriheden.
Velkommen lød det her med Hjertets Ord,
Men hiint Velkommen siger hun ei længer,
Hun, som for Armod dækkede sit Bord,
Ved aabne Dør nu Sørgefloret hænger;
Hun var saa blid mod Fattig, som mod Riig,
Tilfredshed, Glæde, rundt om sig hun skabte,
Nu staaer i Landsbykirken hendes Liig,
Og Bonden græder, han en Moder tabte.

---

*) Chamisso var født i Frankrig af franske Forældre. Hans sidste Værk var den i Forening med Gaudy udgivne tydske Omdigtning af Berangers Sange.

†

Ingeborg Mimi Collin.

(1842.)

Ved Dørens Trin Døds-Englen stille sad;
Der indenfor en Moder laa i Smerte.
For hende sorgfuld Kjerligheden bad,
Og Livets Straale blev i hendes Hjerte.

I Stuen tætved legede de Smaa.
Den Ældste var en lille, deilig Pige,
En Rosenknop — Døds-Englen Blomsten saae
Og tog den med sig til sit stille Rige.

Der vorer hun nu op i himmelsk Glands.
Et Eventyr er hende Jordelivet,
Thi Barnet saae ei Jordens Tornekrands;
Hun selv i den som Rosenknop blev givet.

Til den lille Gerda Collins sørgende Forældre.

(1846.)

Den lange Nat I skifteviis tilsammen
Sad hos det søde Barn, I misted' nys,
Med Bøn til Gud I skjærmed om Livs-Flammen,
Der neppe udholdt selv en Moders Kys.

Hun fløi fra Eder bort en Foraars-Morgen,
Den friske Barnesjæl til Himlen steg;
Men hvor hun leget har, der boer nu Sorgen,
Husk, hendes Jordliv var en Uskylds-Leg!

Nu har vi Sommer, Solskin, Roser røde,
Opstandelse forkynder Blomst og Straa,
Og hun — for hende Jordens Smerter døde,
Hun fulgte: „kommer hid til mig, I Smaa!"

Græd kun, det mildner Sorgen, gjør den stille,
Skjøndt aldrig grædes Smerten ganske ud,
Men Troen vorer — Mod I finde ville;
I deelte Eders bedste Skat med Gud!

---

†

Fru Conferentsraadinde Collin født Hornemann.

(1845.)

Hvor lykkeligt, som Du at slumre ind,
Døe smertefri og stille blandt de Kjære;
Blidt Aftenskjæret sluktes paa din Kind,
Og tændt var Stjernen hvor Du monne være!

Livs-Lykke bar de sidste Leveaar,
Skjøndt Øret lukket var og Øiet taaget,
Men gjennem Hjertet al vor Leven gaaer,
I det og om det, Kjærligheden vaaged.

Dog Taagen brast, Du dine Kjære saae,
En Verdens Lykke os dit Aasyn sagde;
Hvor var Du glad! et Foraar for Dig laae,
Som Barnet Du hvert Blad din Hilsen bragte.

Du lukked' Øiet for at samle ret
Med Tanken i een Sum din hele Lykke;
Vi saae et Blund, som Barnets blødt og let —
O Død, du er jo Glands og ikke Skygge.

O, det er ei saa tungt, som man har sagt,
At miste hvad man elsker her i Verden,
Hos Gud vi vinde Kjære, der blev lagt
Ved dem en Bro imellem her og Himlen.

O, lykkeligt at slumre stille ind,
Døe smertefri blandt alle sine Kjære!
— Blidt Aftenskjæret sluktes paa din Kind,
Og tændt var Stjernen hvor Du monne være!

---

†

Ved Thorvaldsens Kiste

(afsjunget af Studenter-Sangforeningen til Musik af Hartmann).

(1844.)

Træd hen til Kisten her! kom, fattig Mand.
I din Kreds fødtes han, og Du tør sige:
Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
En Glands han kasted' over Danmarks Rige!
Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Huus det gik ud over Jorden,

Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
Opløs Dig Sorg i Sang ved Kistens Fjæl!
I Jesu Navn, sov vel!

---

†

Oberst Læssøe.

(1850.)

Paa Valpladsen faldt Du for Danmarks Sag,
Der brast dit ildfulde Hjerte.
Din Aand var klar som den lyse Dag,
Med „fremad!" den steg i det blodige Slag,
Saae Danskens Seier og — Smerte.

Græd stakkels Moder, nedbøiet tungt.
„Hans Liv var saa ungt!" — men evigt ungt
Staaer ogsaa hans Eftermæle!

---

†

Grev Joachim Moltke-Bregentved.

(Til hans Forældre og Søskende.)

Tænk kun paa ham hvis Støv er Graven bragt,
Erindring, udfold heel din Blomsterpragt!

Et Smiil sad i hans Øie, om hans Mund,
Det lyste fra den rene Hjerte-Bund.

Husk Julens Glæder, naar han søgte glad;
Saa rigt og stort er Hjertets Mindeblad.

Hos Eder lykkelig og glad han stod,
For Danmarks Sag, han Hjemmets Hjem forlod.

Den vaade Jord og Nattens kolde Vind,
Skjød Dødens Kugle i hans Hjerte ind.

Sit unge Liv han glad for Danmark gav.
De Runer vil' vi riste paa hans Grav!

---

†

Adam Oehlenschläger.

(1850.)

Farvel, Du største Skjald i Norden!
Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
„En smuk Allee til Kirkegaarden!"
Et Folk i Sorg langs Veien staaer.
Til Fredriksberg! der var din Vugge,
Der Aandens Lampe straalte rigt,
Der skal om Dig sig Graven lukke;
Din Vandring er et Skjønheds-Digt.
Guds Lys i Dig blev Aandens Eie,
Deel af os selv, og altid vort.
Farvel! hvil sødt! redt er dit Leie,
— I Graad døer Vuggesangen bort!

Farvel! farvel! — Nu græder Norden,
Som Du forstod, som Du besang,
Saa Oldtid steg igjen af Jorden,
Dens Hjerte slog, dens Skjolde klang.
— Som Foraars-Vinden over Voven,
Saa frisk, saa sund blev Sangen bragt.
Din Sang var dansk, som Bøgeskoven,
Og nordisk, som Nordlysets Pragt. —

Farvel, Du største Skjald i Norden!
Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
„En smuk Allee til Kirkegaarden,“
Et Folk i Sorg langs Veien staaer.

---

†

H. C. Ørsted.

(1851.)

Han var saa sand, han var saa eiegod,
Et Barne-Sind og dog den dybe Tænker,
For ham i denne Verden klart det stod
Hvad Gud til Mængden først bag Døden skjenker.
Han var et Fjeld i Danmark, seet vidt om,
De Vises Steen i dette Fjeld var inde!
Hvor var han kjærlig, ligefrem og from,
Og dog saa stor! han glemmes ingensinde,
Thi ved hans Tankelyn et Lys blev tændt,
Der viser Skatte, saa umaalelige!
Og han var Danmarks Søn fra Ringhed sendt,
En Konge dog, og det i Aandens Rige.
Hans Liv er sluttet her, saa godt og smukt,
Hans Navn, den Stjerne bliver aldrig slukt!
— For os, som stod ham nær, ham voxed' fast,
En Deel af Verden med hans Hjerte brast.

---

†

Fru Emma Hartmann.

(1851.)

Her et Hjerte har hørt op at banke,
Som var glad i Verden og i Gud,

Vid og Lune og den dybe Tanke,
For os, som et Stjerneskud flukt ud.
Bag Kistens Fjæl en Moder ligger Liig,
En Hustru, — ja, en Skat, en Skat saa rig!

Blomster elsked' hun, og Blomster være,
Som et Tæppe, over Kisten lagt,
Toner elsked' hun, og Toner bære
Vort Farvel, igjennem Taarer bragt.
Meer tung end Jorden over Kistens Fjæl
Er Sorgen, Hjertets Sorg — i sligt Farvel!

Jesus Christus, Du os Trøsten bringer
Gjennem Ordet, gjennem Tankens Lys;
Hun er fri, paa Aandens Engle-Vinger
Høit hun svæver over Dødens Gys,
Sit Hjem, der staaer i Sorg, saa tomt, forladt,
Hun smiler til, det hendes Jordlivs Skat!

---

†

Organist August Vilhelm Hartmann.

Sang ved Graven til Melodi af Sønnen J. P. E. Hartmann.

(1850.)

Toner, som Du engang hørte,
Som dit Fader-Hjerte rørte,
Klinge over Kistens sorte Fjæl;
Veemod blander sig i Klangen,
Hvor Du sukked', smelter Sangen
I et ømt, et sødt Sovvel!

Hvil i Fred, Du trætte Gamle!
Med til Kirken vi os samle,
Derhen Veien gaaer for sidste Gang.
Orgel-Melodien klinger,
Den gav der din Tanke Vinger —
Nu Du heelt til Gud Dig svang!

Du, hvis Sjæl i Toner bygged',
Svundet er, hvad om Dig skygged',
Salig Vished er din lyse Havn!
Som en Klang fra Jordens Dale,
Hør vor Sang mod Himlens Sale,
Did Du gik i Jesu Navn!

---

†

Admiral Jahrtmann.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

(1853.)

Bruus, Orgeltoner, gjennem Kirken,
Hvor Venner hid den Døde bar,
Oplyst og dygtig i sin Virken,
En høitbegavet Aand han var.
Et Nu — han saae en Stjerne faldt, —
Og bort fra Jorden blev han kaldt.

Ton, Psalmesang, hen over Baaren,
Vai over den du danske Flag!
Og Du, som græder, stands ei Taaren,
Den mildner Dig din Sørge-Dag.
Hvil Støv i Fred, som Gud det bød,
Flyv, Sjæl, hen over Grav og Død!

Kun Støvet bringe vi til Jorden,
Det Bedre, Herlige, hans Aand,
Den er i Jesus evig vorden,
Sprængt har den hvert sit Jordlivs Baand;
Kun ikke Mindets, ei det brast,
Den Bro, i Himlen ind, staaer fast!

---

†

Digteren Frederik Höegh Guldberg.

(1853.)

En gammel ædel Skjald os her forlod;
Som Fremmed for den nye Slægt han stod —
Hvad Jordens er „skal ældes, som et Klæde."
Den bedste Sang tidt blev i Tiden glemt,
Men Aandens Spire som i den laae gjemt
Groer gjennem Slægter til sin Givers Glæde!
Tak for din Sang, Tak for dit Hjerte-Lag!
Hvor deiligt dog, ved Dødens Vinge-Slag,
Ret i et Nu ind for sin Gud at træde!

Julecantate.

Chor.

Paa Sorgens Hav jeg øiner Arken,
Fred for hvert Hjerte, som har blødt!
Jeg veed med Hyrderne paa Marken,
Idag er os en Frelser født.

Duet.

Straa i Krybben var hans Leie,
Jordens Konger for ham neie,
Ei hans Rigdom de opveie,
Hele Himlen er hans Eie,
Liv han kalder frem af Død.
Stjernen var hans Fødselskjerte.
Født i Armod og med Smerte,
Hvilet ved en Moders Hjerte,
Livets Savn og Fryd han lærte,
Syndens Aag han sønderbrød.

Choral.

Vil ei Sorgens Sky sig fjerne,
Tænk paa Jesu Fødsels-Stjerne,
I et Nu jo den oprandt.
Maa i Sorg og Savn Du sukke,
Husk, en Krybbe var hans Vugge,
Han, som Himlens Throne vandt.

Psalme.

(1853.)

Som Bladet der fra Træet falder,
Saa er mit Jordliv, ikke meer!
Jeg er beredt naar Du mig kalder,
Gud, Du som heelt mit Hjerte seer,

Veed al min Brøst, hvad i mig boer,
Og min Fortrøstning dog saa stor.

Gjør Smerten kort i min Forvandling,
Forund mig Barnets hele Mod,
Du dømme Tanke, dømme Handling
I Naade kjærlig, fadergod.
Ryst bort min Angst! kun dig jeg see!
I Jesu Navn, din Villie skee!

Dødsøieblikket.

„Wenn die unbekannte Hand den letzten Pfeil an das Haupt des Menschen sendet, so bückt er vorher das Haupt, und der Pfeil hebt bloß die Dornenkrone von seinen Wunden ab."

Jean Paul.

Hvad er det dog, som lyser? Det luttres for min Sands;
Jeg føler Diet briste i denne Straaleglands.
Mit Hoved mat sig bøier for Kraften i min Aand,
Og mildt om Hjertet løsne sig alle snevre Baand.
I Døden faae vi Vinger, det troe vi jo som Smaa,
Ja Aanden den faaer Vinger, som Tankens overgaae!

I Stjernernes Systemer i Midet paa vor Jord,
Jeg seer en Guddoms Fylde, hvortil jeg ei har Ord.
En Evighed jeg skuer i Alt, selv i mit Bryst,
Og alle Taager synke bag Jordens kjendte Kyst.
I mine Brødres Hjerter nu først jeg læser ret,
Vel er' vi alle Svage, men Ingen ganske slet.

O kunde vi herneden saa klart i Andre see,
Som i vort eget Indre, vi gjorde dem ei Vee.

I Hver jeg mig gjenkjender, i Store, som i Smaa,
O, skal vi da i Døden hinanden først forstaae?
Jeg er saa let, saa salig, saa luttret i min Tro,
Jeg føler Kamp og Stræben, og dog en himmelsk Ro!

En Digters sidste Sang.

Løft mig kun bort, du stærke Død,
Til Aandens store Lande,
Jeg gik den Vei, som Gud mig bød,
Fremad med opreist Pande,
Alt hvad jeg gav, Gud, det var dit,
Min Rigdom ei jeg vidste;
Hvad jeg har øvet, er kun lidt,
Jeg sang, som Fugl fra Kviste.

Farvel, hver Rose frisk og rød,
Farvel, I mine Kjære!
Løft mig kun bort, du stærke Død,
Skjøndt her er godt at være!
Hav Tak, o Gud, for hvad du gav,
Hav Tak for hvad der kommer!
Flyv Død, hen over Tidens Hav,
Bort, til en evig Sommer!

5

